

Trnavský
samosprávny
kraj

Mesto
Vrbové

VRBOVÉ 2016

Ked' si vymýšľam...

Zborník prác 17. ročníka medzinárodnej literárnej
súťaže sci-fi

Ked' si vymýšľam...

***Zborník prác 17. ročníka medzinárodnej literárnej
súťaže sci-fi***

Vydalo mesto Vrbové pre Gymnázium J. B. Magina Vrbové
v spolupráci s Rodičovským združením pri gymnáziu a Trnavským samosprávnym krajom

K vydaniu zborníka prispeli:

mesto Vrbové

Rodičovské združenie pri gymnáziu

Mediálny partner :

Milí mladí priatelia,

XVII. ročník literárnej súťaže o najlepšiu sci-fi poviedku potvrdzuje, že táto súťaž sa stala vyhľadávanou formou stretávania mladých ľudí, ktorým je tento žáner blízky. Zároveň sa takto kultivuje ich záujem o písané slovo. Po celé tie roky pozýva medzi seba každého, kto má rád literatúru a túži po poznaní.

Hans Christian Andersen raz povedal, že celý svet je plný zázrakov, na ktoré sme si však už tak zvykli, že ich nazývame všednými. Súťažiaci však objavujú nielen tento, pred inými ukrytý svet, ale snívajú aj o vlastnom. Nie každý sa stane spisovateľom, ale u všetkých pretrvá vzťah k literatúre a to je hlavný prínos tejto súťaže.

Podobné podujatia bude Trnavský samosprávny kraj vždy podporovať, pretože sa vychováva a formuje duša mladých ľudí v rokoch, kedy môže prijať najviac pozitívnych podnetov. Ba čo viac, môžu snívať o lepšom svete, než sa ukazuje ten dnešný. Želám preto všetkým, nielen oceneným, aby v takomto svete mohli aj žiť.

Ing. Tibor Mikuš, PhD.
predseda Trnavského samosprávneho kraja

Vážení čitatelia zborníka !

S veľkou radosťou vás zdravím pri 17. ročníku dnes už medzinárodnej literárnej súťaže sci-fi!

Ďakujem v prvom rade vedeniu Gymnázia J. B. Magina Vrbové, ktoré dáva príležitosť našim slovenským, ale aj zahraničným mladým talentom základných a stredných škôl rozprestrieť svoje umelecké krídla.

Iba podporou mladých talentov sa zrodí druhý: J. R. R. Tolkien, milovaný po celom svete ako pôvodca Pána prsteňov, alebo Stephen King, ktorý je autorom viac ako päťdesiatich kníh, všetky z nich sú po celom svete bestsellery, JK Rowlingová, spisovateľka veľmi obľúbenej knihy Harry Potter.

Prajem všetkým, ktorí s kúskom svojho talentu prispeli do tejto zaujímavej a intelekt rozvíjajúcej súťaže, veľa úspechov!

Nech – ako sa hovorí v Biblii – archanjeli, ktorí sú spojení s Božskou myslou a anjeli, ktorí priamo stelesňujú Božiu myšlienku, naďalej osvecujú inteligenciu našej mládeže.

Príjemné čítanie.

*Dott. Mgr. Ema Maggiová,
primátorka mesta Vrbové*

Keď som sa prvýkrát stretla s vedeckou fantastikou, mala som asi päť rokov. Otec ma posadil vedľa seba a pozerali sme spolu Hviezdne vojny. Vesmírne koráby, svetelné meče, mimozemšťania každej farby a veľkosti. Isto si viete domyslieť, že to bola láska na prvý pohľad. A čím viac som rástla, tým väčšia tá láska bola. Už to však nebolo len o Hviezdnych vojnách, Hviezdnej bráne či Star Treku. To najlepšie prišlo s príbehmi Julesa Vernea, Karla Čapka a Douglasa Adamsa, s ktorými som objavovala nepoznané. Cestovala som naprieč vesmírom, spoznávala tajomstvá a nástrahy umelej inteligencie, preniesla sa do budúcnosti. Stačilo sa začítať.

Vďaka tohtoročným súťažiacim Keď si vymýšľam sa mi to podarilo znova. Cestovala som časopriestorom, nakukla do budúcnosti a čelila jej nástrahám. Objavila som silu, ktorú v sebe objavovali hrdinovia, ak išlo o záchranu druhých. Zistila som tiež, že nie všetko je o raketách a nepriateľských mimozemských rasách. Hoci ich tento rok nebolo málo.

Pri čítaní poviedok som sa utvrdila v tom, že fantázii sa medze nekladú. Aj keď sa viaceré poviedky zhodovali svojimi motívmi – záchrana ľudstva pred skazou, život na Marse, vymanenie sa spod krutovlády či experimentovanie plné najmodernejších technológií, každá z nich bola iná a každá z nich bola jedinečná. Pri čítaní som sa stretávala s mimozemšťanmi, bežnými ľuďmi, výnimočnými tínedžermi, geniálnymi vedcami, škriatkami, princeznami, kapitánmi či anjelmi. A mohol byť rok 5000 alebo 2015, nikdy svoje príbehy neprežívali sami. Raz ich sprevádzala zvedavosť, inokedy predstava lepšieho života, niekedy vedecký tím a hlavne rodina a priatelia.

V nejednej poviedke autori ukázali, aký pokrok v budúcnosti podľa nich ľudstvo čaká. Od teleportu po vakcínu proti starnutiu sa vynálezmi od výmyslu sveta snažili uľahčiť človeku život. V mnohých prácach to naopak hrdinovia nemali vôbec ľahké. Museli sa vysporiadať s katastrofami, ktoré postihli svet a čeliť následkom nesprávneho konania svojich predkov. A hoci ich začiatky boli pochmúrne, ku koncu sa vďaka ich snom a odvahe začali črtáť lepšie zajtrajšky.

O tom to však celé je. O snívaní a o nádeji na krajšiu budúcnosť. Vo svojich originálnych prácach súťažiaci ukázali, že je fantázia nekonečná a budúcnosť si pre nás toho môže veľa pripraviť. Za lepšie zajtrajšky sa môžeme pričiniť alebo ich môžeme vyčkávať. Ak však budeme naozaj nedočkaví, stačí sa začítať a nechať sa pohltiť príbehmi o nepoznanom.

**Výsledky XVII. ročníka
medzinárodnej literárnej súťaže sci-fi poviedka 2016**

Ked' si vymýšľam...

V prvej kategórii sa zúčastnilo 58 súťažiacich.

Porota: Petra Filanová, Natália Semianová, Michal Volár

- 1. Aneta Močková** (ZŠ, Ul. kpt. Nálepku, Nové Mesto nad Váhom)
– Somnus narcobiosis
- 2. Magdaléna Martišková** (Gymnázium, Ul. 17. novembra, Topoľčany)
– Diery
- 3. Jana Jakábová** (ZŠ, Komenského 2, Vrbové)
– Osud je na mojej strane

V druhej kategórii sa zúčastnilo 33 súťažiacich.

Porota: Mgr. Zuzana Koišová, Mgr. Miloš Ferko, PhD., Ing. Peter Volek,
Mgr. Ivan Pullman

- 1. Noemi Kuliková** (Gymnázium J. B. Magina Vrbové)
– Neľudskí
- 2. Milan Velecký** (Gymnázium D. Tatarku Poprad)
– Mechanický hráč
- 3. Alžbeta Bujdošová** (Gymnázium, Trebišovská 12, Košice)
– Teória

V tretej kategórii poviedok písaných v anglickom jazyku sa zúčastnilo 13 súťažiacich.

Porota: David Griffin M.A., Alan Dykstra M.A., Mgr. Erich Vladár

- 1. Simona Kirešová** (Gymnázium Medzilaborce)
– No Stars (Only Dark Skies That Hang Above)
- 2. Samuel Pavlík** (Gymnázium, Ul. 17. novembra, Topoľčany)
– What makes us human
- 3. Katarína Jančeková** (Gymnázium, Ul. 17. novembra, Topoľčany)
– Emanation

1. miesto I. kategória

Aneta Močková (ZŠ, Ul. kpt. Nálepku, Nové Mesto nad Váhom)

Somnus narcobiosis

Chlad. Pomaly, ale isto sa jej zákerne prikrádal na vedomie, ako keď vrah udrie od chrbta. Bolo to prvé, čo po veľmi dlhej dobe dokázala vnímať. V tej chvíli však nevedela, koľko času ubehlo. Prebúdza sa v nevedomosti. Netušila, čo sa s ňou deje. Nerozmýšľala. Bola schopná cítiť len neskutočnú zimu, až do špiku kostí, ktorá jej pohltila myseľ.

Zrazu teplota o trochu stúpila. Bol to len nepatrný rozdiel, no postupne sa zvyšoval. Chlad a zima mizli. Dievčaťu sa začali obnovovať životné funkcie. Spomalený dych a tlkot srdca sa optimalizovali. Prvé nervové vzruchy jej mozgu sa sceľovali do súvislých myšlienok. *Preberá sa. Zvládla to. Ony to zvládli.* Telom jej prešla návalová vlna šťastia. Ak by bola mohla ovládať svaly tváre, určite by sa usmiala. Bola napätá a plná očakávania. Chcela okamžite otvoriť oči, avšak akokoľvek bola jej túžba silná, nemohla. Nemala v úmysle nič unáhliť, aby nenastali komplikácie. Vedela, že proces preberania je pomalý a zdĺhavý. Je to najkritickejšia fáza krio spánku. Preto nechala všetko na prístroje. To najdôležitejšie - svoju myseľ - predsa už mohla používať.

***

„Hanna, nemusíš to robiť...“

„Ja už som sa rozhodla, mami,“ prerušila som ju. Usmiala som sa a stisla jej dlaň. V tvári, poznačenej vráskami sústredenia i smiechu, lemovanej tmavými vlasmi, mala neistotu a obavy.

„Verím tvojim vynálezom a ty tiež. Verím tebe,“ pokračovala som.

Medzi obočím sa jej vytvorila čiarka. Oči sa jej zaleskli.

„Hanna, keby sa ti niečo stalo, ja... v živote by som si to neodpustila..“ po jej líci stiekla prvá slza.

„Ja viem,“ povedala som, tiež premáhajúc plač, „ale nič sa mi nestane.“

Mama sa cez slzy usmiala, aby mi dodala odvalu. Mala som však pocit, že tým dodáva odvalu aj sebe. Objali sme sa a ticho rozplakali.

„Som na teba hrdá,“ povedala, odtiahla sa a pobožkala ma na čelo.

„Zachránime svet,“ pošepla som.

***

Hanna si pamätala, ako sa bála. Tohto všetkého. No keď už ležala v somnus narcobiosis, vedela, že aj keby mohla vrátiť čas, nerozhodla by sa inak.

Akonáhle jej mama zavrela prístroj, obklopila ju tma. Ponorila sa do zvláštneho stavu. Nedalo sa to nazvať spánkom. Toto bolo iné. Niečo na tom totiž nebolo prirodzené, ale nevedela určiť, čo presne vlastne cítila. Mohla spať kľudne celé storočie, ale takisto to mohla byť len sekunda. Ani teraz sa jej nechcelo veriť, že

prešli tri týždne. Zdalo sa jej to málo, no zároveň aj strašne veľa.

Skúsila pohnúť prstami na ruke. Najprv nadvihla len malíček, ale postupne pokrčila všetky prsty a znovu ich vystrela. Usmiala sa. Teraz sa už mohla usmievať. Pomaly sa jej zachveli viečka. S veľkou námahou otvorila oči. Videla len tmú. Čo čakala? Stroj sa ešte neotvoril. Iný človek by asi spanikáril, ale ona poznala presný postup. Musela čakať.

Dlho sa nič nedialo. Minúty bežali a somnus narcobiosis sa odmietal otvoriť. Bola už plne pri vedomí. Niečo nie je v poriadku. Čo keď sa zobudila priskoro? Možno má stroj nejakú poruchu. Kopla nohou do vrchnej časti, ale nič sa nedialo. Rukou udrela do vnútornej steny nad sebou. Nechcela si to priznať, ale zmocňovala sa jej panika. Cítila sa ako pochovaná zaživa. Začala búšiť do strán oboma rukami v nádeji, že sa dostane von. Nič.

„Haló?“ ozvala sa. Bol to však len chabý výkrik do tmy. *Nedostane sa odtiaľto. Nech ju už niekto vyslobodí!* Ešte raz silno udrela pred seba. Vložila do toho všetku silu, čo v sebe dokázala nájsť. Začula cvaknutie.

Poklop sa pomaly otvoril sprevádzaný oblakom pary, ako sa teplý vzduch stretal so studeným. Zhlboka, trhane sa nadýchla. Hľadela na strop, rovnaký ako naposledy. Vydýchla si a zasmiala sa. Jej smiech sa rozľahol miestnosťou. Vedela, že to zvládla, ale až teraz si dovolila tomu uveriť. Tri týždne spala a je v poriadku, nezostarla ani o jednu minútu. Vynález jej mamy funguje.

Myslela si, že každú chvíľu uvidí známe tváre, ktoré by sa nad ňou skláňali, vyšetrowali ju a gratulovali jej. A kde je jej mama? Sľúbila, že tu bude a bude ju držať za ruku. Živo si vedela predstaviť to šťastie v jej tvári, keby ju uvidela živú a zdravú. Čakala. Asi má len spomalené vnímanie. Bála sa nejakých prudších pohybov, tak len pokojne ležala.

Zaujato sledovala biely strop. Bola to v tom momente tá najzaujímavejšia vec v jej živote. V momente, ktorý sa pretiahol do niekoľkých nekonečných hodín. Snažila sa v ňom nájsť odpovede. Ale on bol nemečne biely.

Prestávalo ju to baviť. Tri týždne riskovala život ako pokusný králik pre matkin výskum a ona sa ani nenamáha byť pri jej prebratí. Posadila sa. Možno rýchlejšie ako by mala. Nepostrehla však nevoľnosť ani nič podobné.

Okamžite strnula. Stôl bol rozhádzaný, veľa vecí z neho popadalo a boli pohádzané po zemi. Dlaždice, ktoré bývali biele, nabrali sivý odtieň a niektoré z nich popraskali. V rohoch miestnosti boli pavučiny a olúpaná omietka. Bolo to tu úplne bez života. Hanna sa roztriasla na celom tele. Nesmie to byť realita! Rýchlo si späť ľahla a zatlačila hlavu do mäkkého materiálu. Skúsila požmurkať a upokojiť svoje splašené srdce.

Nádych, výdych.

To, čo videla, musela byť len skreslená predstava jej mozgu. Po prebratí môže trvať istý čas, kým začne vnímať veci tak, ako naozaj sú.

Znovu sa posadila. Halucinácie nezmizli. Všetko bolo rovnaké. Displeje monitorujúce činnosť jej orgánov boli pod hrubou vrstvou prachu čierne. V skutočnosti sa ešte s najväčšou pravdepodobnosťou ani nezobudila. Toto všetko je len výplod jej fantázie. Snažila sa o tom presvedčiť. No aj napriek tomu, že v to neobľomne chcela veriť, jej po líkach začali nekontrolovane stekať slzy. Mimovoľne sa rozvzlykala. Rukami si objala kolená a sklonila hlavu. Plač sa o chvíľu premenil na hlasný nárek. Rytmicky sa pohupovala v snahe sa upokojiť. No nestarala sa, či ju niekto počuje. Vo svojej vidine bola sama.

***

Ležiac v somnuszombioze si priała, aby sa zatvoril a uspal ju. Skúšala preto všetko, ale nakoniec to vzdala. Tento stroj vie spustiť jedine jej mama. A tá tu nie je.

Čakala, kedy konečne skončí šialenstvo, v ktorom sa nachádzala. Bolo to priveľmi dôveryhodné, pocity hrôzostrašne skutočné.

Posadila sa. Nevedela prečo, ani nemala dôvod. Najskôr zložila na zem jednu nohu a potom opatrne aj tú druhú. Keď sa obe jej chodidlá dotýkali podlahy, pomaly sa postavila. Bola zoslabnutá, no dokázala udržať rovnováhu. Rukou prešla po operadle drevenej stoličky. Niekde, v reálnom svete, mimo zajatia jej mysle, na takejto stoličke určite sedí jej mama a čaká, kým sa jej dcéra preberie. Hanna sa tiež túžila zobudiť.

Prešla až k mohutným dverám. Neohrabane do nich zatlačila, aby ich otvorila.

Ocitla sa na chodbe. Svetlá tu poblikávali. Bolo tu všetko rovnako spustnuté ako v laboratóriu. Tam však bolo aspoň stále osvetlenie. Pripomínalo jej to scénu vystrihnutú z hororu. Keby si nebola istá, že toto celé je ilúzia, začala by sa báť. Pustila úchytku na dverách a neistou chôdzou sa vydala chodbou až ku schodisku na jej konci.

Nevedela, kam vlastne chcela ísť, ani čo bude robiť. Len prekračovala z jednej dlaždičky na druhú a počítala ich. Snažila sa tým odreagovať. *Sedem, osem, deväť.* Niekde na začiatku chodby začula prasknúť žiarovku. *Pätnásť, šestnásť, sedemnásť.* Minula malú obrazovku v stene, na ktorej slabo žiaril nápis: ZÁLOŽNÝ ZDROJ ELEKTRINY AKTIVOVANÝ. Ktovie akú veľkú kapacitu má taký záložný zdroj v týchto priestoroch. *Tridsať, tridsaťjeden.* Zastavila.

Chytila sa ošúchaného zábradlia a po schodoch išla pomaly hore. Každé poschodie vyzeralo rovnako, no bolo v nich ešte menej svetla. V poslednom bola už len tma. Vyzeralo to tak, že laboratórium, v ktorom bola uložená, malo najviac elektriny

z celej budovy.

Hanna prešla posledným schodom. Na prízemí sa už nachádzali aj okná, takže sa nemusela báť tmy. Prechádzal cez ne jemný jas. Ako zhypnotizovaná prišla k prvému z nich. Oprela sa o parapet a sledovala svet za sklom. V hrudi sa jej usadil žiaľ. Všetko je inak, ako si pamätala. Zle. Vyľudnené ulice, zničené budovy a spadnuté mrakodrapy. Len málo domov si zachovalo svoje pôvodné obrysy. Pokrčené a zhrdzavené autá. Ďalej uvidela vyhlbený kráter. Druhá polovica budovy výskumov, v ktorej sa nachádzala, bola zrovnaná so zemou. *Žeby tá ilúzia bola taká presvedčivá?*

Zaostrila na svoj slabý odraz v okne. Oči mala červené od plaču a už sa z nich znovu drali slzy. Jedna si našla cestu von a lenivo jej stekala po tvári, tvoriac cestu ďalším. Už nezniesla pohľad na toľkú skazu a ani na seba samú. Odvrátila sa a popri stene sa zošuchla až na zem. Prudko dýchala. Zahryzla si do pery, aby cítila bolesť a nemyslela na nič iné. Myšlienok však mala toľko, že ich nestíhala všetky zaznamenávať. V spánkoch jej pulzovalo. Sústredila sa na štyri slová, ktoré si stále opakovala. *Nie je to skutočné.* No čím viac si to nahovárala, tým menej tomu verila.

Opäť sa rozplakala.

***

Trochu sa upokojila. Rozhodla sa ísť von. Vedela, že tu nechce zostať.

Stála pred dverami. Odomykala rôzne zámky a uvoľňovala ističe. Tento vchod bol vzduchotesný. Robili sa tu pokusy s rôznymi plynmi a látkami. Kyslík sem preto ventilovali zvlášť, prieduchmi.

S námahou potiahla dvere k sebe. Prepchala sa cez medzeru a vstúpila do malého vestibulu. Len pár krokov ju delilo od východu.

Vtom si uvedomila, že to bola chyba. Nemala sem ísť. Na viac myšlienok sa však už nezmohla. Začala sa dusiť. Niečo jej bránilo dýchať. S každým novým nádychom sa jej pľúca zmenšovali a vysychali a šíri sa ňou neskutočná bolesť. Dýchacie cesty ju štípali. Chytila sa za hrdlo a rozkašľala sa. Zatmelo sa jej pred očami. Nedokázala súvisle myslieť.

Poslúchnuc svoj inštinkt sa otočila. Rozbehla sa späť do budovy. Neistými krokmi rozrazila dvere. To ju už nohy neudržali a spadla. Plazila sa po dlaždiciach čo najďalej. Dýchalo sa jej trochu ľahšie. Zhlboka do seba nasala vzduch a vydýchla.

Oprela sa o stenu. Sledovala vchod. Vzduch pri ňom bol zvláštne rozmazaný. Akoby sa chvel. *Jedovatý plyn.* Postupoval ďalej, blížil sa k nej.

Zase pocítila tú bolesť. Zvnútra jej niekto vypaľoval diery do hrude. Z posledných síl sa postavila a utekala. Bežala celou chodbou. Telo ju páliło. Snažila sa zachrániť si život. Každý krok sa jej zdal príliš pomalý.

Pri rovnakom nápise o záložnom zdroji aký bol v pivnici, sa nachádzal hasiaci prístroj. A nad ním, v skle, kyslíková maska. To bol jej cieľ. Pľúca jej horeli. Udrela do skla raz. Nič. Potom druhýkrát. Nedokáže to. Už nemá energiu. Otvorenými ústami sa neúspešne snažila nadýchnuť. Od bolesti sa jej v očiach vytvorili slzy a rozmazali výhľad. Poslednýkrát buchla po sklenenej skrinke. Roztrieštla sa na črepy. Nevnímala svoju porezanú dlaň a krv, rýchlo schmatla masku. Dlhé nekonečné sekundy jej trvalo nasadiť si ju.

Začal k nej prúdiť čistý kyslík. Slobodne sa nadýchla. Bolesť úplne nepominula, ale nádych bol pre ňu pohladením. Telo mala stále zoslabnuté. Zatočila sa jej hlava. Neporanenou rukou sa zachytila o stenu. Nielenže nemala jedlo a vodu, ale už ani to najzákladnejšie. Čistý vzduch. Ak by to bola len predstava, začala by sa takto dusiť? *Nie, nie, nie.* Musí to byť len výplod jej mozgu. Keby to predsa bola skutočnosť, *kde je jej mama?* Toto sa všetko nemohlo udiat' za tri týždne. Alebo áno? V hrdle sa jej vytvorila hrča. Pretrela si tvár a snažila sa zahnať slzy.

Pocítila bolesť pravej ruky. Stekala po nej teplá tekutina a kvapkala na zem. Dlaň zaťala v päst' a v jednej z miestností našla lekárničku. Vydezinfikovala si ranu a ruku zabalila do obväzu.

Potom sa vrátila k dverám. Stále boli otvorené, ako ich nechala naposledy. Pred chvíľou predsa chcela odtiaľto vypadnúť. Teraz nebude mať na výber. Musí zistiť, aké sú jej hranice. Čo má urobiť, aby sa zobudila? Je odhodlaná aj zomrieť, ak to znamená skončiť s týmto. Prešla vestibulom. Na jeho konci zastala. Obzrela sa späť. Nech už pôjde kdekoľvek, sem sa nevráti. Utrrela si jednu osamelú slzičku z tváre, a neskladajúc si kyslíkovú masku, vyšla von.

Cítila sa hrozne. Ako keby prechádzala jedným veľkým cintorínom. Pohrebiskom mnohých mŕtvych. Bála sa každého pohybu, pretože nevedela, po čom kráča a kam dopadne jej ďalší krok. Všade bolo veľa tehál a kameňov zo zničených budov. Nedokázala v tom rozoznať nič zo svojho bývalého domova. Halucinácie by sa už dávno skončili. Bolo to najhoršie, čo zatiaľ zažila. Začala si pripúšťať, že toto nie sú žiadne predstavy.

Zarazila sa. Odhadovala, že prešla asi dve ulice. Uprostred skazy pred ňou stála čisto biela budova. Keby sa cez husté mračná prachu predrali nejaké slnečné lúče, hladký povrch stavby by sa leskol. Nepodobala sa na nič, čo doteraz videla. Bol to vysoký kužeľ, vyšší ako viacposchodová bytovka. Nepatril sem. Bol postavený až po tom, čo sa tu odohralo.

Hanna z diaľky rozoznala niečo ako dvere. Bála sa. V hlave jej kolovali rôzne teórie o tom, čo môže byť vo vnútri. Rozhodla sa zistiť to.

***

„S.O.S!! Pomôžte mi!“ kričala do mikrofónu. Bolo to jediné, čo spoznala z moderného zariadenia, ktoré ju obklopovalo. Kľčovito ho zvierala v rukách, akoby to bolo to posledné, čo ju spája so životom a každú chvíľu sa môže odtrhnúť.

„Som tu sama! Prosím! S.O.S!“ hovorila pomedzi vzlyky, cez kyslíkovú masku. Dostala novú nádej. Teraz už nesmie cúvnuť. Položilo by ju to. Zlomilo.

Tá biela budova bola zrejme nejaká meracia stanica. S mamou bola na niekoľkých podobných miestach. Spoznala to podľa rôznych grafov a číselných údajov.

„Som... som Ha-nn-a Mil-es-ová! S.O.S! Som človek“ napadlo jej, že toto možno postavili mimozemšťania. Nikde nevidela takú vyspelú technológiu. Nevedela, čo si má o tom všetkom myslieť. Nerozoznala realitu od snov. Chcela sa len dostať z tohto strašného miesta. Preč. Ďaleko od zničeného mesta, ktoré jej tak veľmi pripomínalo všetko, čo stratila. Nedokázala v sebe tú bolesť viac dusiť.

„Haló? S.O.S! Pomôžte mi!“ nevzdávala sa a ďalej kričala. Už sa opäť naplno rozplakala.

Vtedy prišiel dôkaz, že zázraky sa dejú. Práve jeden nastal.

„Uvedte svoju polohu,“ ozvalo sa z reproduktora.

***

Sedela v bielej miestnosti. Nervózne poklepkávala prstami po stolíku a žmolila si čierne vlasy. Upierala zrak na jeden bod pred sebou. Keď sa otvorili dvere, nenápadne sebou trhla. Do miestnosti vstúpil muž. Zárubne boli vysoké, no on sa aj tak musel trochu skloniť. Vlasy mal takmer také tmavé ako rám okuliarov.

„Dobrý deň,“ pozdravila sa Hanna v angličtine.

„Ahoj,“ kývol jej muž zdvorilo. Sadol si na stoličku oproti nej.

„Ako si sa zabývala?“ zaujímal sa. Pridelili jej jednu malú izbu. Ešte nekomunikovala s inými ľuďmi okrem pilota, ktorý ju priviezol zo stanice a psychológov, čo sa s ňou párkrát za tie dva dni čo je tu rozprávali, a snažili sa ju presvedčiť, že je v poriadku. No ak sa ich opýtala niečo z toho, čo ju tak dlho trápilo, neodpovedali jej. Väčšinou bola sama a spamätávala sa z predošlých udalostí.

Bola rada, že sa jej to muž spýtal, ale vedela, že to nie je dôvod, prečo sa s ňou chce rozprávať.

„Celkom dobre. Chcela by som však vedieť, kde vlastne som,“ opýtala sa odvážnejšie, než sa cítila.

„Vidím, že ideš priamo k veci. Fajn. Aspoň si ušetríme formality,“ povedal ostro.
„Ako si sa dostala von z lode? Je to nemožné.“

„Ja som na *tejto lodi* nikdy nebola. Nevie, ani čo za loď to je. Prebrala som sa z k...“

„To je nezmysel. Tam dole by nikto neprežil...“ prerušil ju.

„Ja viem,“ vrátila mu to. Musela byť sebavedomá. Na moment ho zaskočila a rozhodla sa to využiť.

„Volám sa Hanna Milesová a som dcéra Marty Milesovej, vedkyne, ktorá...“

„Marta Milesová?“ zatváril sa nechápavo. *Ako to, že jej mamu nepoznajú?* Medzitým už muž ťukal do akéhosi holografického tabletu. Kým spala, veľa sa toho zmenilo. *Google je nesmrteľný, pomyslela si.*

„Ah, to je tá neúspešná ruská vedkyňa.“ *Neúspešná?*

„Slovenská,“ opravila ho, „je zo Slovenska.“ Jej mama sa ako mladá kvôli vede presťahovala do Petrohradu. Hanna žila už len Rusku.

„A nie je neúspešná,“ povedala mierne nahnevane. Videla, že ju muž chce zastaviť, ale nedovolila mu to. „Ja som dôkaz toho, že jej vynález - somnus narcobiosis funguje. Som pokus číslo jeden.“

„Počkaj. Čo si to hovorila?“ spýtal sa už oveľa vládnejšie, než rozprával na začiatku. „Čo?“

„Kedy si sa narodila?“

Zaskočilo ju, že sa pýta práve to. „Šiesteho novembra 2013.“

„Čože?“

„Čo? Čo sa stalo?“ vyplašene sa ohradila. A potom jej to docvaklo. „Aký je rok?“

Muž sa na ňu pozeral s úplne novým záujmom. Buď jej uveril, alebo ju považoval za blázna.

„Aký je rok?“ zopakovala dôraznejšie.

„2091.“

Na chvíľu zabudla dýchať. Rukou si prekryla ústa a oprela sa o stoličku. Slzy, jej spoločníčky posledných dní, sa jej zase drali do očí. Zhlboka sa nadýchla a trhane vydýchla. Nemôže plakať. Nie teraz. Chce navrátiť mame stratenú a zaslúženú slávu. Všetci ju budú poznať. Len vďaka nej ešte stále žije. *Ale nevie, či je to dar alebo prekliatie.* Lakte položila na stôl a podoprela si čelo. Pozrela sa na muža.

„Musíte mi veriť. Nech to znie akokoľvek, je to pravda. Verte mi, toto by som si nevymyslela. Je to ako nočná mora. A kto už by si vymýšľal nočné mory?“ bolo jej jedno, že by sa s ním nemala takto rozprávať.

Vystrel sa a zložil si ruky na prsiach. „Ale ako je to možné? Narodila si sa pred sedemdesiatimi ôsmimi rokmi, ale stále máš...“

„Pätnásť,“ doplnila ho. „Vynález mojej mamy, somnus narcobiosis, je prístroj na uvedenie človeka do dlhodobého krio spánku. V tej dobe hrozila 3. svetová vojna. Moja mama žila pre vedu. Pracovala na tomto tajnom výskume. Presnejšie, viedla ho. Somnus narcobiosis mohol v prípade vojny zachrániť mnoho životov. Avšak bol potrebný niekto, kto by ho odskúšal,“ odmlčala sa, „Prihlásila som sa ja. Mala som v prístroji pobudnúť tri týždne - päťstoštyri hodín. Ani o minútu navyše. No zobudila som sa až teraz.“

Pozrela sa mužovi do očí. „Čo všetko sa za ten čas stalo?“

„Je toho veľa,“ povedal vyhýbavo, stále uchvátený jej rozprávaním. Z tváre sa mu dalo jasne vyčítať, na čo myslí. Zvažoval, či jej má veriť.

„Povedzte mi to najpodstatnejšie.“

Vzdychol si a na chvíľu sa zamyslel. „Svetová vojna začala oveľa skôr, ako všetci čakali. Ľudia sa nestihli pripraviť. Na vojnu sa vlastne nikdy nedá pripraviť. Veľa ľudí zomrelo. Najhoršie však prišlo, keď sa začali používať jadrové a biologické zbrane. Vznikla zmes rôznych jedovatých plynov a celá atmosféra sa znečistila,“ pozrel na ňu, „ale to už asi vieš. Američania, ktorí boli viac-menej na okraji diania, prišli so vznášadlami - v jednom z nich sa nachádzame. Je ich dvadsať, okolo celej zeme. Sú takmer vo vesmíre, ale ešte na ne pôsobí zemská gravitácia. V týchto lodiach sú všetci preživší. Stanicami - na jednu z nich si narazila aj ty - monitorujeme prostredie na Zemi. Nie je isté, ako dlho vydržíme. S potravou, ktorú tu umelo vyrábame, by nebol problém, ale miznú sa zásoby pitnej vody.“

Hanna ho pozorne počúvala. Všetko sa zmenilo. *Jej mama je mŕtva*. Už to nevydržala. Rozplakala sa. Hnevala sa na seba. Nechcela plakať. Už nie.

Muž sa postavil a podišiel k nej. Objal ju. Prekvapilo ju to, ale nebránila sa. Potrebovala objatie. Niečie rameno, na ktorom by sa mohla vyplakať. A bolo jej jedno, koho rameno to je.

„Mimochodom, som Jackson Smith,“ predstavil sa, keď sa utíšila.

„Hanna Milesová. Teší ma, pán Smith.“

***

Denníkový záznam z 15. 3. 2092:

Niekde vo svojom vnútri stále tajne dúfam, že celé toto je len predstava.

Do pol roka sa začalo s výrobou Somnus narcobiosis z rady 002, aby pripadal na každého žijúceho človeka jeden. Meno mojej mamy teraz pozná každé malé dieťa. Tieto deti nikdy nezažili náš svet. Nevedia, aké sú naživo stromy krásne a kvety poznajú len zo strán učebníc. O zvieratách hovoríme už len ako o vyhynutom druhu.

O niekoľko mesiacov sa celé ľudstvo ponorí do krio spánku. Budeme čakať, kým sa planéta nevysporiada so škodami, ktoré sme spôsobili. Potom možno aj deti, ktoré sa narodili v týchto vznášadlách, uvidia skutočné stromy.

Ľudia celý čas čakali koniec sveta, čo mal nastať, no napokon ho sami spôsobili. Museli sme všetko úplne zničiť, aby sme mohli začať odznovu.

No ako hovorievala moja mama: „Človek musí niekedy padnúť až na najspodnejšie dno, aby si začal svoj život vážiť a vychutnávať plnými dúškami.“

2. miesto I. kategória

Magdaléna Martišková (Gymnázium, Ul. 17.novembra, Topoľčany)

DIERY

Stôl sa trochu kýval. Snažila som sa, aby neklopkal do rytmu. Dĺžka totiž drzo niesla signály celé metre so sebou. Všetko melodické a rytmické ma v poslednom čase rušilo. Vlastne skôr dráždilo. A na to som si musela dávať pozor. Moje zmysly reagovali inak. Citlivejšie, vnímavejšie, ako keď pustíte všetky frekvencie naraz a naplno. Zvykala som si iba pomaly.

Prichádza. Vstúpil. Musím spraviť ešte pár pokojných liniek, kým nenápadne otočím stranu.

- Si dnes nejaká tichá. – pristúpil k plagátu na stene a tváril sa, že ho môj zošit vôbec nezaujíma.

Ale ja som vedela, že má pastelky nielen porátané, ale zoradil aj škálu farieb. Puntičkár. Toto som nezdedila. To by ma mohlo prezradiť.

- Už ste prišli na to, čo...- musím si dávať pozor aj na slová. – ...čo to vlastne je? Ako to funguje? Ako to fungovalo? – cítila som, ako sa pastelka zarýva hlbšie do papiera. Ešte trochu a urobím diery na druhú stranu.

Dal ruky za chrbát a chvíľu váhal.

- Prosil som ťa, aby si sa nevyjadrovala o mojej práci takto.. jednoducho. Chápem, že nerozumieš ešte podstate, ale myslím si... Nie, nemyslím! Viem, že tvoje vyjadrovacie schopnosti sú na oveľa vyššej úrovni. Vždy boli. Tak nechápem, prečo sa stále správaš, ako malá, len elementárne vzdelaná. – odrapkal nervózne a pomaly natáčal hlavu smerom ku mne. Nie, ku mne! K môjmu zošitu. Fúzmi mu mykalo.

Zatvorila som zošit a pritlačila celou vrchnou časťou tela.

Dnes bol iný. Mala som pocit, že dnes sa nedá tak ľahko oklamať.

Kde sú tie časy, keď ma hojdával na kolenách s trápnymi riekankami a učil ma dešifrovať nudné obrázky v leporelách. Alebo vtedy, keď sa smial na filmových záberoch z divočiny. Kreslenej divočiny a nútil ma napodobňovať niektoré postavičky. Ale na abecedu spomínam rada. Škoda, že mi zamedzil prístup do knižnice.

- Dávaš sa na mňa akosi neveriacky, dieťa. – ozval sa zrazu viac, ako oficiálne.

„Dieťa?!“ Nikdy mi nehovoril takto všeobecne. Niečo sa deje. Počítam do desať. Áno, deje. Už niekoľko dní sa veci menia. Týždne. Mesiace. Dni, hodiny, sekundy. Ide to prirýchlo a stále. Nedá sa spomaliť, zastaviť, obrátiť...

- Kedy ma vezmeš von? Sľúbil si mi to. – skríčam a zas narovnávam obal na zošite. Zostávajú na ňom ryhy. Od mojich pazúrov.

- Vieš, že to nie je možné. Nevystavím predsa nebezpečenstvu... –

Odsunula som s hrmotom stoličku a chvost začal zmetať dlážku. Márne som ho stáčala, narážal do všetkého, čo tu, v tejto úzkej malej diere bolo.

- Ja sa nebojím! Vravel si mi, že ma ochrániš! Vždy! Sľúbil si mi to! – zaryla som si ostré konce nechtov takmer do dlane a cítila, ako sa mi už ježia chlpy na chrbte.

Trasenie ma vrátilo do reality. Stiahla som chvost. Skrčila telo a zmenšila sa o dobrú tretinu, zakotvená len na zadných labách, ale so signálmi z mozgu: skoč! Skoč, ak to bude nutné... Urobil dva kroky ku mne, aby ma objal. Kde sú tie časy, keď som až zväyskla, ako silno. Keď ma vyhadzoval a potom chytil a pritlačil si ma k lícu. Keď sme sa hrali na nahánačku a on ma chytil. A objal. Aj teraz ma objal. Ale inak. Snažil sa, aby sa mu chlpy pokrývajúce moje telo nedostali k tvári.

- To bude dobré, Gretel. To bude dobré...- zopakoval niekoľkokrát, ale triasol sa on, nie ja.

O chvíľu bolo zas ticho. Odišiel.

- Dáš mi vedieť, ak zas niečo objavíte? – pýtala som sa samoty.

To neznelo ako otázka, skôr prianie. Prosba. Hlava sa mi ešte spamätávala z toho odporného zvuku sirény. Ďalší z útokov. Prešli mi po chrbte zimomriavky. Zaboľelo to. Prečo?!

- Je to kozmopolitný a synantropný druh. -

- Ostražitý a v nebezpečenstve nekompromisne agresívny! –

- Obavy mám aj z kolónií, hlavne z toho, že sú hierarchicky usporiadané. Permanentne terorizujú labilnejších súkmeňovcov v rámci vlastnej komunity, nieto...- asi si rečník niečo predstavil, lebo na čele sa mu zjavili dve hlboké, kolmé vrásky.

- A aj šesť kilometrov štvorcových na jednu jediná kolóniu je fakt, ktorý by sme nemali prehliadať. Vzhľadom na mutáciu a ich súčasné parametre. – dodal starší muž unaveným hlasom, dohora dvihnutým prstom, ale s hlavou sklonenou, ako človek, čo to už dávnejšie vzdal a zapojil sa tak do výmeny názorov mužov okolo okrúhleho stola.

Všetci sedeli s hlavami sklonenými. A báli sa nahlas priznať, že to naozaj vzdali.

- Domestikovaný *Rattus norvegicus* variácia alba, má zníženú schopnosť prenášania chorôb v rámci kolónie a je odolnejší aj voči infekciám. To je aspekt, ktorý nám sťažuje tvorbu protilátky. A obrana? – ozval sa ďalší.

- Je to hlodavec. Betón, pletivo? Mäkké kovy? Pre neho hračka! – nevydržal spotený starší muž a s hrmotom sa odsunul, vedomý si toho, že nenašli nič, ako postup kolónií zastaviť, alebo izolovať od zvyšku ľudstva, ktoré zatiaľ bolo voči mutácii odolné.

- Máme najnovšie údaje. Potvrdzujú pôvodné. – skočil do reči iný. - Aj v tejto mutácii trvá...- postavil sa mladý vedec s okuliarmi spadnutými na špičku nosa a zaváhal, či použije termín prináležiaci človeku, keď tu už o ľudí vôbec nejde. Použije. O ľudí tu predsa šlo. Kedysi. – Tehotenstvo, respektíve gravidita trvá 21 – 24 dní, v jednom vrhu 4 – 7 mláďat, dokonca 6 – 10. Ich vývoj postupuje rýchlo. Do dvoch týždňov sú osrstení, vidia, po ďalšom týždni odstavení od kojenia. Po mesiaci je tu nový jedinec. Samci dospievajú dokonca rýchlejšie...- papiere sa mu zatriasli v ruke. Starší muž za vrchom stola ho zastavil.

- Vieme. To všetko vieme. – odpovedal a ťažko, spomalene vyťahoval slová, ktoré by kolegov nevystrašili ešte viac. – Tri vrhy do roka, pri dobrých podmienkach aj päť. Do dvadsaťštyri hodín môže samica *Rattus norvegicus* otehotnieť znova.

– dodal, akoby s dávkou irónie, doplnil údaje do strašidelnej tabuľky.

Skrčený v kresle si predstavil svoju dcéru. Už nie ako malé krásne dievčatko. Videl potkana s naježenou srstou. Presne, ako dnes ráno, keď ho žiadala, aby ju vzal von a on odmietol. Iba oči mala ľudské. A v nich strach. Rovnaký, ako v jeho očiach. Čo len s ňou bude? Čo len s nimi bude?! Ak zistia, že mutácia postihla aj ju...jeho jedinú dcéru.

Nie, nie, nie. Nevzdá sa jej. Bude ju skrývať, dokedy to len pôjde. Ona sa im nesmie dostať do rúk.

Za sklami rokovacej miestnosti boli laboratóriá. Obrovské. Lebo aj problém bol už obrovský. Pod bledozelenými plachtami boli telá. Toto už neboli ľudia. Potkany. Obrovské.

Dokresliła som a pozrela sa na svoje ruky. Na labky. Strácali trochu šikovnosť, akoby už nedokázali počúvať rozum, hoci veľmi chceli. Prelistovala som pozorne svoje záznamy, poslednýkrát porovnávala údaje na nich s otcovými plánmi, ktoré nedávno márne hľadal. Potom som sa pustila do ich rozhrýzania. Nebolo to až také hnusné, ako som si myslela.

Keď sa sem otec vráti, nájde tu z nich iba malú pohryzenú kôpku. Asi ich ani nespozná. Svoje plány, štúdie, návrhy, opatrenia...Je to len človek.

Poobzerala som sa po svojej izbe. Po cele, kde som strávila posledné mesiace života, zatvorená pred zrakmi ostatných.

Konečne idem preč.

Ujdem!

Musím!

Už tu ďalej nemôžem zostať. Ťahá ma to k svojim. Neviem si vysvetliť prečo, ale cítim, že sem, medzi ľudí, už nepatrím. Som iná. Oni ma iste prijmu medzi seba. Nesiem im dar. Opatrne som pohladkala labkou svoj zošit. Budú sa môcť lepšie brániť. Nie je spravodlivé, že na nich ľudia chystajú pasce a jedy. Je to hrozné! Vždy som mala rada potkany.

Zaregistrovali ju hneď. Aj keď tu, v podzemných kanáloch, bola nepreniknuteľná tma.

Zoskupili sa. Ich fúzy nepriateľsky kmitali. Srst' mali naježenú. Ten vpredu vyzeral hrozne. Páchol strašne. Sekal zubami. Alfa samec.

Bála sa. Cítila kvapky potu medzi polepenými chlpmi.

Márne im natáčala svoj zošit.

Všetko sa zbehlo tak rýchlo...

3. miesto I. kategória

Jana Jakábová (ZŠ, Komenského 2, Vrbové)

Osud je na mojej strane

Netrvalo dlho a obklúčili ma. Približovali sa ku mne zo všetkých strán, cítila som ich teplý hnilobný dych čoraz bližšie. Mali ostré zuby a mocné štíhle telá, z ktorých sa niekdajšia podobnosť s medved'mi už takmer vytratila.

Zavrela som oči a čakala.

Srdce mi v panike búšilo do rebier a cítila som adrenalin prúdiaci mojimi žilami, dodávajúci mi silu a odvahu... Avšak nemalo zmysel bojovať. Prišla som si po smrť - už mi nezostávalo nič iné, len pokojne ju prijať.

Jediné, v čo som dúfala, bolo, že sa to udeje rýchlo.

Vedela som, že sú blízko...

Môj život nikdy nebol dokonalý. Mala som však človeka, ktorého som milovala. Mala som miesta, kde som bola doma.

Až kým ma osud nepripravil o všetko, na čom mi záležalo, jedno po druhom.

Keď mi zomrel brat, moja jediná rodina, útočiskom mi bola príroda. Predtým som tam s ním strávila toľko času! Skaly a stromy a kvety a tráva a obloha a dážď... Všetko mi ho pripomínalo a bola som za to vďačná.

Dnes, keď sú pre mňa tieto veci len snom, len nádherným svetom za oknom, nevidím ho už pri sebe. Už mi nezostalo nič.

Všetko sa to začalo približne pred 150 rokmi. Tretia svetová vojna nepriniesla takmer žiaden technický pokrok. Teleportácia či preskúmanie vesmíru špičkovými raketami zostali naďalej len fantáziou. Až vtedy si ľudia uvedomili, že príroda, vtedy v katastrofickom stave, je to jediné, čo im zostalo. Pár desiatok rokov to vyzeralo skutočne nádejne. Začala sa rozsiahla obnova lesov, lúk či vodných plôch, prostredie sa zapíňalo zvieratami.

A potom sa to znova všetko pokazilo.

Akási skupina vedcov z Ameriky presunula šľachtenie rastlín a živočíchov na úplne iný level. Už nevznikali len nové odrody či druhy. Skúmali rastlinné organizmy spojené s baktériami či atómami rôznych prvkov a účinkov ich plodov na človeka. Z predtým prudko jedovatej rastliny sa napríklad stala výborná pomôcka pri chudnutí. A tak vznikali stovky druhov plodov, ktoré vyzerali čím ďalej tým podozrivejšie. Niektoré vám zabezpečili krásu, iné mladosť, ďalšie podľa vedcov prinášali lepšiu mozgovú výkonnosť či nahradili celý denný príjem kalórií bez zbytočných tukov.

Spočiatku bolo ľudstvo voči týmto vynálezom skeptické. No ako pribúdali ďalší a ďalší nadšení konzumenti, postupne sa tieto výdobytky rozšírili, a onedlho ich využíval celý svet.

Najprv len občas, veď jedna bobuľka či sústo toho alebo tamtoho nikomu neublíži... Dnes sa už väčšina spoločnosti, vrátane mojich pestúnskych rodičov Grace a Tima, stala doslova závislou na upravených plodoch. Ich žalúdky si navykli na tento špeciálny druh stravy a odmietajú prijať niečo iné.

Ja som ale bola výnimkou. Neverila som týmto ľudským výmyslom, keďže už v rannom veku ma brat naučil rešpektovať prírodu takú, aká bola. Požívať nejaké upravené plody sa mi nezdalo správne, ja som sa skrátka vždy držala svojich zásad.

A potom tu boli ešte živočíchy. Nechcem ani vedieť, akým bolestivým procedúram ich podrobovali v utajených laboratóriách po celom svete, no výsledkom boli celkom nové druhy: Zviera, ktoré je inteligentné ako človek, také, ktoré sa dokáže postarať o dieťa, či sa bez problémov dokáže naučiť abecedu... a tak ďalej až donekonečna. Postupne sa takmer všetko živé presunulo späť do vedeckých laboratórií a prostredie bolo znova ochudobnené... rovnako ako predtým.

Už zvyknuté ľudstvo prijalo zvery oveľa rýchlejšie ako rastliny. Ochrancovia práv živočíchov sa ozývali čoraz menej a čoskoro sa nové organizmy stali bežnou súčasťou domácností.

Ľudia si možno mysleli, že sa im podarí prekonať matku prírodu v jej dokonalosti. Stačil však jeden nepodarený počin a všetko sa rozpadlo na kúsky.

Pri pokuse na medveďovi grizlym v Centre na šľachtenie živočíchov v Atlante sa čosi pokašľalo. Medveďom za účelom experimentu podávali ako potravu plody upravených rastlín, a keď sa spočiatku nič nedialo, dramaticky im zvýšili množstvá. Na zvieratá však mali omnoho iný účinok ako na ľudí. Z obyčajných medveďov sa stali netvory. Mutanti.

Približne desať zverov sa doslova odtrhlo z reťaze a pri honbe za slobodou zlynčovali všetko, čo im stálo v ceste. Bol to najhorší masaker v moderných dejinách ľudstva. Namiesto toho, aby za to predstavení prevzali zodpovednosť, nariadili nám, aby sme sa skryli doma a viac nevychádzali. Medvede sa v prírode skvele adaptovali a teraz je ich už niekoľko tisícok. Nikomu sa ich nepodarilo skrotiť ani nijakým spôsobom zabiť.

Dnes už existujú špeciálne upravené obleky pokrývajúce celé telo, ktoré obsahujú látku, čo medvede odpudzuje. Vďaka nim sa môžeme presúvať z miesta na miesto bez strachu o život. Zo sveta sa však vytratila všetka zábava či spoločenský život. Ľudia už nežijú, ale prežívajú. Nedá sa žiť s neustálym strachom o život.

I ja som už stratila zmysel mojej existencie. Ísť von, ale nemôcť sa dotknúť listu, prejsť po drsnom povrchu skaly, počuť chrapčanie kamienkov pod nohami... Obleky veľmi dobre plnili svoju funkciu, pre mňa však boli ako väzenie. Chránili, ale aj bránili.

To však ešte nemalo byť všetko.

Jedného dňa sa u mojich pestúnov začali prejavovať neblahé príznaky nadmerného užívania upravených rastlín. Takmer som odpadla, keď som vošla do obývačky a našla som ich celých posiatych malými, hnedo-červenými vriedkami.

„Božemôj, čo sa vám to stalo?“ kľakla som si, ale radšej som sa ich nedotýkala.

Bolo to tu. Dostavilo sa to, pred čím som ich toľko vystríhala.

„Chod“, povedal mi Tim. „Hlboko v lese nájdeš, čo potrebuješ.“ Ohromene som naňho pozerala. Naozaj ma poslal do sveta, kde zúrili beštie? „Ver mi,“ prehovoril znova a s ťažkosťami.

Pokrútila som hlavou, hoci som vedela, že má pravdu. Radšej zomriem ako naďalej

žiť v tomto svete. Bez slobody, bez voľnosti.

Už dlhší čas som na to myslela, len som nenabrala odvalu. Teraz už ale nebolo čo odkladať.

Nevedela som, ako sa mám s mojimi náhradnými rodičmi rozlúčiť. Len som dlho stála medzi dverami a hľadela na nich. Nehýbali sa. Vedela som, že budú musieť naďalej užívať tú potravu, keďže niečo iné okamžite vyvrátili. No tušila som, že z nej sa to bude len zhoršovať. Bolo to ako drogy. Nemohli sa toho vzdať, aj keď ich to ničilo zvnútra.

Vyšla som prednými dverami a rozbehla sa do lesa. Za tie roky, čo boli ľudia pripútaní k svojim domom, si príroda robila čo chcela a podarilo sa jej trochu zregenerovať. Tešilo ma to, aj keď som vedela, že pre mňa je už neskoro.

Netrvalo dlho a obklúčili ma. Približovali sa ku mne zo všetkých strán, cítila som ich teplý, hnilobný dych čoraz bližšie. Mali ostré zuby a mocné štíhle telá, z ktorých sa niekdajšia podobnosť s medvedmi už takmer vytratila.

Zavrela som oči a čakala.

Srdce mi v panike búšilo do rebier a cítila som adrenalín prúdiaci mojimi žilami, dodávajúci mi silu a odvalu... Avšak nemalo zmysel bojovať. Prišla som si po smrť - už mi nezostávalo nič iné, len pokojne ju prijať.

Jediné, v čo som dúfala, bolo, že sa to udeje rýchlo.

Vedela som, že sú blízko, keď vtom... nastalo ticho.

Keď som prekvapene otvorila oči, zistila som, že sú preč. Okolo mňa nebolo nikoho a ničoho.

Vtedy som sa rozbehla. Nebol čas na uvažovanie, celé moje telo zachvátila pochabá nádej, že možno ešte nič nie je stratené.

Bežala som rýchlejšie a dlhšie ako som si kedy myslela, že budem schopná. Poháňala ma myšlienka na Timove slová. Čo ak sa kdesi v lese naozaj skrýva niečo, čo mi pomôže objasniť toto šialenstvo? Alebo tým myslel naozaj len smrť, čiže vykúpenie z tohto života? Prečo teda neprichádzala?

Pokračovala som v ceste, hľadajúc čokoľvek.

Našla som to na tretí deň, keď som už bola na konci so silami. Priamo v samom strede lesa sa nachádzala obrovská budova pripomínajúca chatu, postavená z drevených dosiek. Vtedy sa otvorili dvere a vybehlo z nich dievča. Malo dlhé hrdzavé vlasy a okamžite sa na mňa vrhlo.

„Ďalšia, ďalšia je tu!“ kričala, silno ma objímajúc.

„Čo sa to deje? Prečo ma... prečo ma tí mutanti neroztrhali?“ bľabocem. Nesníva sa mi to náhodou?

„Ale no tak, dievča, neublížili by nikomu, kto je čistý.“ Keď som sa na ňu pozrela ako na blázna, zaškerila sa. „Nikomu, kto neje tie odporné svinstvá. Zabíjajú len tých, ktorí sú poznačení vecami, čo z nich urobili netvorov. Sú vlastne celkom inteligentní.“

Z dverí vychádzali ďalší a ďalší ľudia. „Je... je vás tu viac?“ podlomili sa mi nohy.

„Samozrejme, je nás tu celá kopa,“ dievča sa naradostene zasmialo. „Spolu dokážeme zmeniť svet k lepšiemu. Nezaobíde sa to bez obetí, ktoré chceli byť večne mladé, krásne, či štíhle,“ smutne kývne hlavou smerom k mestu, „ale spolu

dokážeme vrátiť svet do tých správnych koľají!“
Opäť sa rozosmiala a ja som sa musela pridať.
Musela som všetko stratiť, aby som našla to, po čom som túžila?
Osud bol konečne na mojej strane.

Simona Gibalová (Gymnázium, Alejová 1, Košice)

847

Moje nohy sa potápali. Moje telo strácalo svoju váhu.
Moje vlasy, farby svetlejšej ako poludňajšie lúče slnka, navlhli temnotou.
Okolo mňa sa rozprestieral nekonečný oceán. Pobrežia, ktoré boli kedysi preplnené šťastím.
Šťastím ľudí, ktorí ani nevedeli, že sa strácajú.
Som dieťaťom týchto ľudí. Som dieťaťom stratenej generácie.

Prebudila som sa do neprívetivého, studeného rána. Za zamrežovaným oknom mojej izby bolo šero. Tak, ako každý jeden deň. Tak, ako nám naši rodičia zanechali naše ulice. Tak, ako nám zničili posledné miesto na prežitie.
Zbehla som po tvrdých, kamenných schodoch na prízemie. Moju cestu rámovalo masívne železné zábradlie s ostrými hranami. Bosé chodidlá mojich nôh nemo stonali pri nešikovných krokoch, ktoré spôsoboval štrk pokrývajúci toto nehostinné miesto. Chcela som odtiaľto utiecť. Chcela som sa dostať preč.
Čo najrýchlejšie som sa dostala do našej šatne a prezliekla si svoje šaty. Všetky boli vrecovitého tvaru, zemitej farby a boli v nich našité čipy, ktoré mali za úlohu informovať strážcov o našej polohe. Obyčajne by som počkala na 846-tku, no už som viac nemienila podriaďiť sa stereotypom. Chcela som odísť, chcela som žiť. Chcela som slobodu, ktorú mi odopreli. Chcem slobodu, ktorá mi patrí právom. Pretože môj zločin, môj zločin nie je zločinom.
Steny vedia hovoriť. Presvedčila som sa o tom už dávnejšie, už na začiatku môjho konca. Už na začiatku mojej doživotnej plavby. Ľudia vám niečo povedia do tváre, no niečo napíšu do papierov, niečo povedia kolegom, niečo povedia vašim príbuzným. A napriek tomu, že téma je vždy rovnaká, idea sa mení. Ak som chcela prežiť, musela som sa naučiť načúvať. Načúvať stenám..
Vraveli, že som tu kvôli sebe. Vraveli, že som tu, aby som sa napravila. A ja som bola taká slepá, že som im verila. Verila som slovám, ktoré mi vraveli o mojom pôvode. Vraveli, že to, čo hovorí moja mama a môj otec, sú klamstvá.
Verila som slovám imaginárne vrytých do omietok stien.
No teraz viem, že klamali. Viem, že predchádzajúca generácia bola stratenou. Viem, že boli slepí v mnohých veciach. No v jednej, v jednej jedinej, našli podstatu života. Našli šťastie v láske. Preto verím. Preto verím, že strážcovia nekonajú správne. Verím, že láska nie je posadnutosťou, verím, že šťastie nie je len fikciou

a verím, že sa nemýlim. Verím, že môžem zastávať svoj názor a verím, že napriek veľkosti poranení Matky prírody, spôsobených stratenou generáciou, dokážeme žiť na povrchu, v lesoch. Verím, že dokážeme zachrániť, čo sa dá a verím, že moje deti budú deťmi nájdenej generácie. No v neposlednom rade verím, že dnešok je dňom, kedy sa nadýchnem vzduchu. Vzduchu nasiaknutým chemickými výparmi, ktoré však ešte stále nezničili kyslík.

Ponorená v myšlienkach zabodávam ukradnutý nožík do srdca. Do miesta, kde si myslím, že sa na ľudskom tele nachádza srdce. Čepeľ okamžite vyslala elektrický prúd, ktorý som v podobe vibrácií cítila aj na dlani. Telo strážcu padá na zem a moje ruky sa zafarbia krvou. Myslím, že som pocítila ľútosť. No ak aj myslím správne, viac som sa nad tým nezamýšľala.

Bodla som človeka, ktorého som si pamätala z mojich prvých dní po revolúcii. Z prvých dní, ktoré som strávila v nápravnom ústave. Keď som do týchto priestorov prvýkrát vošla, prideliť mi číslo, ostrihal vlasy a prezliekol ma do šiat. Prideliť mi číslo 847. Číslo, ktoré nahradilo mojej meno. Číslo, ktoré nahradilo mená nás všetkých, všetkých uväznených, ktorí verili v nápravu. Číslo, ktoré nahradilo mená predstavujúce lásku našich rodičov.

Vždy som si myslela, že v mene je sila. Muselo to byť tak, pretože moja mama tak hovorievala. Už niekoľko rokov som si v mysli nevedela vybaviť jej tvár, nos, ústa či farbu vlasov. Nevedela som si spomenúť, aká farba bola okolo jej zreničiek. No nebola to jediná osoba, ktorej výzor som zabudla. Nepamätala som sa ani na svoj odraz v zrkadle.

To bol zrejme dôvod, prečo som napriek červeno osvetlenej chodbe a reproduktorom, z ktorých prúdil zvuk podobný siréne, zastala pred veľkým nástenným zrkadlom. Pozerala som sa na svoje vpadnuté lícne kosti, zaoblený nos a moje oči so zreničkami zúženými strachom. Moje kosti boli ostré, vzhľadom na nevyživnú stravu môjho väzenia. Vlasy, ktoré za môj život boli strihané iba raz, mi siahali po pás. Boli svetlé, takmer biele.

Odras môjho úboho vyzerajúceho tela som mala stále pred očami, aj keď moje chodidlá už hľadali cestu von z nekonečnej spleti chodieb. Ramenom som bolestivo vrazila do požiarnych dverí, ktorých elektrický zámok bol vyradený už dlhšiu dobu. Od 846-čky som vedela, že je to jediná nekódovaná cesta von z našej väznice. V tejto chvíli mi bolo ľúto, že som ju nezobrala so sebou. Možno by sme dokázali ujsť spolu. Možno by sme si vybudovali lepšiu budúcnosť.

Moje nohy však nezastávali v mojich myšlienkach. Bežala som ďalej. Po každom kroku som si pripomínala, že som bližšie k slobode. Bližšie k víťazstvu nad svojím osudom.

Boli tu posledné dvere, posledné schodisko, posledný zvuk sirény, posledný výkrik strážcu, ktorý ma chcel zastaviť. Posledný záblesk výstražného svetla. A moje telo i duša boli voľné. Môj nos sa nadýchol sivastej plynnej zmesi, ktorá by sa dala nazvať vzduchom. Vzduchom v dnešných dňoch. V dňoch 22. storočia. Moje bosé chodidlá už viac nekráčali po štrku rozsypanom na chladných kameňoch. Kráčali po vydláždenom chodníku, ktorý viedol cez celé centrum mesta. Okolo mňa prechádzali ľudia, akých som si nepamätala z čias, keď som bola malá. Títo

Ľudia mali dokonale kamenné tváre, bez akejkoľvek známky o ich emocionálnom prežívaní. V ich pohľade nebola ani známka súcitu, na ich čele ani jediná vráska symbolizujúca úsmev. Ich kroky boli ustálené, akoby presne dané pravidlom. Títo ľudia nemohli žiť. Títo ľudia neverili v lásku či šťastie. Bolo to pre nich tabu. Niečo, čonie je reálne. Strážcovia neraz rozprávali o svete okolo. Vraveli, že láska bola pri všetkých manželstvách iba fingovaná. Vraveli, že deti sú len plodom vedy a biológie. Vraveli, že bozky sú len formou klamstva. Dnešní ľudia tomu verili. Verili, že ich rodičia a prarodičia sa mýlia. Verili, že sa stratili v spleti ideálov a prázdnych túžob. Verili, že sú deťmi stratenej generácie. Verili, že oni sú tí, ktorí zachránia ľudstvo. Verili, že oni sú tí, čo sa našli.

V skutočnosti však mizli.

Obzerala som sa okolo seba. Vo vysoko položených tabuliach na mrakodrapoch, ktoré lemovali mesto, sa odrážali siluety osôb hnajúcich sa do neznáma. Ich kroky mali rovnaký rytmus. Netušila som, čo sa odo mňa očakáva. Či mám ísť vlastnou cestou, odlišnou od ich stereotypov, alebo sa mám pridať a splynúť s davom. Myslela som si, že ak sa dostanem preč z môjho podzemného väzenia, budem slobodná. Myslela som si, že ak sa dostanem na povrch, budem môcť robiť to, čo uznám za vhodné. To, čo ma bude naplňovať šťastím. Myslela som si, že budem konečne voľná.

Mýlila som sa.

Okolo mňa boli ľudia s tvármi zahĺbenými do elektrických prístrojov, ktoré nahrádzovali ich priateľov či rodinu. Na ulici nebolo počuť vravu, ústa sa už viac nepoužívali na komunikáciu. Naproti, za cestou, boli deti, ktorých nohy ovládali prístroje. Učili sa tak tanečné kroky. Nepotrebovali na to vynaložiť nijaké úsilie. Z toho, čo robili, nemali žiadnu radosť.

Nikto už viac necítil lásku. Nikto už viac neveril v pocity. Bolo to na ľuďoch okolo mňa poznať. Vedela som, že by som mala niekam ísť. Vedela som, že by som mala ujsť, nájsť si útočisko, niekde, kde by som bola iba ja. Opustená, tak ako všetci ostatní.

Boli sami, samučičkí vo svojom virtuálnom svete. Zabúdali, ako ich vychovala generácia, ktorú nazývali stratenou. Bola som ako socha. Jediné, čo sa na mojom tele pohybovalo, bol môj hrudník pumpovaný kyslíkom a horúce slzy, stekajúce po mojich lícných kostiach. Osoby okolo mňa neboli tým, čím by mali byť. Mýlila som sa. Neboli ľuďmi, nemali v sebe ľudskosť.

„Číslo 847, ženské pohlavie. Prosím, zachovajte pokoj a vráťte sa k príslušníkom vlády. Ak to spravíte dobrovoľne, nebudete za svoj útek potrestaná. Opakujem. Číslo 847, ženské pohlavie...“ z ampliónov nado mnou sa ozval hrdelný mužský hlas. Vedela som, že ma hľadajú, tušila som to vo svojom podvedomí už od chvíle, keď sa moje chodidlá dotkli dlaždíc podo mnou.

Nemala som silu bežať. A jediné, čo mi ju dodalo, bola myšlienka na slobodu.

Míňala som mrakodrapy, domy, deti, rodičov, autá, cukrárne. Bežné veci neobyčajne znetvorené dnešnou dobou. Za sebou som počula štekať psy, ktoré svoju policajnú prácu nerobili dobrovoľne. Strážcov, hnajúcich sa za mojím vratkým telom, ktorí nemilovali ženy, ktoré im prali oblečenie. Bežala som po schodoch vedúcich

na prístavný most, ktorý oddeľoval dva priemyselné parky mesta a viedol ponad Atlantický oceán.

Cítila som, ako na môj chrbát dopadlo niečo veľké s teplotou hodnou tela. Vlčiak, pes s prázdny pohľadom a vyplazeným jazykom, ktorý mi slinami zmáčal vlasy, ma prikoval k zemi. Nevzdala som sa. A vstala som. Bežala som ďalej, až pokým som okolo seba nevidela nič iba zbrane, ktoré mierili na moje srdce.

Za mnou bolo zábradlie, ktoré nás oddeľovalo od vody, v ktorej sa ponárali vlny. „Nerob to. Neskáč. Dokážeme ti nájsť lepšie riešenie, už svoj život nemusíš tráviť v podzemí.“

Nie, pomyslela som si, ja chcem byť slobodná. Chcem byť slobodná.

Mlčala som a rozhodla som sa. Prevážila som svoje telo pomocou kroku vzad. Pri náraze na rúčku zábradlia som vo svojej chrbtici pocítila bolesť. Bolesť, ktorá zanikla v mojom voľnom páde.

Nekričala som. Nevydala som zvuk. Iba som počúvala zdesený šum vravy medzi strážcami.

Moje telo dopadlo na rozbúrenú hladinu oceánu.

Moje nohy sa potápali. Moje telo strácalo svoju váhu.

Moje myšlienky blúdili a narazili na slová mojej mamy.

Vravela, že je slobodná, pretože má meno. Vravela, že je silná, pretože má meno.

„Ak budeš chcieť, môžeš mať meno,“ povedala mama. „A aké?“ spýtala som sa.

„Madelaine.“ „Budem sa volať Madelaine?“

„Áno.“

Áno, pomyslela som si. Mojm menom je Madelaine.

Do mojich pľúc sa pomaly dostávala voda. A ja som sa len usmiala.

Lebo som našla, čo som hľadala. Slobodu.

Lenka Hake (Gymnázium, Alejová 1, Košice)

Rozhovor

Alex kopla do ďalšieho sivého kameňa, okolo ktorého prechádzali. Pred ňou sa v hmle pohybovala silueta Moua. Maximilián Ouk, pre priateľov Mou, bol nadšený biológ a geológ, ktorý sa pridol k Hľadačom ako zanieteny bádateľ. Niekde vedľa nej zakašľal Zack. Zack Andreas Stranger, veliteľ ich lode Space Jumper X13 bol aj pilotom. Lietali z jednej neznámej planéty na druhú a odoberali vzorky z púštín, na ktorých pristávali. Potom, čo ľudia vyťažili zo Zeme, čo sa dalo, začali vo veľkom kolonizovať vesmír a ťažiť z iných planét.

Z vysielacky sa ozval hlas Clarisi Bownovej, bývalej sestričky v charitatívnej organizácii Better Being. Jej láskavá povaha bola poznamenaná šiestimi mesiacmi cestovania bez jediného priaznivého objavu. Všetky planéty, ktoré doposiaľ navštívili, neprejavovali žiadne známky života. Táto planéta bola obzvlášť nepríjemná.

„Naše systémy stále nemôžu preniknúť atmosférou planéty. Vyzerá to, že ju budete musieť preskúmať celú po starom,“ oznámila mrzutým hlasom Clarisa.

Chvíľu kráčali mlčky. Vysielačka sa opäť rozozvučala. „Alex? Vidíte niečo? Systémy konečne zachytili potencionálne zaujímavé látky priamo pred vami.“

S rozšírenými očami Mou pozoroval hmlu. Pred nimi sa rýsoval obrys stromu. „Čo to, do pekla, je?“ opýtal sa Mou.

„Uvidíme,“ odpovedala po chvíli Alex. Keď prišli bližšie, hmla sa trochu rozostúpila a oni uvideli ďalšie a ďalšie stromy. Narazili na celý les.

Úchvatné ticho prerušil až Zack. „Stojíme na okraji lesa, Clarisa.“

„Les?“

„Áno, lesa. Vieš mi vysvetliť, čo robia stromy na takejto pustej planéte s nedýchateľnou atmosférou?“

Z vysielačky sa ozvalo pípanie prístrojov a ťukanie do klávesnice. „Nechápem to. Tá atmosféra bola ešte pred chvíľou nedýchateľná a teraz... Tie jedovaté a nebezpečné plyny zmizli.“

„Ako mohli zmiznúť?“

„Dobre, Clarisa, oskenujem jeden z tých stromov,“ vpadla im do rozhovoru Alex.

„Pre ďalšie štúdium budeme musieť odobrať vzorku,“ Mou sa obzrel okolo seba, „ale tu nie, stromy sú tu už príliš choré.“

„Fajn, ideme hlbšie do lesa,“ zavelil Zack. Čím išli hlbšie, tým stretali väčšie a staršie stromy, ale okrem nich sa začali objavovať aj malé rastliny, kvietky a kry. Pri jednom z mladších stromčekov sa Mou zastavil. „Tento je ideálny!“ nadšene vykřikol.

Alex sa rozhládla. Ten les bol taký upokojujúco tichý. Na ňu až príliš. Nastražila sluch. Niečo počula. Nikto iný tomu nevenoval pozornosť. A znova. Potichu sa otočila a urobila pár krokov tým smerom. Nikomu to nepovedala, aby nevyplašila čokoľvek, čo vydávalo ten zvuk. Pred ňou sa otvoril malý priestor bez stromov. Nič nezačula, iba kútikom svojho trénovaného oka postrehla pohyb. Stála nehybne. Zrazu sa pohlo to, čo ešte pred chvíľou považovala za spleť konárov a svižne to skočilo pred ňu. Alex zaujala bojový postoj. Potom sa zarazila. Opäť sa zmylila. To, čo zoskočilo zo stromu, nebolo žiadne divoké zviera, ale malé dievčatko.

Neskôr, keď prišli Zack a Mou, dali vedieť Clarise, čo sa stalo. Dievčatko po celý čas stálo v tichosti za Alex.

„A čo teraz?“ opýtal sa Mou s pohľadom upreným medzi stromy.

„Vrátíme sa,“ odpovedal mu Zack, „musíme to prebrať s Clarisou.“

„A čo ona?“ kývla hlavou smerom k dievčatku Alex.

„Vezmeme ju so sebou. Teda, ak s nami pôjde,“ pozrel sa na ňu. Ono, akoby mu rozumelo, vykúzlilo na tvári úsmev.

„Nevie rozprávať,“ upozornila ho Alex.

„Musíme jej dať nejaké meno,“ povedala cez vysielačku zamyslene Clarisa, „Čo tak Keira?“

Keď sa vracali lesom späť, Keira kráčala za nimi. Až na okraji lesa sa zastavila a nechcela ísť ďalej. Po niekoľkých pokusoch presvedčiť ju, to vzdali a povedali Clarise, aby k nim priletela. Po chvíli váhania vošla do lode aj Keira. Keď vošli,

Clarisa okamžite vyskočila zo stoličky, na ktorej sedela a pribehla k nim.“
„To je ona? Bože, tá je zlatá...”

Keď Keira uvidela po prvýkrát tú vysokú ženu v lese, pripadala jej čudná. Zdalo sa, že si ju nevšimla. A potom, keď prišla bližšie, začala vydávať tie hlasité a pritom melodické zvuky, ako keby sa márne snažila o spev. Vtedy sa po prvýkrát pokúsila o komunikáciu. Sústredila sa a vyslala signál. Zdalo sa však, že ho Vysoká nezachytila. Skúsila to znova... A znova a znova... Nič. Vysoká ďalej vydávala spevavé zvuky, až z toho Keiru rozboleli uši. Medzitým prišli dvaja muži, jeden s bystrými dobrými očami a druhý s nadšeným pohľadom. A ani oni nereagovali na signály. Keira sa ich vôbec nebála, ale miatlo ju ich správanie. Priblížila sa k Vysokej a dotkla sa jej ruky. K vyslaniu signálov prirodzene už dávno nepotrebovala fyzický kontakt. Fyzický kontakt však signály zosilňoval. A keďže Vysoká jej žiadny signál doposiaľ neposlala, bol to jediný spôsob, ako sa niečo dozvedieť. Sústredila sa a pocítila prúd myšlienok Vysokej. Videla obrazce a cítila slabý odraz pocitov Vysokej. Do toho všetkého jej znel v hlave hlas Vysokej, ktorým, ako sa jej z toho všetkého podarilo pochopiť, sa dorozumievala s ostatnými. Pochopila tiež, že vôbec nevedela vysilať signály. Ani ich zachytávanie jej zrejme veľmi nešlo. Zažmurkala, aby zahнала zvyšky obrazov. Hľadela do očí Vysokej. Zdalo sa jej, že v nich vidí kvapku porozumenia. Možno, že sa k nej predsa len dostala aspoň časť jej posledného signálu. Rozhodla sa s nimi zostať zvyšok dňa. Ostatným aj tak povedala, že sa bude hrať v lese až do večera. Keď došli na okraj lesa, zastavila sa. Za lesom bola pustatina a v pustatine žili Lovci. A okrem toho tam bolo množstvo nebezpečných výparov z puklín v zemi. Tam určite nepôjde. Z oblohy sa k nim zniesla veľká kovová guľa. Bola zvedavá, koho a čo nájde vo vnútri.

Clarisa a Mou sedeli pri stole, Zack v kresle a Alex sa opierala o stenu. Keira si sadla na koberec a obzerala si Clarisu.

„Musíme zistiť, ako sa sem dostal život,” začal Mou. Zack prikývol.

„A potom musíme poslať správu na Zem.”

„A čo Keira?” opýtala sa Clarisa. „Ostane s nami?”

„Áno,” odpovedala namiesto Zacka Alex, „nemôžeme ju predsa nechať túlať sa po lese.”

„Chudáčik dievča. Bohvie, ako dlho tu už je,” Clarisa vstala od stola a sklonila sa ku Keire, „musíme ňu naučiť rozprávať,” usmiala sa na ňu.

Keira sa natiahla a chytila Clarisu za ruku. Clarisou trhlo, ako keby ju kopol elektrický prúd. Niekoľko chvíľ hľadela slepo na podlahu.

„Clarisa!” Keira pustila jej ruku. Clarisa zažmurkala, pozrela sa na ostatných a dostala závrat. Alex k nej priskočila a podoprela ju. So Zackom ju pomaly položili do kresla.

„Clarisa, čo sa stalo?” opýtal sa ustarane Zack.

„Ja cítila som.. videla som.. v lese.. je ich veľa.” Clarisa vyzerala dezorientovane.

„Čo je v lese?”

„Sú tam oni... Keira.. Oni sú ako Keira.”

„Myslíš ľudí Clarisa? V lese sú ďalší?”

„Nie, nie ľudia.. Teda áno.. Ja neviem,“ vyzeralo to, že sa už spamätáva, „videla som ľudí, v lese. Mala som taký zvláštny pocit, že Keira patrí k nim. Ale neviem, kto sú to oni. Myslíte, že som mala halucinácie?“ „Nie Clarisa, nemala si halucinácie,“ povedala Alex hľadiac na Keiru. Tá sa na nich spokojne pozerala. „Myslím, že Keira vážne nie je úplne obyčajná.“

„Ako presne je neobyčajná?“ nerozumel Mou.

„Keď som ju našla, tak ma tiež chytila za ruku. Mala som pocit, že tu nie je sama. Teraz si myslím, že to nebola náhoda, lenže na Clarisu to pôsobí oveľa viac.“ „Myslíš, že ťa nejakým spôsobom ovplyvnili jej myšlienky? To je hlúposť. Telekinéza je vedecky nemožná,“ krútil hlavou Mou.

„Tak to skúsím znova.“ povedala odhodlane stále bledá Clarisa, „už viem, čo mám čakať.“

Po prvýkrát vydržala Clarisa asi pol minúty, potom sa povracala.

„Žijú tu už dlho. Nevie a myslím, že ju ani nezaujímá, ako sa sem dostali, či sú to ľudia alebo nie, to už asi nezistíme.“

„Narodila sa tu?“ opýtal sa prekvapený Mou.

„Áno,“ znova sa povracala. Pri druhom pokuse omdlela po dvadsiatich sekundách. Zdalo sa, že aj pre Keiru to bolo vysilujúce. Keď sa Clarisa prebrala, všetko si pamätala len útržkovito.

„Komunikujú bez slov... Akoby vždy chápali, čo im chcú ostatní povedať. Nevie, ako to funguje... To sa asi nedá pochopiť.“

Alex hľadela na Keiru, ktorá sa hrala so strapcami na koberci. Premýšľala, ako sa dá myslieť bez slov.

„Najvyšší stupeň empatie, dokonalá spoločnosť bez problémov s komunikáciou, bez jazykových bariér... a bez slov. To sa asi vážne nedá pochopiť... Ďalej je všetko rozmazané a nejasné... ešte ostáva toľko, čo mi nestihla povedať... Ale pre Keiru je to rovnako vysilujúce ako pre mňa.“

„Nemôžeme to oznámiť Zemi,“ konštatovala Alex, „keby sem prišli tisícky ľudí a začali ťažiť a ničiť ich les...“ „Nemôžeme,“ súhlasil po dlhej dobe Zack.

Ešte v ten deň odleteli. Keira sa dívala za ich loďou. Slnko zapadalo, čas na hranie sa končil, musela ísť spať. Veľa z toho, čo sa od Cudzích dozvedela, nepochopila. Netrápilo ju to, bola dieťa a deti problémy dospelých netrápia.

Barbora Tomčejevová (Spojená škola D. Tatarku, Poprad)

Voľným pádom k Zemi

Bellany,“ zopakoval jej meno. Neuvedomila si, že pri nej stojí, až kým sa ich ruky nedotkli. Jeho dotyk bol pre ňu ako elektrický šok, ktorý ju prebudil zo sna a donútil ju spadnúť na zem. Bol stále rovnaký, vysoký s hustým obočím a perami stisnutými do tenkej čiary. Posunula sa ďalej, odrazu znechutená jeho prítomnosťou. Jej pohľad bol stále upretý na zástup chlapcov a dievčat, podobne ako ona, oblečených

v tenkých bielych košeliach a nohaviciach, kráčajúcich v tesnom rade. Potriasla hlavou a pohla sa dopredu, ignorujúc pohľady, ktoré na ňu upierali strážcovia so zbraňami pevne zovretými medzi prstami. Nasledoval ju. Cítila jeho pohľad na chrbte, zapichnutý presne medzi lopatkami.

„Bellany.“ Jeho hlas znel ako chrapot, tichý a určený len pre ňu. Naprázdno preglgla.

„Ako si sa sem dostal?“ Neotočila sa. Nechcela vidieť jeho tvár. Nie, tvár zradcu, ktorý ju obral o všetko. O slobodu, možnosť voľby, o rodinu a strechu nad hlavou. Urobil z nej štvanca, vinníka. Vraha.

„Zmlátil som Magistra Jenleyho,“ vysvetlil a zrýchlil krok. „Potreboval som ťa ešte raz vidieť.“

„Tak si sa rozhodol pre smrť?“ V hlase jej zaznela horkosť a zároveň skrytá otázka. *Veríš, že ti odpustím?*

„Povedali...“

Zasmiala sa. Pár ľudí pootočilo hlavy a so zamračenými výrazmi si ju premerali. Nad davom sa vznášal závoj smútku a obáv. Bellany sklonila tvár k zemi. Nechcela si pamätať tváre, ktoré možno odpočítavajú ich posledné sekundy.

„Klamali,“ odsekla mu. „Nemôžeš im veriť. Prečo by tam inak posielali len tých, ktorých osudom je aj tak umrieť? Sme pokusné králiky. Naše životy nemajú hodnotu.“ Zmlkol.

Snáď si uvedomil svoju chybu. Následky svojho rozhodnutia.

Miluješ ma natoľko, aby si obetoval vlastné šťastie. Lebo Argo je poslednou zastávkou pred peklom.

„Čo im urobia? Popravia ich?“ opýtala sa Bellany a pozrela na Caleba s tvárou lesklou od slz. V hlave sa jej ešte stále mihali obrazy jej rodičov. Spútaných, obklúčených mužmi v tmavých uniformách ako kráčajú ku Konzulovi. Hľadeli priamo pred seba, akoby im už nikto nemohol ublížiť. Okolo nich sa rozprestrel dav, ktorý čakal na chvíľu, kedy sa na nich bude môcť vrhnúť ako hmyzia armáda.

„Záleží od Konzula. Bol ich priateľ. Snáď zmierni ich trest.“

„Hovoril si s ním?“

„Konzulom?“ zvedavo sa opýtal Caleb. Všimla si, že sa napäl.

„Áno,“ prikývla. „Je to tvoj otec. Ty jediný máš moc presvedčiť ho o správnosti. Moji rodičia vykonali hrozné činy, ale ešte stále sa ich osud môže odvrátiť.“

Prosebne naňho pozrela. Ruky mala spojené, pery sa jej triasli. Caleb pocítil náhly nával viny. Stislo mu srdce a on od nej odvrátil zrak. Než stihol otvoriť ústa, aby jej povedal pravdu, ktorá ho dusila už pár týždňov, kútikom oka zazrel tiež po jeho ľavici. Nestihol zareagovať, vnímal len Bellanin výkrik a silné ruky, ktoré sa mu obmotali okolo hrdla.

„Axel!“ Bellany ho odtrhla od brata s prekvapivou silou a postavila sa pred neho s jej útlým telom, aby ho chránila. Axel naňho nahnevane zagánil. V očiach mu blýskali plamene hnevu a tvár mal začervenanú. Caleba premkla hrôza, ktorá ho zasiahla do špiku kostí. Vie to.

„Odstúp od neho!“ zavrčal Axel na sestru a urobil krok dopredu. Napriek tomu, že boli dvojčatá, Caleb videl isté odlišnosti. Axel bol vyšší, s jasnými očami a kučerami, ktoré sa mu točili okolo spánkov. Bellany bola zas nízka, s prirodzenými tmavými

vlasmi a očami rovnakej farby.

„Axel!“ zopakovala hlasnejšie. Hlas sa jej trochu zatriasol. Calebovi stiahlo hrdlo.

„Nepovedal ti to,“ rozzúrene pokračoval Axel. „Pravdu.“ „Akú pravdu?“

„To on prezradil Konzulovi o pokusoch v laboratóriách. Zradil ťa, mňa, nás všetkých.“

„Caleb?“ otočila sa k nemu a jej oči sa zapichli do jeho. Zbledla a na čele sa jej zaleskli kvapôčky potu.

„Kvôli tebe pôjde do väzenia,“ skríkol po ňom Axel. „Bola praktikantkou. Pokusy majú aj jej podpis.“ Caleb odrazu nemohol dýchať. Nemohol o Bellany prísť. Naposledy na ňu pozrel, neschopný zo seba vydať ani hláska. Potom zacítil tupú bolesť, ktorá sa mu rozliala po tvári a s končekmi prstov sa dotkol nosa. Na pokožke mu zostali kvapky červenej krvi, ktorá mu začala kvapkať aj na košeľu. Bellany ho udrela.

„Pusťte ma!“

Bol stále rovnaký. Mladý, pekný, s jasnými očami. Axel sa pomaly predieral davom, narážal do tiel a nútil ich ustupovať stranou. Pozeral priamo na ňu. Prišiel neskoro. Bellany stála tesne blízko vchodu do *Arga*, jeho železná konštrukcia sa jej týčila nad hlavou. Loď, ktorá mala ľudskú populáciu znovu vrátiť na Zem. Zdvihol ruku do vzduchu, vediac, že už o ňom vie. Trasľavo sa nadýchla a rozbehla sa. Nieкто ju schmatol za ruku, ťahajúc ju preč od brata. Jej pohľad sa na chvíľu stretol s Calebovým. Potom sa znovu vytrhla a rovnako ako Axel skočila do mora tiel, ktoré sa tísli jeden na druhého, nasledovaná výkrikmi. Strážcovia sa za ňou vrhli, rovnako ako Caleb. Na veľkom displeji nad ich hlavami sa začalo odpočítavanie. Presne tri minúty do štartu.

Bellany sa stratila. Pohltila ju masa rovnako rýchlo ako voda. Zabudla dýchať. Pred očami mala len jeho tvár, usmiatu, pehavú. Väčšina detí na lodi nemali súrodencov, pretože bolo zakázané mať viac ako dve deti a preto si Bellany brata vážila ešte viac. Bol jednou z mála vecí, na ktorých jej záležalo. Bol jedinou rodinou, ktorá jej zostala.

2.25

Natiahol k nej ruku.

2.15

Caleb sa obzrel späť. Blížili sa k nemu muži z každej strany. Mali vážne, nebezpečné tváre, ktoré nespoznával, i keď vedel, že ich niekde videl.

Keď bol jeden z nich na dosah ruky, Calebova päť vyrazila do vzduchu a stretla sa s mužovou čelusťou. Nasledoval praskavý zvuk a muž spadol na zem ako handrová bábika.

V tú chvíľu sa Caleb rozhodol.

1.54

Ich prsty sa takmer dotkli. Delil ich len vzduch, látka, ktorá sa dala ľahko prekonať. Bolo to ako hra, keď boli malí. Chytíš ma? Chytíš?

1.39

Nieкто ju schmatol okolo pása. Svalnaté ruky ju začali ťahať preč, ďaleko od brata k tmavému vnútru lode. Zazrela Axelovu tvár a uvedomila si, že ho vidí naposledy.

1.26

Jeho pery sa pohli. Rozoznala svoje meno.

1.20

Dopadla na chladnú podlahu z kovu a z úst sa jej vydral pridusený výkrik. Niečie ruky ju začali hladíť po vlasoch a do ucha jej niekto šepkal chlácholivé slová. Potom prišli slzy.

1.10

Dvere sa zavreli. Bellany bola odrezaná od svetla.

„Čo je to New York?“ opýtala sa svojím detským hláskom brata a otočila k nemu hlavu. Napriek tomu, že boli rovnako starí, Bellany vždy vyžadovala od Axela odpovede na zložité otázky.

„Mesto,“ odpovedal pokojne a stisol jej ruky. „Kedysi existovalo na Zemi.“

„Mesto,“ zopakovala a prižmúrila oči. „Povedz, ako to tam vyzeralo?“

Axel sa na chvíľu tváril, že premýšľa, potom sa k nej naklonil a zastal. „Budovy siahali do výšky nebies. Takmer sa dotýkali oblohy. A ľudia boli maličkí, menší než ty. Ulice boli zaliate svetlom, ktorý sa ligotal ako zlato a keď prišla noc, všetko stmavlo.“

„Krásne,“ usmiala sa. „Myslíš, že to niekedy uvidíme?“

„Jedného dňa určite, prikývol Axel, pozrieme si ulice zaliate svetlom.“

„A spoločne po nich prejdeme. Sľubuješ?“

Axel jej vtisol na čelo bozk. „Sľubujem.“

Sadla si k malému okrúhlemu oknu. Ozval sa lomoz, ktorý ohlasoval štart a potom len prudká turbulencia, než sa Argo ponorila do ticha prerušovaného len dýchaním posádky. Bellany zazrela hviezdy, jasne žiariace v tme. A potom už len padali voľným pádom vesmírom.

Stisla Calebovu ruku. *Ulice zaliate svetlom*, spomenula si. *Zem už čaká braček. Zdá sa, že sa tam dostanem skôr ako ty. Ale neboj, počkám si na teba. Sľubujem.*

Po líci jej skĺzla lesklá slza pripomínajúca perlu.

Ale poponáhľaj sa, inak sa budem cítiť osamelo na tej pustej planéte. Poponáhľaj sa.

Adriana Balagová (ZŠ, Komenského 2, Vrbovė)

Obet' má chuť víťazstva

Bežala som dlhou chodbou do operačnej sály. V ruke som zvierala drobnú škatuľku s náhradným orgánom. Rozdrapila som dvere, v rýchlosti škatuľku podala najbližšiemu doktorovi a zmizla ako gáfor. Prečo ma na zdravotníctvo vôbec prijali je, aspoň pre mňa, záhadou. Z krvi nemám bohvieako dobrý pocit.

Lenže to máte tak, keď si všetko nechávate na poslednú chvíľu a potom zistíte, že prijímačky na danej škole už boli. Jediná možnosť, ktorá mi zostávala, bola nabíflit' sa biológii a ísť na zdravotnícku.

Zamierila som na moje obľúbené miesto, kde väčšinou vstrebávam nie veľmi príjemné zážitky dňa. Zastala som. Z vedľajšej miestnosti som totiž začula hlasy. Priblížila som sa k dverám a započúvala sa do rozhovoru.

„Tak čo? Už je to hotové?“ spýtal sa hlboký mužský hlas mierne povýšeneckým tónom.

„Skoro. Treba to nechať pár hodín odstáť,“ odvetil druhý hlas, o niečo tenší ako ten prvý. Bol v ňom cítiť záchvev strachu.

„Pane, čo ak to niekoho zabije?“ Oči sa mi rozšírili od prekvapenia a posledné slovo mužovej vety mi rezonovalo v hlave. No ak som si myslela, že už ma nič ďalšie neprekvapí, bola som na omyle. Odpoveď mi nahnala väčší strach ako otázka.

„Kto zaplatí za protijed, nezomrie. Nikto nechce zomrieť. Každý nám nasype do dlaní, koľko len budeme chcieť. My sa nabalíme a oni nezomrú. Všetci budú spokojní a my budeme pre všetkých hrdinovia. Nevyužiť poslednú rastlinu svojho druhu, ktorá aj tak už schne, by bola hlúposť. Sláva, uznanie a prachy. To všetko budeme mať miesto nej.“ Muž si až zasnene vzdychol.

Stála som prikrčená pri dverách, neschopná niečo povedať. Ani som nedýchala. Srdce mi búšilo tak divoko a hlasno, až som sa bála, že ho tí odporní chlapi započujú. Bola som v takom šoku, že som si ledva stihla uvedomiť, že rozhovor utíchol. Počula som kroky blížiace sa k dverám. Rýchlo, čo najtichšie som zaliezla do kúta, na ktorý dopadal tieň obrovskej skrine. Ten ma ukryl pred zrakom mužov. Zastali za rohom a potichu sa zhovárali. Toto je šanca zistiť, čo majú tí dvaja za lubom! Vklzla som do miestnosti. Pôvodne to asi bola izba pre pacientov, teraz však pripomína skôr chemické laboratórium. Moju pozornosť okamžite upútala banka na okrúhлом stolíku uprostred miestnosti. Bola plná čirej priehľadnej tekutiny. Na prvý pohľad by ste povedali, že je to voda. Podišla som bližšie. Ucítila som zápach, ktorý mi bol až hrôzostrašne povedomý. Rastlina, z ktorej bol ten jed pripravený, nie nadarmo dostala meno Slowkiller. Trvá niekedy aj niekoľko rokov, kým sa jej jed rozšíri do celého tela. Jediné šťastie pre ľudí bolo, že nie je podobná žiadnej rastline. Ľahko ju teda rozoznalo aj malé dieťa.

No o pár hodín, aspoň podľa toho, čo vraveli tí doktori, roztok stratí svoj charakteristický zápach. A len ako rovnorodý roztok bez zápachu a bez farby jed ťažko rozoznajú experti, nieto ešte obyčajní ľudia, ktorí sa chémii ani biológii nevenujú. Začula som rýchlo sa približujúce kroky.

Už nestihnem vybehnúť z miestnosti a nemám sa kde schovať! Pomaly ma zachvacuje panika, kroky sú čím ďalej tým hlasnejšie. Zúfalo sa pritisnem k stene a želim si s ňou splynúť. Pozerám sa pred seba a čakám, kedy započujem zlostný výkrik alebo zacítim úder do hlavy. Nič z toho však neprišlo. Obrovský chlap so zlomyseľným úšklabkom na tvári prešiel popri mne s očami upretými na banku. Nevidí ma. Nevidí nič okrem svojej idey slávy, uznania a bohatstva. Opatrne, aby ma nezbadať, som sa vytratila z miestnosti. V hlave mi hučalo. Nevšímala som si absolútne nič. Ani doktorov pobežujúcich po chodbách, ani ostatných praktikantov, ktorí buď stáli v dlhej rade pri bufete, alebo sedeli v prázdnej čakárni, obedovali a nadšene sa rozprávali. Oni nevedeli to, čo ja. Zrýchliła som krok. Ak teraz zavolám políciu, podarí sa mi dokázať, že v tej banke je jed. Pribehla som k prvému telefónu,

ktorý som zbadala, a chystala som sa vytočiť 158, keď ma zdrapli čiesi ruky a vtiahli do dverí. Srdce mi bilo ako zvon a dýchala som čoraz prudšie.

„Rodičia ťa očividne nenaučili, že počúvať za dverami sa nemá.“ Bol to hlas jedného z tých odporných doktorov. Ako vedel, že som ich počúvala? Jeho ruka mi pritlačila na ústa a nos nejakú látku. Do nosa mi udrela výrazná neidentifikovateľná vôňa. Oči sa mi pomaly zatvárali a premáhala ma únava. Obklopila ma tma.

... Bol to všetko len sen? Otvorím oči. Chvíľu trvalo, kým sa mi zaostřil zrak. Stačí mi jediný pohľad na miestnosť, aby som si uvedomila, že je to všetko pravda. Podľa digitálnych hodín nad dverami je len pol tretej. Ešte nemusí byť neskoro. Okamžite som vyskočila na nohy, rozbehla sa k dverám. Namiesto kľučky bolo na nich kódové zariadenie. Po asi desiatich nevydarených pokusoch o uhádnutie kódu, som sa bezradne oprela o dvere. A vtedy ma osvietilo. Pribehla som k oknu, rozdrapila ho dokorán a postavila sa na parapety. Váhavo som sa chytila odkvapovej rúry. O pád z druhého poschodia naozaj nestojím. Centimeter po centimetri som sa zosúvala na zem. Triasla som sa na celom tele. Konečne som sa dostala dosť nízko, aby som mohla zoskočiť. Musím sa čo najrýchlejšie dostať do lekárne. Ak totiž chcú tí dvaja predať jed a potom zarobiť na protijede, musia ho najprv dostať do regálov v lekárni.

Prvýkrát v živote ďakujem Bohu za to, že máme v meste len jedno obrovské nákupné centrum, v ktorom sú všetky typy obchodov. A je naozaj šťastím, že do nemocnice chodievam na bicykli. Kde je? Aha, tam, kde som ho odložila.

Nasadla som na bicykel a rýchlosťou, ktorú by som za normálnych okolností mohla sama sebe závidieť, som trielila mestom. Pred nákupným centrom som šmarila bicykel na zem, vbehla do výťahu a bez rozmyslu stlačila číslo 5. Tam je lekáreň, aj minule som tam bola mame po lieky.

Zúfalo som sa snažila opätovným stláčaním tlačidla prinútiť výťah ísť o sto percent rýchlejšie ako inokedy. Keď konečne zastavil, vletela som do lekárne. Pred sebou som videla doktora s hlbokým hlasom a lekárničku, ako sa zhovávajú. Okolo regálu s fľaškami naplnenými priezračnou tekutinou stáli ľudia. „Nie!“ zvrieskla som. Vedela som, čo musím urobiť. Schmatla som regál a v behu ho tlačila pred sebou. Kolieska na ňom škrípali. Rútila som sa do sklenenej steny obchodu, no namiesto toho, aby som zastavila, zrýchlila som. Sklo sa rozbilo a ja som ním preletela spolu s regálom. Úlomky skla mi svištia okolo hlavy. Ešte stále křčovito zvieram regál. Náraz a spolu s ním prichádza krátka tupá bolesť. A potom...nič. Nič nevidím. Nič nepočujem. Naplnia ma však pocit víťazstva. Dokázala som to. Vyhrala som.

Hana Dudíková (ZŠ s MŠ Podolie)

Minúty života

Som nesmrteľný. Náš svet speje do záhuby, pretože je celý poprepletaný pavučinami. Hnusnými čiernymi pavučinami, ktoré predstavujú zlo. Toto obyčajné

krátke slovo charakterizuje svet, v ktorom žijeme. Vystihuje ho dokonale. A preto som tu ja. Som spravodlivosť.

Nie som abstraktný. Mám dve ruky, dve nohy, dýcham. Mal som rodičov, ktorí mi vybrali meno. Volám sa Paul a vo svojich dvadsiatich ôsmich rokoch som prestal starnúť. Tento rok oslávim svoje 894. narodeniny. Chápem, že vám to celé tak akosi nejde do hlavy. Ani ja som tomu najskôr nechcel veriť, dokonca som proti tomu bojoval. Chcel som byť normálny, mať ženu, deti, rodinu. Všetkého toho som sa musel vzdať, pretože ja som bol ten vyvolený. Avšak jedno som získal. Nesmrteľnosť.

Ako som už naznačil, narodil som sa ako obyčajná ľudská bytosť. Počas môjho dospievania som ale začal zisťovať, že môj život ma neuspokojuje, cítil som sa veľmi zbytočný a nejednakrát som premýšľal nad samovraždou. Tušil som však, že nie som úplne obyčajný človek. V dvadsiatich štyroch rokoch som nemal nič. Býval som u rodičov, vozil som sa na ich aute, jedol som ich potraviny a do rodinnej kasy som prispieval tým málom, ktoré som zarobil v predajni so športovými potrebami. Nikdy som však nebol zlým človekom. Prebíjal som sa životom, keď ma zastihla veľká tragédia. Moji rodičia umreli pri autonehode, ktorú spôsobil nejaký opitý grázlel za volantom. Zostal mi po nich dom, majetok a ešte niečo. List. List, ktorý zmenil môj život. Napíšem vám z neho však len tú najpodstatnejšiu časť.

Paul, ty si bol vyššími silami zvolený za toho, kto na svete bude nastolovať poriadok. Dobro a spravodlivosť už dávno takmer opustili náš svet. A tak bola vytvorená nová spravodlivosť. Malý čip, ktorý máš teraz zabudovaný vo svojom srdci. Ty si spravodlivosť. Od momentu kedy my, teda tvoji rodičia umrieme, sa tento čip aktivuje. V hlave sa ti objaví zoznam, na ktorom budú mená všetkých ľudí, ktorí vedú tento svet do záhuby. V podstate je to jednoduché. Vyberieš si meno zo zoznamu, prezrieš si jeho zločiny a zverstvávajú, ktoré napáchal. V hlave sa ti budú premietat' obrazy toho, ako boli tieto zločiny spáchané. Tvoj čip sa s danou osobou spojí a usadí sa na jeho životných minútach. Ty sám rozhodneš, koľko mu z nich necháš a zvyšok sa pripíše k tým tvojim. Tu máš príklad. Človek sa vkradne do domu, v ktorom zabije 3 ľudí. Automaticky sa zapíše na tvoj zoznam, ktorý ti odhalí, koľko rokov by sa mal tento človek dožiť podľa osudu. Ale ty zasiahneš. Namiesto ďalších 40 rokov mu dožičíš nanajvýš dva. Tým pádom si tvoj čip pripíše zvyšných 38 rokov, teda takmer dva milióny životných minút.

A to je všetko. V podstate ma hodili do stredu mora a nechali ma, aby som sa sám naučil plávať. Začiatky boli veľmi ťažké. Moja hlava akoby explodovala. vzdal som sa svojho života a stal som sa spravodlivosťou. Postupom času som sa zdokonalil. Presne viem, koľko minút si kto zaslúži. Stretol som sa s toľkými ohavnými činmi, že ma už nič neprekvapí. V jednej sekunde dokážem potrestať piatich zločincov a zároveň sa porozprávať s milou predavačkou v obchode. Píše sa rok 2984 a moje životné minúty stúpajú závratnou rýchlosťou. Myslel som si, že všetko je dokonalé, že ja som dokonalý. No opak je pravdou. I ja som schybil.

Ako každú sobotu, vybral som sa do baru na rohu piatej Avenue. Tento bar som si obľúbil najmä vďaka príjemnej atmosfére a skvelej živej hudbe. Tá sobota sa mi stala osudnou. Hneď, ako som vstúpil do baru, zbadal som ju. Tie najkrajšie modré

oči hľadeli rovno na mňa. Ani som nevedel ako, moje nohy jednoducho vykročili jej smerom. Po niekoľkých hodinách strávených v bare v jej spoločnosti som vedel tri veci. Po prvé, že je to tá najkrajšia ľudská bytosť. Po druhé, že je až neuveriteľne dobrá. A po tretie, že som sa do nej bezhlavo zamiloval. Jedno som však nevedel. Jej meno. Nechcela mi ho prezradiť. Na ďalší deň sme sa stretli v parku. Celé týždne sme spolu chodili von. Ani neviem opísať slovami to šťastie, ktoré sa mi rozplývalo po duši. Ťažilo ma moje tajomstvo, nemohol som jej povedať, kto a čo v skutočnosti som. „Paul, ľúbim ťa už tri týždne a ty si stále neuhádol moje meno“, smiala sa tým svojím očarujúcim úsmevom. „Tak mi ho už konečne prezrad, nenaťahuj ma toľko“. „Moje meno je Ema. Ema Tolová.“ Vtom sa v mojej hlave spustil akoby spomalený film. Ema Tolová, Ema Tolová... To meno som už niekedy počul, ale kde? Kde, dofrasa, som sa mohol stretnúť s týmto menom? Denne som sa stretával s tisíckami mien, no toto v mojej hlave akoby spustilo alarm. Ale aký alarm? Poplašný? Je snáď niečo zlé na mene Ema Tolová? Vtom mi to došlo. Zatočila sa mi hlava, tvár mi zbledla. Okamžite som si musel sadnúť, nohy sa mi začali nekontrolovateľne triasť. Ona je to dievča, ktoré sa pred siedmimi rokmi pripísalo na môj zoznam. Ako dvadsaťročná vykradla obchodík s potravinami, kde spravila chudobným majiteľom veľkú škodu. Nahnevalo ma to, a tak som jej zobral 53 rokov života. Teraz, po siedmich rokoch od môjho rozsudku, jej zostávalo nanajvýš pár mesiacov, možno týždňov života. V hlave sa mi odohrával boj. Mám utiecť od tejto osoby, ktorá ma opäť naučila usmievať a tešiť sa zo života, ale ktorá v minulosti spáchala nepekny zločin? Alebo ju mám ľubiť a stáť pri nej až do toho osudného dňa, kedy som na ňu vrhol môj trest? Rozhodol som sa. „Ema, prečo si to spravila? Prečo si pred pár rokmi spáchala zločin a úbohým starým manželom vykradla ich obchod, ktorý bol pre nich všetkým? Nepýtaj sa ma, odkiaľ to viem. Len mi povedz jedno. Prečo?“ Rozplakala sa. Vzal som ju do náručia a čakal, kým mi cez slzy rozpovie svoj príbeh. „Paul, tak veľmi sa hanbím. Tak veľmi ma to trápi. Ak by som mohla vymazať zo svojho života jediná vec, bola by to táto. Pravda je taká, že ako dvadsaťročnej mi umrela matka, otca som nepoznala. Nezanechala mi nič, len samé dlžoby a brata. Malého bračeka, ktorému som sa stala mamou. Nemala som mu dať čo do úst. Boli by sme umreli od hladu, keď mi v hlave napadla táto myšlienka. A tak som v noci vtrhla s detskou zbraňou do prvých potravín, na ktoré som natrafila. Všetko som brala bezhlavo, poháňal ma hlad. A tak sa to stalo. Svoj čin som trpkou ľutovala a vďaka tomu som sa postavila na vlastné nohy. Našla som si prácu a konečne sme mali s bratom čo do úst. A to je vlastne všetko. Veľmi ma to mrzí. Som zlý človek.“ Len tak som ju tam držal vo svojom náručí a hladil po vlasoch. Želal som si, aby táto chvíľa nikdy neskončila. Chcel som vedieť už iba poslednú vec. „Ema, kedy sa toto všetko stalo?“ „Na tento deň nikdy nezabudnem. Neustále ľutujem to, čo sa stalo v utorok, 12. apríla roku 2977.“ Február. Dnes je 24. február a mojej milovanej Eme zostáva 47 dní života. Nasledujúce týždne som chodil ako bez duše. Nechcel som, aby Ema niečo spozorovala, no každý videl, že sa so mnou niečo deje. V mojom vnútri sa odohrával boj. Napadli mi rôzne myšlienky, chcel som prísť na spôsob, ako zachrániť svoju

lásku. Nič som jej nepovedal, nepriznal som sa jej, že kvôli mne jej zostáva iba pár dní života. Nosil som ju na rukách, kupoval jej drahé dary, chcel som s ňou stráviť každú minútu. Až nastal ten osudný deň.

A teraz sedím pri jej unavenom a vysilenom tele, hladím ju po vlasoch a píšem. Píšem tento list, v ktorom zanechávam svoje tajomstvo. Tajomstvo o tom, ako sa spravodlivosť obetovala. Dopíšem tieto riadky, dám posledný bozk svojej Eme a nožom prebodnem svoje srdce, svoj čip. A tým vrátim všetky životné minúty ľuďom, ktorí spáchali zločiny, všetkým ľuďom, ktorí sa kedy zapísali na môj zoznam. Ale najpodstatnejšie je, že človek, ktorého ľúbim najviac na svete, ešte dnes neumrie.

1. miesto II. kategória

Noemi Kuliková (Gymnázium J. B. Magina Vrbové)

Neludskí

Kto ovláda prítomnosť, ovláda minulosť - kto ovláda minulosť, ovláda budúcnosť. - *George Orwell*

Sára venovala rýchly pohľad obrázku na nočnom stolíku. Fotografia so sympatickou usmievajúcou sa blondínkou v stredných rokoch, vložená v pôvodnom, no zachovalom drevenom ráme, bola Sárinou hncou silou, dodávala jej odvahy a ukazovala zmysel, prečo pokračovať. „Nesklamem ťa, mami,“ slúbila sama sebe, skontrolovala potrebné vybavenie v jej batohu a vykročila z bytu.

Bývanie mala skutočne skromne zariadené, najmä vzhľadom k faktu, že jej príjem ako vedeckej výskumníčky nepatril ani zďaleka k priemeru. Dôvodom tomu ale nebola šetrnosť a sporivosť, avšak skutočnosť, že väčšina jej výdajov šla na niečo iné, pre Sáru veľmi podstatné. Jednalo sa o vec, ktorá si vyžiadala nielen jej zárobok, no tiež skoro všetku pozornosť a čas – projekt To the Future. Cieľom a podstatou tohto experimentu bolo umožnenie cestovania do budúcnosti, ktoré by mohlo dopomôcť k objavu lieku na jedno z najrozšírenejších a najnebezpečnejších ochorení tej doby – Schielderovu chorobu. Toto ochorenie, pri ktorom dochádza k postupnému odumieraniu buniek, tkanív a následnej smrti sa stalo novou hrozbou súčasnosti. Štatistiky tvrdili, že od roku 2089 postihlo každého tretieho jedinca nad 50 rokov a dokonca každého druhého nad 65 rokov. Zvláštnosťou bolo, že sa týkalo predovšetkým krajín druhého a tretieho sveta a aj keď sa všeobecne verilo, že sa nákaza šíri skrz znečistenú vodu a potraviny, nikdy nebolo presne odhalené, odkiaľ ochorenie vlastne pochádza.

Najväčší problém nastal tam, že nakoľko si časom rodiny mohli z finančných dôvodov dovoliť stále menej a menej detí, prirodzený prírastok rapídne klesal. Z toho dôvodu to bola práve staršia generácia, ktorá musela ekonomicky zabezpečiť svojich príbuzných. Samozrejme, tento systém absolútne zlyhával, čo len prispievalo k zvyšovaniu sa rozdielov medzi jednotlivými sociálnymi vrstvami.

Asi si viete predstaviť, že táto situácia bola obzvlášť vyhovujúca pre bohatšiu časť obyvateľstva, a to najmä politikov a podnikateľov. Boli to práve oni, kvôli ktorým sa projekt Sáry a jej tímu musel udržiavať v prísnej tajnosti a zdržiavať sa akýchkoľvek vládnych inštitúcií. O to ťažšie bolo financovať celé toto úsilie. Sáru to ale neodradilo. Ona a jej šiesti kolegovia boli aj napriek hrozbe vysokého trestu odhodlaní pokračovať a dnes aj úspešne dokončiť ich dlhoročnú prácu.

Na ulici sa poobzerala okolo seba, uisťujúc sa, že ju nikto nesleduje a nastúpila do čierneho Range Rowera, ktorý na ňu už pár minút čakal. „Ahoj, pripravení?“ pozdravila ostatných pasažierov a síce sa snažila zniet prirodzene a seabvedomo, mohli by ste z jej hlasu vycítiť nemalú dávku nervozity. Všetci jej, ale aj napriek tomu dali rozhodný súhlas. Vedeli, že keby teraz zaváhali, možno by už naveky prišli o šancu niečo zmeniť. Čím dlhšie pracovali na experimente, tým sa aj zvyšovala pravdepodobnosť ich odhalenia. To však nemohli riskovať. Nie kvôli sebe, ale ostatným, obyčajným ľuďom, ktorí už nemali inú nádej.

Cesta ubehla v tichosti, každý ostal zahĺbený vo vlastných myšlienkach, snažiaci sa uistiť, že sa na nič nezabudlo. Asi o dve hodiny dorazili na miesto, malú chatu v lese, okolo 50km od najbližšej obývanej oblasti. Bolo deväť hodín ráno, teplý májový vánok a slnečné lúče im aspoň sčasti zlepšili náladu a uvoľnili stres. Už aby bolo po všetkom, priali si.

Ich vynález sa nachádzal v pivnici, tvarom pripomínal ponorku, no bol oveľa menší, takže sa dovnútra ledva zmestili traja ľudia. Za posádku si Sára vybrala ešte Tomáša, ktorý bol veľmi zručný ohľadne techniky (sám jej pomáhal stroj navrhovať a konštruovať) a Bena, najlepšieho lekára, akého poznala. Ostatní členovia tímu mali na starosť riadiť celú operáciu a dohliadať na jej hladký priebeh.

Nainštalovať potrebnú techniku a ešte raz precízne skontrolovať mechanizmus celého stroja im trvalo hodnú chvíľu a keď sa konečne dostali do kabínky „ponorky“, bol už dávno čas obeda. Lujza a Marek, Sárini kolegovia z práce a zároveň dobrí priatelia, uzavreli vchod a vzdialili sa smerom k ovládaciemu panelu. Ostávalo už len spustiť chod stroja a dúfať, že ich to dostane tam, kam má.

Posádka vystúpila z „ponorky“. Ocitli sa na tom istom mieste, avšak chata, v ktorej sa ešte pred pár chvíľami nachádzali, tu už nestála. Sára vedela, kam ísť a čo hľadať. Okrem projektu To the Future totiž začala pracovať aj na lieku, ktorý potrebovala. Bola si istá, že časom by naň prišla, no tiež si uvedomovala, že ten čas už nemá. A tak jej neostávalo nič iné, než dôverovať v úspech experimentu.

Skupina sa vydala na Sever, nachádzalo sa tam jazero, kde si Sára plánovala v najbližšej dobe postaviť dom a presunúť svoje výskumné laboratórium. Ak by mala niekde nájsť odpoveď, bolo by to tam. Keď sa priblížili k stavbe, prekvapilo a zároveň ju potešilo, ako sa dom podobá na ten, ktorý tu stával kedysi – domov jej matky. Aj keď v ňom nikdy nebola, videla ho na mnohých fotkách a tak aj táto veľmi podarená napodobnenina v nej vyvolala horko-sladký pocit nostalgie. Z premýšľania ju však náhle vytrhol hlboký Tomášov hlas: „Sára? Vnímaš ma?“ „Čo?“ mykla sebou. „Hovorím, že by sme mali ísť dovnútra. Neviem, kedy presne sa zvyčajne

vraciaš z práce, ale som si istý, že by sme nechceli narušiť časové kontinuum stretnutím s tvojím druhým ja.“ „Jasné, prepáč,“ zahabkala a spravila prvý krok smerom ku krásnemu modernému viktoriánskemu domčeku.

Pri vstupe im však do nosa udrel silný stuchnutý zápach. Očiam sa taktiež nenaskytl bohvieaký pohľad, pavučiny po stenách a prach na poličkách poukazoval na dlhú osamelosť tejto budovy. Na chvíľu ostali nehybne stáť a Ben sa pokúsil uistiť sa: „Si si istá, že toto je ten správny dom? Vyzerá to, že tu minimálne mesiace nikto nebol.“ „Áno, som,“ odpovedala rozhodne. „Skúsme sa teda rozdeliť. Ja si vezmem poschodie, Tomáš prízemie a ty sa pozri do pivnice,“ navrhol Ben spokojný Sárinou sebaistou odpoveďou. Ostatní súhlasili.

Nebolo ťažké nájsť laboratórium. Sára vedela, že pokiaľ má niekde tráviť celé hodiny, bolo by to práve v podzemí. Vstupom do jej pracovného kúta boli masívne kovové dvere. Samozrejme, ich odomknutie bolo podmienené heslom, našťastie však Sára uhádla, aký kód zadať – dátum narodenia jej matky. Laboratórium bolo veľmi dobre vybavené, no takisto ako dom, dosť zanedbané. Nemala však teraz čas rozmyšľať nad presnou príčinou opustenia tohto miesta a rovno začala prehľadávať všetky možné zápisky a poznámky, ktoré by sa mohli týkať výroby liečiva. Väčšina dokumentov ale bola nepodstatných pre tému, o ktorú sa zaujímala.

Zrazu narazila na niečo, čo upútalo jej pozornosť. Bol to denník. Aj keď nie typický, do ktorého si ľudia chronologicky zapisujú ich život. Jednalo sa skôr o pár útržkov papiera zložených do kopy. Sára začala čítať:

„Je to zvláštne uvedomiť si, že vaše vlastné dieťa sa nedožije zajtrajška. Že vlastne nikto z detí sa ho nedožije. Namiesto toho dostanú rodičia nejakú úbohú náhradu, ktorú budú musieť vychovávať ako svoju vlastnú dcéru či syna. Aké nechutné.“

Sáru striaslo. Čo to má znamenať? Nebola si istá, či sa jedná o jej písmo, síce mu bolo veľmi podobné. Na druhej strane si nedokázala predstaviť, že by niečo takéto mohla povedať. Rozprávať o smrti svojej ratolesti a nazvať iné dieťa úbohou náhradou. Chcela ale vedieť viac a tak pokračovala:

„Oni si snáď myslia, že keď vyhubia 90% populácie a nahradia ju nejakými robotmi, tak sa všetko vyrieši. Samozrejme, vzbury na určitý čas prestanú. Pravdepodobne sa tiež postarajú o prevenciu ďalších povstaní a obzvlášť premnoženia vytvorením rôznych vírusov na zníženie životnosti strojov. Avšak príde deň, keď sa im to vymkne z rúk. Najmä po tom, čo sa podarilo mne Tobymu.“

Kto je Toby, zamyslela sa. Zatiaľ nikoho takého nepoznala. Prečítala si poslednú vetu ešte raz a potom ju akoby uderil blesk. Zachvela sa od strachu. Vyhubenie. Roboti. Vzbury. Čo sa to deje? Musela dostať odpovede.

„Ak sme dospeli k správny výpočtom, mal by náš čip „infikovať“ až osemsto robotov. Áno, môže sa to zdať ako zanedbateľné množstvo, avšak aj takéto číslo stačí na zmenu. Navyše, vďaka prenosu informácií z rodiča na potomka, sa môžu nakaziť aj ďalšie generácie. Nevieť a nechcem si predstaviť, ako bude vláda meniť životy týchto stvorení za pár rokov, a síce sa jedná len o umelé inteligencie, Toby je názoru, že aj oni budú schopní cítiť. Mne to príde smiešne, no už len z toho dôvodu,

aby som našej elite nedopriala pokojný život za to, čo vykonali, sa musím modliť a dúfať, že náš plán vyjde.

Bežní roboti sú naprogramovaní tak, aby boli vonkajším vzhľadom totožní s ľudskou rasou, dokázali pociťovať, vnímať a dokonca premýšľať. No chýba im jedna podstatná vlastnosť, ktorou na rozdiel od nich, my ľudia disponujeme. Touto zložkou našej identity je odvaha. Vďaka nášmu vynálezu by sa mala táto čisto ľudská črta aktivovať aj pri umelej inteligencii a časom sa výraznejšie prejaviť. Dostane ju aj môj zverenec. Nedokážem „to“ ani nazvať mojím dieťaťom, hnuší sa mi. Aj keď koniec koncov, ono biedne stvorenie za to nemôže. A možno s troškou guráže raz spraví niečo správne a užitočné. Ved' bez odvahy, je život iba prežívaním podvoleným autorite. Presne tým, čo z neho chcú spraviť oni. A to je práve to, čo im nedovolíme. **Nesmieme.**

Sára dočítala. Nedokázala rozmyšľať. Chcela utiecť. Preč. Naspäť. Domov. Úplne zabudla na liek a dôvod, prečo sem prišla. Ak má budúcnosť skončiť takto, nič už nemá význam.

Vybehla z miestnosti a pritom vrazila do poličky. Spadol z nej malý štvorcový objekt. Sára mu nechcela venovať pozornosť, ale niečo ju na ňom predsa len zaujalo a tak ho zodvihla zo zeme a oprášila. V ruke sa jej zjavila veľmi známa fotografia. Ten istý obraz, ktorý ju dohnal až sem. Vlastne takmer ten rovnaký. Jeho drevený rám bol celkom nový.

2. miesto II. kategória

Milan Velecký (Gymnázium Dominika Tatarku, Poprad)

Mechanický hráč

Šiel som poza hotel. Táto strana sveta v tieni bola ako začiatok *Ódy na radosť*. Temná a dlhá. No akonáhle som sklopil zrak k zemi, už menovaná skladba *Ludwiga Vana* preskočila na krajšiu časť. *Radosť – jasná iskra bohov, elyzejskej dcéry hlas*. Tráva bola aj napriek neskorej hodine rannej husto posiatá rosou. Dych mi však vyrazila námraza. Tvorila na chodníku nádherné abstraktné obrazce. Nebol v tom *žiadny systém!* Náhodné dlaždice boli mokré a voda na nich zamrzla a premenila sa na lesklý ľad. Suché kachličky ale získali nádielku snehu a obrovské vločky boli na nich plosko naukladané. Videl som každú jednu - jej tvar, jej ramená a aj cez kožené *noir* topánky so spajkami na podrážke som cítil ich chlad. Drvili sa podo mnou. Cítil som ich pukať, no vzápätí som sa dostal na ľad a cítil som jeho jemnosť a chlad akoby z inej stupnice. Vločky boli chladné jemne a sucho, zatiaľ čo ľad bol vlhký a ostrý. Rozplýval som sa.

***

Napravujúc si pozíciu svojho baretu zdvihnem zrak. Hore na kopčeku sa už črtá akási útlá postava. Jednu nohu má zohnutú v kolene a podobnú koženú *noir*

topánku zarazenú do dreveného stĺpiku. Hráčov bag nehybne stojí zhruba meter od odpaliska, drevo jeden je vybraté z ponožky, loptička natyčkovaná zodpovedne výške hráča. Na rozdiel od svojho sebedomia nebol *monsieur Karol DeGrasse* vôbec vysoký. Býval plný paradoxov – nezodpovedný, mladý, prchký, impulzívny a charizmatický. Avšak zároveň nebol o nič viac konštruktívnejší, skúsenejší a pedantný, ako som býval ja. Ale poviem vám, nechceli by ste ho nahnevať. Vedel sa zmeniť na obludu. Chladnokrvnú, bezúhonnú, krutú a slizkú.

„Príjemné ránko, pane! Verím, že dnešok prebehne podľa očakávaní.“ A následne si poslednýkrát potiahol z cigarety, zahasil ju a špak hodil do koša.

Bol som si istý, že to, čo práve urobil, bola čistá prezentácia moci. Tabak je všeobecne zakázaný a mne je jasné, že len naozaj vplyvný človek by si ho vedel zohnať.

Zaklopil si svoj *fedora* klobúk dozadu a vystrel ruku smerom ku mne. „Šťastnú hru!“ zamrmal, znajúc pravidlá etikety.

„Šťastnú hru...“ urobil som to isté. Ak mám byť úprimný, ten človek mi prišiel arogantný až nechutným spôsobom a nemal som náladu pretvarovať sa.

Na druhú stranu, chvíľa starého dobrého rozhovoru v tejto uponáhľanej *digitpunkovej* dobe by neuškodila. *Hmm... to mám z dnešného ranného verejnoprávneho vysielania*, vzápätí mi napadlo, *taký termín predsa použil jazykovedec Oland Raszucký dnes ráno*. Ó, ako sa mi punkové motívy vždy páčili! Bol som mladým chlapcom a tá vášeň pri čítaní starej deco, diesel a teslapunkovej literatúry ma nadchýňala viac, ako keď ma otec brával na holosimulátor nejakej vojnovej strieľačky. Bol som tak temperamentne poriadkumilovný, že moje vnútro si začalo žiadať *chaos*, *neporiadok* a *anarchiu*. Jedným slovom – *punk*. A táto zvrhľá doba, v ktorej som sa ako dvadsaťštyri ročný mladík predieral životom, ma vnútorne pohltila. Doslova som sa vyžíval v predstave robenia si čohokoľvek. Ale ja som naďalej žil v duchu základných princípov, prostosti a snažil som sa vyrovnáť s mojím vnútrom. No najradšej by som vtedy šiel donaha a rozbehol by som sa dolu kopcom. A potom by som porozbíjal celý *Art Deco* hotel, zapálil všetky vlajočky symbolizujúce internacionalizmus, vypol tú swingovú hlúposť a počas fantastickej Rossiniho overtúry *La gazza ladra* by som tancoval na stoloch v jedálni. Áno, to boli moje vnútorné túžby. Moje emócie, ktoré ma úplne prevalcovali. Býval som tým človekom, ktorého hladina adrenalínu radikálne stúpala pri započutí hudby Andrewa Lloyda Webbera, môjho obľúbeného Gioacchina Rossiniho alebo Beethovenovej slávnej deviatej.

DeGrasseovo drevo zasvišťalo vzduchom. Neveril som vlastným očiam, že taký krpec vie tak krásne odpalovať. Zvuk kontaktu bol ideálny. A on len pozorne sledoval loptičku, ktorá zmizla v rafe. Dopadla ale zhruba 5 metrov od grínu. Zaujímavé. No a teraz som na rade ja. Natyčkujem si loptu a veriac mojím rukám a hrudi vyberám tiež drevo jeden. Rozcvičený som, teraz sa len nastaviť a sústrediť sa. Vyrovnám sa, loptička leží pri mojej ľavej nohe, som pripravený. Započúvam sa do zvukov lesa, nedotknutej rezervácie. Nádych, náprah a bum. Začínam s hruďou a za sebou ťahám ruky. Loptičku triafam ako majster. Letí krásne priamo, vyzerá to na rozkošný fervej. Nakoniec dopadne zhruba 15 metrov od grínu, taktiež do rafu.

Avšak som spokojný, lebo v ceste bolo veľa prekážok.

„Pche, šťastko,“ na viac sa ten mladík so svetlou kožou nezmohol, „myslíš si, že z mojej pozície už môžem patovať?“ zasa sa len vyťahoval.

„Myslíte, že ja z tej mojej môžem?“ spýtal som sa pohotovo. Taký cnostný človek ako ja nezabudol, že tomu druhému má vykať.

„Netrúfam si ťa odhadnúť,“ vyschlo mu v krku, „ale povedal by som, že nie.“ Ten úškľabok mu nikdy neodpusím.

Potom vytasil svoju *gaudium maxima* – pater, tak nádherný, že som rozmýšľal, aký bol asi drahý. *Istotne drahší ako čokoľvek, čo vlastním!* pomyslel som si. Hlava bola zo zliatiny železa a platiny a tvorila päťuholníkový hranol, vysoký zhruba 48 milimetrov, ozvláštnený neónovo žiarivými okrajmi a pokrytý ochrannou vsrtvou titánu. Shaft bol nepochybne z najlepšej ocele a grip tvoril polypropylén, prelínaný jemnou gumou. To, čo bolo najúžasnejšie zo všetkého, bolo zdobenie. Prúžky čistého bieleho zlata pokrývali grip a aj hlavu. Bol to veľký hmotnostný faktor, no esteticky to bola fantázia. A vlastne aj prakticky. Pater bol ťažší a pokiaľ hráč preferoval kyvadlový štýl patovania, pomohlo aj tých niekoľko gramov. Táto palica nebola označená iniciálkami, jedine nápisom *Heddison*. Istotne klenotník.

Bol som ďalej od jamky, teda som šiel ako prvý. Zobral som si *esvéčko* a jemne som loptičku odhodil na krok od jamky.

„Aj kripel by to zvládol lepšie!“ nehanebne na mňa zakričal.

Bol som z neho tak rozrušený, že som si už nevedal dať servítku pred ústa, „Zahrajte to lepšie, *monsieur!*“ prehodil som vcelku nahlas, „Viete čo? Uzavrieme stávkú! Ak budete mať menej rán ako ja, dám Vám svoje auto.“ A to bolo asi to najdrahšie, čo som vtedy vlastnil. Je po otcovi môjho otca. Je to veterán z roku 2005 a ešte jazdí na naftu.

„Oh, neviem, na čo by mi bola taká haraburda, ale nech je tak. Čo by ste odo mňa chceli na oplátku?“ povedal veľmi odhodlane.

„Váš pater.“ zahlásil som a vystrel som sa.

Tie jeho plamienky v očiach! Neboli od hnevu. Pohrdali mnou.

„Súhlasím!“ a počas rozprávania držal zuby zaťaté.

***

„Milé dámy, milí páni a *aj tí ostatní*,“ povedala mne neznáma žena, „srdečne vás všetkých vítam naspäť a dúfam, že všetci ste si užili krásnu hru...“ a aj keď sa mi jej všadeprítomný hlas rozlieval po hlave, nepočúval som ju.

Vedel som, že som prehral. Dofrasa! Ten malý šašo nemohol hrať tak dobre. Jamky, s odporúčaným počtom rán dal zvyčajne o jednu, dve rany menej. *Nebolo to ani fyzicky a ani inak možné.*

„Dnes sme bohužiaľ museli diskvalifikovať niekoľko hráčov za ich správanie v tejto golfovej rezervácii. Diskvalifikovaní boli: *Loren Filip, Krešťová Daniela a Karol DeGrasse* za nešportové správanie a prílišný hluk. Na treťom mieste sa umiestnila *Schmidtová Valentína*, druhá skončila *Húrovská Alžbeta* a prvé miesto patrí...“

„ÁNO! Naozaj som to ja!“ vykrikol som v momente, keď dopovedala moje meno.

Všetci sme prišli na vyvýšenú plošinu v Lobby bare a oni konečne vyplli swing.

Úprimne, nemusel som veľmi Amadea, ale keď sa v hoteli začala ozývať serenáda *Eine kleine Nachtmusik*, stupeň mojej beztak veľkej eufórie sa strojnásobil. Ach, aký to úžasný večer! povedal som si pre seba.

„Šarlatán! Podvodník! Nedostaneš ho!“ okríkol sa po mne o pol hlavy nižší *monsieur*. „Neskoro! Je môj. Máme dohodu.“ oboril som sa naňho.

V tvári bol červený, oči sa mu varili pod viečkami ale, čo bolo najzaujímavejšie, jeho telo sa zrazu zdalo obrovské a silné. Vtom po mne skočil. Začal ma škrtiť a prisahám, bol by ma zahrdúsil, nebyť pohotového čašníka, ktorý ho z celej sily udrel šampanským. Všade bolo rozbité sklo a rozliata tekutina. Nemal som poňatia, či to bola krv alebo alkohol. Keď som sa pozviechal a zase nadýchol, uvidel som ho. Upaľoval na toalety s obrúskom na tvári.

Nakoniec mi toho celého prišlo ľúto a rozhodol som sa mu ísť ospravedlniť. Došiel som pred toalety, stisol kľučku, zatlačil na ťažké drevené dvere a vstúpil. Čo som uvidel, nedá sa *odvidieť*. Bol tam DeGrasse. Aspoň sčasti to bol on. Na krvavom krku a líci presvitali lesklé svaly z organickej ocele. Akurát z oka strhával hmotu, pod ktorou mal len malú kameru. Pozrel sa na mňa znovu s plameňom v očiach. Tentoraz to ale bol číry hnev. Voči mechanickým svalom som nemal šancu. A nebol tam nikto, kto by ma zachránil.

***

Pokúšal som sa otvoriť oči. Márne. Na mojej pravej strane som počul Straussov *Modrý Dunaj*. Znel naozaj upokojujúco. Zrazu som bol schopný otvoriť jedno oko. Postavil som sa a podišiel som k zrkadlu. Pod ním bol stolík a na ňom kniha. *Kto som teraz?* znel nadpis. No, mal som zhruba meter sedemdesiat, bol som až príliš útlej postavy. Báľ som sa nahliadnúť do knihy. Avšak ani to som nemusel, keďže vedľa nej bola vizitka. *Subjekt č.18; monsieur Karol DeGrasse - verzia 2.0.* Môj výkrik bol prerušovaný jedine Straussovým valčíkom.

3. miesto II. kategória

Alžbeta Bujdošová (Gymnázium, Trebišovská 12, Košice)

Teória

Je to len sen, to, že všetko pod mojimi rukami oživa, alebo sa mi to len zdá? Zdajú sa mi pupienky vychádzajúce z popola a popol z ničoho? Zdá sa mi biela šmuha na nebeskej oblohe? Zdám sa sama sebe? Tak povedz mi, je to len sen, či je to skutočné? Som to ja, kto vytvára svet?

Dotýkam sa prachu v diere na zemi, ktorá tam už nie je. Dotýkam sa teda vypukliny na tom istom mieste, kde len pred chvíľkou bola ona, no tá tiež začína miznúť. Namiesto nej tam prichádza niečo nové. Púčik. Zázrak ničoho. Mágia vesmíru.

Kvet, ktorý ešte nevidel môj pohľad, na mňa zrazu hľadí spoza hanblivých lupienkov. Rozkvitá. Rastie do krásy, spoločne so mnou.

Som malá, drobná, nemotorná. Dotýkam sa každého či skôr všetkého. Som sama, čo mi ale nevadí. Tvorím si svoju budúcnosť. Tvorím to, čo chcem. Siaham po zemi, nebi i prázdnote. Žiarim v tisíckach hviezd. Vznášam sa v temnote, ktorú osvetľuje nádej.

Rastiem. Teraz, v tomto okamihu, teraz hneď.

Z mojich rúk vychádza niečo zelené. Padá to nadol. Stráni sa ma. Odchádza odo mňa. A ja mu nebránim. Nech semiačko padne do hlíny, nech z neho bude domov. Kvetý, presne tie vidím navôkol seba. Tulipány. Ruže. Sedmokrásky. Akoby som bola v rozprávke. Moment, kto povedal, že v nej nie som? Ak aj nie, nevadí, ja to zariadim. Veď je to môj svet. Môj nový začiatok. Napíšem si ho tak, ako to chcem ja. Kedysi som nebola nikým. Potom mi ale zveril moc. Netuším kto, no niekto určite. Nikdy som ho nezahliadla, len som o ňom kdesi čítala. Mal byť tým, ktorý príde a povie, „Ak sa to pokazí, ja to napravím. Teraz je ale rad na tebe.“

Nakoniec prišiel. Z ničoho nič, tak ako tieto okúzľujúce stvorenia nazývané kvetmi. Ten muž mi nedal pokoja. Hľadel na mňa, dokiaľ som neprikývla. Veď predsa nemal pri sebe nikoho iného. Bola som vyvolená, pretože som bola jediná.

Rastiem rovnako ako príroda, zeleň, o ktorej som nikdy nerozmýšľala, nahlas ani v tichosti, rastiem ako ona. Som vysoká, štíhla i všemocná. Som ako strom, ktorý púšťa konáre do sveta. Nie som ním, no zároveň mu patrí, stávam sa jeho súčasťou.

Bojím sa odletieť z jeho vetiev. Vtáci to dokážu, ja nie. Obyčajný človek je schopný vyjsť len zo svojej postele nie to ešte odtrhnúť sa od nej na veku vekov. Presne takým stromom som ja, aj keď vôbec nie zeleným či listnatým. Jediné, čo máme spoločné je, že rastieme rovnako rýchlo. Alebo takmer rovnako. Mne sa začínajú robiť vrásky, na čo jemu opadáva lístie. Ja padám na zem, on sa skláňa v návale staroby i pod vplyvom vetra. Umieram a on schne. No ja zase vstávam, v návale nových síl, znovuzrodená, on už ale ostáva dole, na zemi prikovaný k tráve. Nikdy znova nevstane. A tak sa ho dotýkam. Dávam mu nový život. Darujem mu ho za jeho láskavosť, za to, že ma nenechal až tak úplne samú na tomto opustenom priestranstve. Dávam mu ale ešte niečo viac, akýsi bonus, družku. Javorový pník, mladučký a plný života.

Objímam ho, aby vstal a narástol do krásy.

Ten muž bol záhadný. Aspoň tak sa to o ňom vpravelo. No z jeho slov a z toho, čo mi zanechal, som pochopila, že mi bol ako otcom, niekým, kto na mňa dohliadal, z diaľky i zblízka, niekým koho som ale ja sama nikdy nevidela.

Hľadala som ho, no márne. Chcela som mu odovzdať žezlo života. On sa ale akoby úplne prepadol pod zem. Preto teraz nemám inú možnosť ako vládnuť všetkému, čo v sebe ukrýva magickú iskru nádeje. Nechávam sa rásť a ich tiež. Stromy, kríky, kvety a mnoho ďalších.

Vidím zvery pobehovať po pláni. Vidím pláň ako kmitá v sile vetra. Cítim, áno, ja cítim, vietor, ktorý ma unáša príliš ďaleko od celého môjho úspechu, až ma zanechá na novom stroskotanom mieste, na mieste bez nádeje, bez iskry, bez mágie. Mám mu ju totiž priniesť ja, akurát, že netuším ako.

„Čo tak dotykom?“ hovorí mi hlas v hlave.

Mnohokrát som ho počúvla a urobila som správne. Vždy bol bezchybný. Vždy vedel odpovede na nevyslovené otázky, „dotkni sa vzduchu, zeme i mora.“

Rástla som, spoločne s dotykmi. Moje srdce patrilo prázdnote, preto som dokázala vycítiť, čo ma skutočne potrebuje, mňa, moje nežné objatia, moje upokojujúce slová. Starala som sa o svet ako o človeka, vďaka čomu príroda začínala znovu ožívať. Prečo ale znovu? Prečo nie prvýkrát? Netuším. Všetko, čo viem, sa písalo v tej knihe, v ktorej bola polovica stránok vytrhaná a spálená na popol rozosiaty ďaleko za morom, v krajine, kde toho žilo najviac.

Nemoc, nákaza, vojna. Tri veci. Tri jednoduché veci, ktoré zničili celý vesmír vrátane planéty menom Zem. Mnoho a mnoho rokov konfliktov spôsobilo totálne vymretie civilizácie, ľudí, zvierat i už známej prírody. Ja jediná som odolala pokušeniam. Stala som sa obrannou bariérou medzi životom a smrťou. Zachraňovala som skazu pred peklom. Privolala som zrodenie spoza brány nebeskej. Písala som dávno napísaný príbeh. Rodila som budúcnosť, pre nás, pre všetkých, pre tých, ktorí si ju zaslúžia.

Na začiatku som tam bola len ja, neznámy muž a táto kniha, ktorá v sebe zachovávala dejiny. Naokolo nebolo nič, len prázdnota, tma a nekonečnosť.

Vedela som, že sa v nej niekde ukrýva. Tušila som kde, no neodhodlala som sa odhrnúť jeho tajné útočisko, závesy nebohého strachu. Vedela som, že tam bol a to mi stačilo.

Roky sa začínali postupne míňať, stále rýchlejšie a rýchlejšie. Ja som ale ostávala nezmenená, akoby ma prikryl bielou plachtou, ktorá bránila dňom vstrebať sa mi do pokožky, svalov, srdca i mozgu. Bola som nedotknutá.

Rástla som, čo sa na mne vlastne ani neprejavovalo. No aj tak som rástla. Čím ďalej tým viac a viac. Stála som vysoko nad zemou. Alebo, žeby som to nerástla? Žeby som si to len predstavovala, tam niekde hlboko v mojej mysli?

Hľadím na zem, dole, pod nohy. Hľadím a pátram po pravde.

Takže tak to bolo! Ja som naozaj nestarala, preto som nemala žiadnu šancu rásť, preto som len žila, vysoko nad možnosťami. Žila som v oblakoch, v tých šmuhách, ktoré boli stvorené nebadateľným mávnutím ruky. Žila som vo vesmíre, vysoko nad mojím vlastným svetom.

„Nájdi ho,“ vravel mi môj hlas, „nájdi pána záhadného. A potom...“

...a potom mu predám jeho žezlo, ktoré mi vtedy zanechal na stoličke pri dverách vedúcich domov.

Čo sa vtedy vlastne stalo? No, bola som obyčajná, taká ako každý druhý. Bola som človekom bez viery. Spoliehala som sa len na svoju myseľ, nikdy som nepočúvala hlasité intuície vychádzajúce zo srdca. Bola som necitlivkou voči okolitému prostrediu.

Nevnímala som krásu okolo, nevážila si zázrak okamžikov, žila som len pre seba, nikdy nie pre cudzích. Či toho ľutujem? Myslím, že nie, inak by som jedného dňa neprišla domov a neobjavila kovovú vec povaľujúcu sa na sedačke pri dverách, nepodišla k nej a nenadvihla ju k sebe, nebola by som tam, kde som, vo svete bez ľudí.

„Kde ho mám hľadať?“ po prvýkrát som sa opýtala na neho. Dovtedy som o ňom

mlčala. Nenávidela som ho za to, čo vykonal. Teraz mu ďakujem. Ukázal mi, že srdce predsa len funguje, že nie je len potrebným orgánom, že je niečím omnoho viac, magickou paličkou, ktorá rozdáva šťastie.

„Stoj priamo za tebou.“

Otočila som sa alebo žeby nie? Žeby on prišiel predo mňa? Netuším. Jednoducho, videli sme sa navzájom. Bol taký, ako to opísať? Taký, hmmm, záhadný. Svoje pocity, myšlienky i telo ukrýval pod maskou, ktorú mal nasadenú cez celú tvár. Možno kvôli jazvám, bolesti či vrodeným nedokonalostiam. Proste ju mal na sebe a tak neviem ako ho...

„Predsa si to len nakoniec zistila.“

Rozprával. Nie, hovoril. Vlastne, v skutočnosti opäť nie, on len povedal. Povedal to, čo som si krátko pred jeho príchodom uvedomila.

„Rástla som,“ teraz som už rozprávala ja, „a spoločne so mnou aj okolie. Cítila som to, cítila som ako pupienky vychádzajú na povrch, ako sa s ťažkosťou roztvárajú, ako dávajú vedieť, že tam patria. Cítila som snahu, ktorá z nich vyžarovala. To isté bolo aj pri zvieratách. Akurát s jediným rozdielom, oni ma skutočne oslovili. Pýtali sa ma, odpovedali, vnášali spoločnosť do prázdnoty,“ chcela som povedať omnoho viac, no nedokázala som. Jazyk sa mi zasekol niekde v hrdle. Chcel vysloviť posledné, chcel povedať to jednoduché, „ďakujem.“

„Zaslúžila si si to, aj keď v zlom zmysle slova, v zmysle trestu. Mala si sa naučiť rozdávať radosť, nie len sebe ale aj ostatným.“

„Ako ostatným? Bola som tam sama, úplne samá. Nikoho som za tie nekonečné roky nestretla, nezahliadla ani nevidela.“

„To bolo mojou úlohou. Zakrýval som im zrak presne ako aj tebe. Navzájom ste pre seba boli,“ snažil sa správne vyjadriť, „vzduchom.“

„Ničím.“

„Áno, ako vravíš. No jedine tak si sa mohla poučiť zo svojich skutkov. To, čo si napravovala, tie škody, to prázdno, tú skazu, všetko to bolo fantáziou. Táto krajina tak nikdy nevyzerala a ani tak nikdy vyzerať nebude, nie ak si ju budeš vážiť a starať sa o ňu.“

Nadvihla som ruku a položila ju na hrudník, „srdcom.“

„Ale aj týmto,“ on spravil to isté, akurát, že môj pohľad nesmeroval tam kam jeho, ten môj patril niečomu o trochu vyššie, hlave.

„Srdcom i myslou.“

„Nezabúdaj na to.“

Mala som mu odovzdať žezlo, to ale akosi žezlom ani nebolo. Stratilo sa po všetkých tých nekonečných rokoch. A ja spolu s ním.

Posledným zábleskom jasného nebeského svetla, som sa ocitla naspäť, doma, na terase stojac pri dverách. Stolička už bola preč, rovnako ako svet, ktorý som stvorila.

„Kde si bola tak dlho?“ začula som matku kričiacu z kuchyne.

„Ale nikde, mami, len som si niečo nevšimla.“

Z mojich rúk dodnes sála akási magická iskra. Teraz už ale viem, čo s ňou dokážem vytvoriť. Teraz sa tak ako vtedy, nimi dotýkam miest, ktoré to potrebujú, ktoré dlho nežili. Dávam im lásku.

Uviaznutí

Mala konečne po službe. V budove sa už zdržiavali len poslední workoholici, ostatní boli už dávno doma s deťmi, rodinami, milencami. Aj Ema sa tešila, kedy jej konečne skončí štrnásťhodinová služba. Čo asi Rafael robí, určite mu už chýba, pocítila, ako jej zovrelo srdce. Ach, ako veľmi ho len milovala.

Práca na recepcii tejto výškovej budovy nebola náročná. Pre tento neustály kolobeh bolo pre ňu občas problémom zapamätať si hierarchiu a postavenie jednotlivých zamestnancov. Pracovala tu zatiaľ len mesiac, tak sa jej ešte stávalo, že nesprávne oslovovala jednotlivých manažérov, občas si mýlila ich mená a oddelenia či poschodia, v ktorých pracovali. Nikomu to však zjavne nevadilo, vždy ju odmenili úsmevom. Jej milý, pokorný až plachý výzor akoby to ani nikomu nedovoľoval. Mali ju radi, bola takým slniečkom pri vstupe do budovy. Začala si to uvedomovať až nedávno a pomaly, len veľmi pomaly zbierala sebavedomie. Problém mala hlavne s mužmi, nezvykla si ešte na ich dvojzmyselné reči, na ich vtipy, ani na veľavravné pohľady, ktorými si ju zakaždým premeriavali. Napriek všetkému odchádzala Ema z práce domov vždy plná energie, akoby jej služba ani netrvala štrnásť hodín. Vždy sa cítila silná, naplnená a šťastná.

Pred odchodom jej ešte ostávalo zaniešať poštu na 47. poschodie a potom konečne domov. Privolala výťah a premýšľala, čo kúpi Rafaelovi na večeru. Budova už bola skoro prázdna. Ema mala rada to zvláštne magické ticho, ktoré sa tu na konci dňa rozliehalo, kedy všetok zhon, hlasy, hudba, zvonenie telefónov a klopanie opätkov zmizli. Zostalo tu len pokojné ticho strážené starým Otom, ktorý tu pracoval azda celý svoj život.

Dvere výťahu sa otvorili. Vykročila, no v tom sa zarazila. Nečakala, že niekoho ešte stretne. V kabínke stál nepohnute a s úsmevom na tvári.

„Ahoj Ema, mám to ja ale šťastie!“

Daniel z dvadsiateho deviateho, Employee consulting. Dobre to vedela. Vždy sa ju snažil upútať. Skúšal to na ňu zakaždým, keď išiel okolo. Občas jej to aj lichoťilo.

„Ahoj Daniel, nadčasuješ? povie koketne a naznačí mu, že môže vystúpiť. Daniel vyjde z výťahu, ale v momente ako už Ema stojí v kabínke, vstúpi späť.

Ema zneistie. Daniel si to všimne. V očiach má zvláštny lesk.

„No čo, veď ťa odprevaďím, aby ti nebolo smutno.“

„Vážim si to, ale neobťažuj sa,“ snaží sa Ema povedať uvoľnene. Vidí však už len zatvárajúce sa dvere a Danielov prst na tlačidlo posledného poschodia.

„Nespýtal si sa, ale ja idem na 47,“ v Eminom hlase počuť záchvev.

Výťah sa pohne. On sa len jemne usmeje a hľadá jej rovno do očí. Jeho dokonalé sebaovládanie ju znervózňuje a desí zároveň. Tá jeho dokonalosť ...

Mechanizmus výťahu hučí. Ubehlo asi päť sekúnd. Nikto nič nevraví. Ticho v kabínke silnie. Je už priam hmatateľné. Vtom kabínkou trhne. Hučanie razom stíchne, ostane len to neznesiteľné ticho. Ema v panike priskočí ku klávesnici a stláča všetky tlačidlá. Daniel nerobí nič.

„Upokoj sa, počkáme, kým to niekto zistí a výťah spustí.“

Ach, ten jeho vyrovnaný hlas, na chvíľu ju upokojí. Pristihne sa ako bubnuje gélovými nechtami o stenu. Vždy to robí, keď je nervózna. On ju pozoruje, nepovie, aby prestala, necháva jej nervozitu stupňovať. Vie, že mu to vadí, ale neprestáva. Napriek tomu je asi rada, že je tu s ňou. Keby sa jej to tak stalo a bola by sama... zbláznila by sa od strachu. Takto sa tiež bojí, ale neblázni.

Daniel sa odrazu nakloní k jej uchu, sprisahanecky sa usmeje a naznačí Eme, že jej chce niečo pošepkať. Akoby to tu nemohol povedať nahlas.

„Počula si o recepčnej Karin?“

Otázka ju prekvapí. Čakala všeličo, ale toto určite nie a ešte k tomu tu, v zaseknutom výťahu. Okrem toho, Karin robila na recepcii pred ňou, Ema sa s ňou stretla len jeden deň, keď ju zaúčala a všetko jej ukazovala. Kolovali tu však reči, že jej nehybné telo našli na poslednom poschodí budovy. Daniel z Emy nespúšťa zrak, ona nechápe. Čo jej tým chce povedať. Žartuje? On akoby si vychutnával pocit prevahy. Neodpovedá, necháva si čas.

„Bola ako ty. Tiež mala v očiach strach.“

Jeho chladná tvár sa ani nepohne. Hľadá v nej náznak toho, že žartuje. Nedarí sa jej.

„Prečo mi to tu teraz spomínaš?“ na viac sa nezmôže.

„Mám pocit, že ma nechceš,“ povie chladne a prisunie sa bližšie k nej. Takmer sa jej dotýka. Ema vie, že sa mu páči jej strach. Cíti ako ho vdychuje, nasáva. Ona ho už viac v sebe nedokáže udržať a necháva ho vyplaviť na povrch, aby celý zamoril priestor kabínky. Jej strach je už všade. Cítiť ho. Snaží sa odsunúť do rohu. Snaží sa splynúť s okolím. Daniel sa stále len pozerá, zdá sa, že ani raz ešte nežmurkol. Eme tečú po líkach slzy. Výťah je plný strachu. Keby bol hmotný, tak by ho výťah ani neudržal, napadne Eme. Vtom Danielovi nebadateľne šklbne kútikom úst. Potom sa rozrehoce. Emou až trhne.

„Bol to vtip! Keby si sa videla,“ rehoce sa na plné hrdlo.

„Myslel som si, že máš väčší zmysel pre humor!“ Smeje sa ako školák, ktorý je spokojný so svojim vtipom.

Ema len nechápavo pozerá. Vidí, že už je to znova on. Cíti však, že v nej sa niečo zlomilo. Akoby dostala nejaký tranz, nedokáže to ovládať. Svetlo vo výťahu sa náhle rozblíka.

Odrazu vidí seba, ako sa vrhá na Daniela, s nejakou nadpozemskou silou ho zhodí na podlahu výťahu. Daniela už dávno prešiel humor. Hrôzou onemel. Teraz len nechápavo hľadá Eme do tváre, ale ... Emu tam nevidí. Je to niečo ... Bože, v živote nič podobné nevidel, ani sa mu len nesnívalo. Nedokáže to pomenovať. Jej výzor, podoba, zvuky ... rozhodne to už nie je Ema. Je to niečo neľudské. Má chuť zakričať z plného hrdla, no keď otvorí ústa, nevydá ani hláska. Emin strach, ktorý ešte pred chvíľou vyplňoval priestor výťahu, akoby sa nahnul doňho. Bezmocne, ako v nejakej pasci ostal ležať na podlahe kabínky. Nezmohol sa na nič. Skláňalo sa to nad ním, stále bližšie a bližšie. Daniel sa v duchu preklíňal, prečo opäť nastupoval do toho prekliateho výťahu. Všetko razom stíchlo, už nepočul žiadne zvuky, nevidel nič. Obklopovala ho len tma a chlad.

Mechanizmus zahučí. Výtah sa dá do pohybu. 47.poschodie, pošta zanesená, smer prízemie.

Ema svižne vykročí z výtahu, je nabitá akosi zvláštnou energiou. Ostatne, tak ako každý deň.

Pri recepcii ešte s úsmevom mávne starému Otovi a zapraje mu pokojnú službu. Ach, cíti sa tak silná, naplnená a šťastná. Keď potom otvára dvere bytu, Rafael ju už nadšene víta. Ach, ako len Rafaela miluje! Ešte mu naplní misku chutnou večerou značky Whiskas. Dnes bola s duseným lososom.

Ján Fortiak (SOŠ hotelových služieb a obchodu, Banská Bystrica)

BETÓNOVÝ ZRADCA

Elektronické otváranie brány nepatrí k zložitejším mechanizmom, pokiaľ ho niečo neskomplikuje. Ako napríklad neprítomnosť dverí. Tým sa celá pointa činnosti akosi stráca. Podobne sa to stalo Richardovi, keď ako obyčajne cestoval do práce. Odvtedy, ako prijal zaujímavú ponuku od známeho, jeho cestovanie do práce v štýle „ako obyčajne“ zahŕňalo jazdu starým džípom cez hory do utajovaného výskumného vedeckého ústavu. Fakt, že tu dnes čosi nehralo, sa ohlásil pípaním kontrolky poruchy na prístrojovej doske v momente, keď si už chcel otvoriť bránu uzatvárajúcu príjazdovú cestu do areálu komplexu. Vtedy ale ešte nevedel, čo je vo veci, keďže mal vo zvyku stláčať tlačidlo otvárania brány dobrých sto metrov od nej, keď hustý borovicový les, ktorým prechádzal, redol. Nepomáhalo búchanie po prístrojovke, či opätovné stláčanie gombíka. Čosi si zašomral popod fúzy a pokračoval v jazde. Keď však došiel na miesto a zaparkoval džíp, zostal v ňom nehybne sedieť, hľadiac pred seba cez zablatené čelné sklo.

Vedecký ústav v týchto horách mal podľa neho vždy akúsi pochmúrnú atmosféru, no žiadne z Richardových namosúrených opisov komplexu sa nepribližoval tomu, čo práve videl. Ústav sa skladá, respektíve teda skladal sa (áno, minulý čas bol vhodnejší), z veľkej brány, na vrchu ktorej sa zvíjal ostnatý drôt. Zvyšok tvorila postaršia, ale na niektorých miestach zase až príliš moderná zrenovovaná stavba. Oku neviditeľné zostávalo podzemie, kde sa nachádzalo niekoľko laboratórií, ktorých viacúrovňové zabezpečenie malo chrániť okolie pred radiáciou či inými škodlivinami. Momentálne sa pred Richardom rozprestieral chaos. Uprostred neho behali technici v bielych overaloch, kontrolovali pôdu a vzduch rôznymi prístrojmi a niekoľko chlapíkov v kabátoch a vetrovkách neutrálnych farieb si čarbalo poznámky, vášnivo diskutovali a pofajčievali. Čo však bilo do očí ako prvé, bola, samozrejme, spúšť. No nebola to klasická spúšť, aká zostáva v amerických trhákoch po výbuchu nálože. A hoci Richard spolupracoval s expertom na bomby veľakrát, na toto nebolo treba Sherlocka. Tak po prvé: všetko, čo po budove zostalo, vyzeralo poškodené len minimálne. Väčšinou išlo o stroje, prístroje a vybavenie priestorov, ako aj skrinky, stoličky a okná. Všetko akoby bolo vytrhnuté z múrov a hodené

na zem. A ďalšia vec: človek by očakával tehly, kusy múrov a podobne, no múry, akoby sa prepadli do zeme, či lepšie povedané, akoby sa vyparili. Richardov prvotný úžas opadol, zamieril ku skupinke fajčiarov s poznámkovými blokmi. Tí ho stihli zaregistrovať už predtým.

„Čo sa tu stalo?“ vyslovil otázku do éteru, keď už bol dostatočne blízko.

„Tak pozor, my tu kladieme otázky!“ ozval sa chlapík v hnedej koženej bunde a kovbojskom klobúku. „Vy ste kto a čo tu hľadáte? Nevyzeráte ako vedec.“

Pravdaže, Richard vyzeral momentálne skôr ako poľovník: maskáče, zablatené tenisky. No biely plášť a priliehavé rifle ho čakali v jeho, teraz ťažko odhadnúť ktorej skrinke v už neprítomnej či skôr zmiznutej šatni. Prevrátil očami a zvedavcom strčil pod nos identifikačnú kartu s čipom, ktorá informovala o jeho statuse výskumného zamestnanca s najvyššími oprávneniami. Vyšetrovatelia po nej svorne prebehli očami a ten štramák v klobúku kývol hlavou.

„Tak teda, čo sa tu stalo, páni?“ nie práve pokojne zopakoval Richard otázku.

„To nám povedzte vy, pán doktor,“ pohotovo odvetil agent-kovboj, „inak si budeme musieť počkať na správy od technikov, lebo z tohto som jeleň. Chýbajú tu trosky, to je zjavné už na prvý pohľad. Všetko nasvedčuje tomu, že nešlo o žiadnu explóziu ani implóziu. Ale čo sa tu, dočerta, stalo, netuší nik.“

„Prosím ťa, Henrich, to mi chceš tvrdiť, že sa to tu všetko vyparilo?“ prerušil kovboja starší okuliarnatý bradáč v tmavom kabáte. Ten naňho zagánil, no potom obrátil pohľad na Richarda a vystrel k nemu ruku. „Asi by bolo vhodné sa predstaviť. Volám sa Henrich Martinovič, som samostatný vyšetrovateľ Národnej bezpečnostnej agentúry v sekcii zvláštnych prípadov. Pokojne ma oslovujte Henry. Ja si na formality nepotrpím. Nie ako moji kolegovci.“

Richard mu slušnosť opätovoľoval. Ich stisk bol krátky, ale pevný. Martinovič odľahčeným tónom začal viesť krížový výsluch. „Prevzali sme to z rúk štátnej polície, ktorú sem privolali drevorubači. Neďaleko likvidujú porast a vraj tesne pred brieždením, keď nastupovali na pľac, počuli niečo ako tlmený výbuch a videli zopár zablysnutí. No a keďže sú to chlapi s horúcimi hlavami, bežali sa pozrieť. Kým dobehli k plotu, bolo po všetkom. Nikoho, nič tu nevideli. Ihneď zavolali políciu a tá do polhodiny nás. Takže Richard, napadá vám niečo? Experimentovali ste tu s nejakou kyselinou, čiernymi dierami, mimozemšťanmi? Len do toho, mňa po pätnástich rokoch v teréne a po tohtoročných parlamentných voľbách len tak niečo neprekvapí.“

Richard sa zasmial a poškrabal si bradu. „Pane... Ehm... Teda Henry, ubezpečujem vás, že v tomto výskumnom ústave sme nikdy žiadneho mimozemšťana neinternovali a rovnako sme nikdy neriešili problematiku čiernych dier. No a čo sa týka kyselín, nie sú tu prítomné žiadne oxidačné výpary, takže aj to je jasné. Som prekvapený rovnako ako vy. Môžem sa tu porozhliadnuť?“ Vyšetrujúci agent Martinovič súhlasne prikývol, a tak sa Richard vybral bližšie preskúmať ten zmätok. Po múroch skutočne nezostala ani stopa a zo základov taktiež ostali iba kovové tyče zapichnuté v zemi. Naopak, podzemie nevyzeralo nedotknuté, koniec koncov jeho steny a obzvlášť strop deliaci podzemie od prízemia boli zo štyridsať centimetrov hrubého železobetónu vystuženého trojcentimetrovými olovenými platňami, ktoré boli projektované, aby vydržali istú škálu výbuchov. Do oka mu padli ako prvé

spletence káblov, tiahnuce sa všade krížom-krážom. Bola to kabeláž elektriny a optiky - pôvodne ukrytá v stenách.

„Ste už múdrejší?“ opýtal sa agent Martinovič a mávnutím ruky odohnal akýsi hmyz. Podišiel k Richarovi. Ten zmraštil obočie, zúžil oči a len tak pre seba si zamrmlal: „Skutočne to vyzerá, akoby sa tie steny skrátka len vyparili.“

„Mám nápad,“ utrel si orosené čelo hygienickou vreckovou, ktorú si práve vytiahol z vnútorného vrecka bundy, „mohli by ste mi pomôcť objasniť túto... povedzme že záhadu. Myslím, že by som vás mohol prizvať k prípadu ako vedeckého konzultanta. Nakoniec, vy sa predsa najlepšie vyznáte v tom, aké hókusy-pókusy sa tu stvárali.“ „A čo svedkovia? Máte nejakých svedkov?“ zapichol Richard svoj pohľad do agenta. „Okrem tých pilčíkov? No, ako by som vám to len. Hmm... Vyzerá to tak, že buď bol celý ústav prázdny, alebo všetok personál niekam zmizol. Pán inžinier, vy ste asi jediný zamestnanec, ktorý nezmlizol aj s tými stenami. A keďže ústav podliehal najvyššiemu utajeniu, ešte stále nemáme ani zoznamy zamestnancov, ani vyjadrenie vedenia. Ale vraj sem už niekoho poslali vrtuľníkom.“

Richard sa na chvíľu zarazil. Spomenul si na písomný sľub, že nijaké informácie o náplni svojej pracovnej činnosti, respektíve aktivitách konaných v ústave nesmie poskytnúť tretej strane. Hoci by to bola hneď aj štátna informačná služba, tajná polícia, armádny súd či bezpečnostná agentúra. Na druhej strane dúfal, že za poskytnutie istých informácií získa možnosť priamo spolupracovať na vyšetrovaní. Nezniesol by, keby zahodil šancu mať informácie hneď z prvej ruky. Preto prikývol, podišiel k džípu, z kufru vybral tie najnutnejšie veci zabalené v batohu a v sprievode agenta Martinoviča odkráčal do policajného auta.

„Výsledky analýz budú hotové najskôr zajtra. Zatiaľ si môžeme prejsť to, čo vieme,“ pokračoval Henry, keď už s ľahkým hrkotaním motora ubiehali poľnou cestičkou. Richard si medzitým len zamyslene obhrýzal nechty a hral sa popri tom s obrúčkou na prste.

***

„A čo tým chcú povedať?“ vyprskol Henrich a stíšil poobedňajšie aktuálne spravodajstvo v televízii.

„Skrátka nič. Jediné, čo sa našlo, sú zvyšky neškodnej radiácie a nejaké tie nosiče DNA, ako sú napríklad vlasy. A to všetko na zvyškoch vnútorného zariadenia komplexu. Nič, čo by pomohlo identifikovať príčinu. Tie múry a steny a všetko ostatné prosté zmizlo.“ odvetil Richard a zahniezdil sa na stoličke, ktorá sa nachádzala na opačnej strane stola v Henryho kancelárii. Aj keď vzhľadom na tmavý priestor s tým najnutnejším vybavením, ku ktorému sa zaraďoval samozrejme aj starý kávovar, by sa dalo hovoriť skôr o nejakom bunkri. Henry si opätovne začal listovať v spisoch od technikov. Richard však pokračoval: „Samozrejme, naše vedecké tímy, ktoré dohromady tvorí sotva dvadsať ľudí, som poveril, aby nám zaslali informácie o projektoch, na ktorých pracovali a s manželkou už preverujeme, či nájdeme nejakú spojitosť. U nás sa však robili len veci v menšom meradle, chovali sme napríklad sarančatá na pokusné účely...“

„Anacridium aegyptium, to sú ony?“ prerušil ho, vykuknúc spoza papierov, Henrich.

„Áno,“ odvetil Richard a snažil sa zamaskovať údiv z rozhl'adu svojho nového kolegu. Chcel pokračovať v rozprávaní, no prerušila ho Henrichova prudká reakcia. Ten pustil spisy z rúk, mihol sa po ovládači a pridal hlas. „A toto má byť čo?!“ vykrikol zrazu.

„Vážení televízni diváci, prerušujeme vysielanie pre šokujúce udalosti, ku ktorým došlo pred niekoľkými minútami v obci B..., Neznámy druh hmyzu napadol a zlikvidoval obytné domy postavené z betónu. Očití svedkovia opisujú mohutný roj či húf kobyliek zvláštneho sfarbenia, ktorý sa vzniesol nad obec z neďalekého pohoria a doslova požieral jeden rodinný dom za druhým. Uchránené nezostali ani betónové základy plotov či plochy z liateho betónu... Nebetónové zvyšky domov sa začali rúcať ako domčeky z karát a niekoľkých obyvateľov pochovali zaživa. Niektorí občania utiekli pred rojom betonožrútov do priľahlého lesa...“

Richard si s Henrym vymenil pohľady. Obaja však dlho nerozmyšľali a vyrútili sa z pracovne, nešikovne sa pritom vyhýbajúc zamestnancom budovy. Henrich sa dokonca narýchlo ospravedlňoval ochrankárovi, ktorého pri otváraní vchodových dverí takmer zvalil na zem. Tentoraz šoféroval Richard svoj Ford a zjavne pri tom nehľadel na vek či opotrebovanie vozidla. Henrich sa pokúšal márne zapnúť si bezpečnostný pás, pretože rýchlosť, ktorou frčali cez zákruty, to jednoducho nedovoľovala. Zaskočene pozeral na Richarda. „Čo sa to tam vlastne deje?“ vyhrkol. Richard mu odpovedal po malej chvíli: „Netuším, ale asi to bude ešte horšie.“ „A nemôže to byť len nejaká kačica?“ s malou nádejou v hlase zašomral Henrich. „Veď ani neviem, či niečo podobné spadá do mojej kompetencie...“

O malú chvíľu boli na mieste. Kobylky sprevádzané silným bzukotom v jednej z ulíc doslova ohrýzali a požierali kúsok po kúsku novší dom. Všetko sa dialo prirýchlo. Priam sa zavíťavali do stavby a zdesení obyvatelia a dedinčania sa len márne prizerali. Kameraman a dvaja novinári sa taktiež držali v bezpečnej vzdialenosti. Nieкто sa dokonca pokúsil vystreliť do roja puškou.

„Je to márne, takéto roje majú státisíce jedincov. Aha, pozri!“ Henrich sledoval Richardov prst ukazujúci smerom nad dom. Takmer vykrikol od hrôzy. Obrovské mračno hmyzu sa vznášalo nad strechou, priam zakrývalo časť oblohy. „Čo... teraz?“ vyjachtal zo seba.

Richard však očividne túto stresovú situáciu zvládal lepšie. S úškrnom odvetil: „Ty volaj hasičov, ja sa letím pozrieť bližšie.“

„A načo ha...? nestihol dopovedať Henrich, pretože Richard vyletel z auta ako šíp. Vytočil teda známe číslo, a zatiaľ čo sledoval Richarda, oficiálne sa predstavil dispečerovi a požiadal ho o urýchlené vyslanie hasičského vozidla. Potom pribehol k Richardovi. Sledujúc spúšť povedal: „Hasiči tu budú každú chvíľu. Ako nám však pomôžu?“

„Na tieto potvory platia len dve veci: oheň alebo voda. Mali by sme...“

Vtom sa ozval kvilivý nárek požiarneho sirén. Richard ihneď bežal k zmäteným hasičom, ktorí podľa jeho pokynov rozvinuli hadice smerom k hmyziemu „požiaru“. Henrich sa len bezmocne prizeral. No tu sa stala zvláštna vec. Oblak kobyliek, akoby čítal myšlienky ľudí, sa vzniesol k oblohe a so záhadným dunivo-mrmlavým

bzučaním zmizol v oblakoch.

***

„Vážené dámy a páni, ospravedlňujem sa za nedostatočné pohodlie, no v tejto chvíli...”

Preskočte tie formality, pán Martinovič!“ skočil do reči Henrichovi jeden z prítomných v zasadacej miestnosti Národnej bezpečnostnej agentúry sídliacej v hlavnom meste. Henry sa snažil zachovať rozvahu a pokračovať nezmeneným tónom hlasu. Nemal strach z výboru, ktorému podával správu o prípade. Tí ľudia boli väčšinou politici, bezpečnostní analytici a šéfovia bezpečnostných síl krajiny. Takýchto kolokvií mal za posledné obdobie dosť. No od prvého incidentu s kobyčkami požierajúcich budovy prešli dva týždne a vyšetrovanie nevedlo nikam. Navyše počet incidentov vzrastal a diali sa súčasne na dvoch-troch miestach. To len dokazovalo, že sa rozdelil a každý jeden dokázal postupovať samostatne.

„Myslím, páni, že by bolo vhodné zamyslieť sa nad vyhlásením celoštátnej pohotovosti a prizvať k riešeniu aj medzinárodné sily,” dodal na záver agent Martinovič a odovzdal slovo Richardovi. „Doktor Kuff a doktorka Kuffová vám priblížia najnovšie zistenia s odborným výkladom.”

Richard si vzal od Henryho mikrofón, rýchlym pohybom si upravil uzol na kravate, venoval krátky pohľad Christiane a začal rozprávať: „Vážení, nebudem zbytočne zdržiavať. Podarilo sa nám chytiť niekoľko, žiaľ, mŕtvych jedincov. Ich rozbor ukázal, že pravdepodobne nejakou nám zatiaľ neznámou radiáciou im bol upravený tráviaci systém. Nezáleží na tom prečo a ako, skrátka potrebujú k svojmu fungovaniu betón, ktorý ich tráviaci trakt spracúva na energiu. Aby sme v tom mali jasno, ide o sarančatá a nie o kobyčky. Presnejšie sarančatá *Anacridium aegyptium*. Mali sme si s tu prítomným kolegom Martinovičom včas uvedomiť súvislosti, pretože ich zvyšky boli nájdené v troskách výskumného ústavu, pre ktorý som pracoval, a preto je jasné, že za ich pôvod je zodpovedný náš ústav. Išlo o zhodu náhod, no náš problém treba riešiť, pokiaľ sa nestane medzinárodným.

„A čo teda navrhujete, pán Kuff?“ spýtal sa ktosi od stola.

Richard si pokojne uhladil vlasy a pokračoval: „Ako prvá je potrebná vybavenosť každej obce a mesta plameňometmi a vodnými delami. Pomôcť by mohli aj rázové delá, ktoré sa používajú na rozbíjanie ľadových krúp. Škodám spojených s ochranou, podotýkam obydľí, nie našich občanov, pretože na ľudí neboli zaznamenané žiadne útoky, sa zatiaľ zabrániť nedá. Nemôžeme vylúčiť, žiaľ, ani túto variantu, no predpokladať ju by bola zbytočná panika. Mrzí ma to, vážení prítomní, ale ak dovoľíte, odoberieme sa pokračovať v práci. Máme jej vyše hlavy.”

Šum otázok a nesúhlasných poznámok zaplnil miestnosť a Richard s Henrichom sa pobrali do pracovne na druhom poschodí.

„Christiana sa zatiaľ bude venovať našim hmyzím kolegom a my dvaja zatiaľ znovu preberme tie opatrenia proti nim.“ povzdychol si Richard.

***

„To nie je možné!“ zjačal v jeden večer, niekoľko dní nato Henrich. „Ako sa to mohlo

stat“?!”

„Čo sa robí?“ opýtal sa Richard spoza mikroskopu.

Henrich tresol päšťou do stola, za ktorým obaja spoločne sedeli. „Dáta o našich pokusoch pre výrobu chemikálie na tie potvory. A nie len to. Všetky záznamy, ktoré sme ukladali, sú preč!“

Tie prebdeté noci a jazdy za odchytom sarančiat už nerátal ani jeden z nich. A navyše verejnosť jasne hovorila o tom, ako sa útoky a ich ničivá sila zväčšuje. Nič proti nim nepomáhalo. Obaja, Richard aj Henrich zostali nehybne sedieť na svojich miestach. Jeden pozeral po druhom a obaja sa márne snažili nájsť odpoveď na otázku čo ďalej.

Žiť s klamstvom na duši je zvláštna vec. Ale mne sa to súžitie podarilo doviesť k dokonalosti. Spomaliť účinnú likvidáciu môjho experimentu sa mi podarilo až natoľko, že sa z neho vyvinula celkom slušná medzinárodná katastrofa. Kým sa roje betonožrútskych sarančiat podarilo nadobro zničiť, stihol som si pekne zarobiť - na viacerých úrovniach. Slušne mi zaplatili vlády niekoľkých európskych štátov. Omnoho viac som ale získal nákupom akcií stavebných spoločností zaoberajúcich sa alternatívnymi stavbami. Asi som zapríčinil aj zmenu architektúry a bankrot niekoľkých betonárskych gigantov. Tak trochu mi je ľúto niektorých historických stavieb, ale čo už. Bez obety niet víťazstva.

S manželkou si užívame blahobyť. Časť roka trávime vo vile na Floride, časť v Toskánsku, v medzisezónne aspoň mesiac na Seychelloch. Mnohí ma poznajú ako toho, kto zabránil globálnej katastrofe. Ale nikto nepozná pravdu. Ani moja žena. A viete, čo mi chýba? Možno to bude znieť absurdne, ale chýba mi to každodenné ranné vstávanie a šoférovanie džípu po blatistých cestách klukatiacich sa hustým borovicovým lesom. A tak trochu aj Henry.

Dávid Drobný (SPŠ, Komenského 1, Trnava)

Deň uvedomenia

Bežali sme v hmlistom bojisku, na každej strane bol počuť výbuch. Nie je cesty späť! Toto čiernobiele zahmlené bojisko bez duše, či citu krásli letiaca škrvna priamo pri mojich očiach, červená vlajka, ako symbol našej odvahy a hlúposti proti nemilým kreatúram na druhej strane. Na jeden okamih je počuť tlmivý zvuk, po ktorom nasleduje silný zápach zhoreného mäsa. Zostal som iba ja, bežiaci do ničoty, nami spustošenej krajiny. Predo mnou sa bez jediného zvuku objaví jeden z nich.

Nemal som jedinu šancu, to viedlo k definitívnemu koncu.

Zobudil som sa v křči a strachu v neosvetlenej miestnosti. Boli tam všetky okná zabarikádované starými, ťažkými drevenými okenicami, cez ktoré sa jedine vďaka božej vôli, dostal jediný lúč slnečného ranného svitu, ktorý ma dokázal navigovať až k dverám mojej izby. Než som sa stihol dotknúť kľučky vyzdobených dverí

a mohol počuť ten skvostný zvuk vízrania starých pántov, počul som hlas môjho odvekého priateľa- Cisára Zeme. Pochopiteľne, tento prazvláštny a neobvyklý fakt, že ja, obyčajný starý muž, izolovaný od vonkajšieho sveta, ktorý kedysi bol maliar, pozná nášho cisára, je každému už dávno známy.

Môj priateľ, či vládca, ak mám byť formálny, vyzeral, ako vždy, akýmsi spôsobom desivo. Nie som jediný, kto si to myslí, mnoho ľudí sa mi osobne priznalo, že sa v jeho prítomnosti cítia byť utláčaní len jeho pohľadom a nútenou disciplínou, ako to už býva.

Nepotreboval som jediný dôvod premýšľať nad jeho príchodom do môjho domu v skorých hodinách, bez klopania...

„Ak sa smiem spýtať, čo vás priviedlo do môjho domu, Výsosť?“ nadhodil som ironicky.

„Otázkou nášho vzťahu je, ako zvládam držať túto planétu pokope a reprezentovať ju v Medziplanetárnej organizácii, ak nedokážem, ani po tých dlhých rokoch naučiť jedného drzého starca, ako sa má správať?“ rýchlo odpovedal bez zadýchania, akoby čakal môj vstup.

„Netreba začínať hádku, Výsosť. Presne viem, prečo ste ma v tejto rannej hodine prekvapili nepripraveného, však pravdepodobne obaja vieme, ako to skončí.“

„Priniesol som ti list,“ potichu odpovedal.

Osobne mi podal do mojich trasúcich sa rúk starú špinavú otvorenú obálku s pretrhnutou pečatou, o ktorej som si myslel, že už ju nikdy neuvidím. Bola to pečať starého cisára- jeho otca a môjho záchrancu.

Uvedomenie dôležitosti týchto okolností sa mi myslel zanesla pochybnosťami a domnienkami o priateľovom skutočnom strachu. Spomienka na mladosť a môjho minulého vládcu ma mala obmäkčiť, aby som zmenil názor na zhotovenie obrazu nového cisára. Neustále som sa držal, akejsi opovrhnutia hodnej poverčivosti, s ktorou som žil väčšinu svojho života. Tragická smrť cisára deň po konečnom zhotovení obrazu mi nedala spať celé týždne a história sa zopakovala. Akoby som preniesol jeho dušu do obrazu, predsa nik nemôže mať takú moc! Aj cez prekvapivo rýchly a bezproblémový, mne však podozrivý, súdny proces, ktorý ukázal moju nevinu, som stále žil v kľči z podivuhodných okolností. A aj cez túto konšpiráciu, ktorá bola vedená v môj prospech, som nedokázal ďalej maľovať ľudské bytosti, až moja pevná ruka maliara takmer úplne ukončila prácu.

Podvečernú prechádzku lesom (ktorý obklopuje môj príbytok z každej strany) som bral ako najlepšiu možnosť, ako si vyvetrať hlavu. Z diaľky malé, však zblízka nevšedne rozsiahle trhy mali všetko, na čo sa len dá spomenúť. Pri každom stánku boli celé hordy ľudí, snáď okrem jedného jediného. Nebol dôvod, prečo by som si tento malý a pestrofarebný stánok neobzrel zblízka. Stál tam čímsi zaujatý muž, mne otočený chrbtom. Zrazu sa otočil, ako keby ma videl. Postavou a oblečením všedný muž, ktorý na sebe nosil hodnotnú, však roztrhnutú kazajku. Vlasy pripomínali vrany, ktoré sadali všade okolo v blízkosti trhov. Zízal na mňa so svojimi hypnoticky zelenými očami s milo prekvapeným pohľadom.

„Áno, mám tu presne to, čo hľadáte,“ ozval sa ústretovým, však hlbokým hlasom.

„Prosím? Hovoríte na mňa?“ ozval som sa neisto.

„Pochopiteľne. Nik iný tu nie je.“

Skutočne tam nik nebol, trhy boli prázdne. Zatočila sa mi hlava a akoby inou silou som sa otočil opäť k neznámemu mužovi.

„Myslím, že ho využijete lepšie, než ja,“ prehovoril a položil mi do rúk lístok.

„Prečo mi ho dávate?“ opýtal som sa.

Ticho. Pozeral som mu priamo do očí, keď som pred sebou zrazu uvidel opäť celý svoj sen. Bola to znovuoobjavená spomienka. Však nie moja, nikdy som nebojoval. Sú to spomienky iných postáv, ktoré sa akýmsi nepochopeným psychologickým javom zlučujú s mojím životom- zapisujú sa do mojej histórie.

Zobudil som sa a videl som znovu jediný lúč svetla tiahnuci z drevených okeníc.

Otvoril som dvere a videl pred sebou cisára.

„Nevedel som, že chodievaš do divadla?“ v rukách držal lístok.

Udivenosť, či skôr hrôza, ktorá ovládla moju tvár bola okamžite spozorovaná cisárom a jeho mužmi a tak bez rozmyslu zmenil tému.

„Prišiel som sem, aby som ti priniesol list. Je to moje posledné vyjadrenie,“ pomaly pokračoval cisár a položil obálku na stôl vedľa spomínaného lístka do divadla.

Odišiel.

Okamžite som skočil k stolu a prezrel obálku. Identická ... akú som od neho dostal minulé ráno. Nikde som nenašiel tú minulosť. Záhada opakovania dňa bola ešte horšia, keď som si spomenul na lístok do divadla. Trpel by som insomniou, až do skonania života, keby som nepodľahol pokušeniu a nešiel na to predstavenie, ktoré sa konalo v centre mesta. Nebol som v divadle celé roky. Od doby zjednotenia našej rasy s rasami mimozemskými, utrpela najviac naša jedinečná kultúra a divadlá sa stali iba nostalgickou relikviou džentlmenov staršieho veku.

Po tak nudnom a patetickom predstavení, mne neznámeho autora, ktorý iba rozširuje dezinformácie, aby bol prijatý spoločnosťou, ako niečo nadradené, som mal chuť opustiť mesto, čo najrýchlejšie.

Uličku, ktorú som si vybral, alebo presnejšie, ktorú mi mesto vybralo, som nikdy nevidel a ani o nej nepočul. Bola to tmavá ulica preplnená chudobou, hladom a nenávisťou. Nenávisť k vládcovi, ktorá sa rozširovala, ako mor v každom jedincovi žijúcom v tejto zbytočnej chudobe. Po chvíli úvah nad nebezpečenstvom prepadu mi došlo, že tí úbožiaci nedokážu vo svojom tele nájsť dosť síl, aby sa v tomto nehostinnom počasí opovážili, čo i len postaviť. Táto industriálna zóna plná plagátov akejsi lacnej propagandy, ktorá ukazovala nedostatok práce, mi iba otvorila oči a ukázala nepochopenie, prečo sa tieto veci dejú na prosperujúcej planéte.

Celý večer som iba počúval agresívne plány o vražde. V ranných hodinách, som konečne mal možnosť utiecť späť do bezpečia. Okamžite po informovaní vládcu o mojom prijatí tejto ponuky som bol odvedený do paláca. Nemôžem vládcovi uprieť jeho výsmech, ktorý viedol po mojom dlhom monológovi, kde som ho upozorňoval na nebezpečenstvo, ktoré mu hrozí. Kto by veril starcovi s roztrasenými rukami, ktorý zapácha po ktovie čom.

Najbližšie týždne som trávil iba maľovaním, v strachu z atentátu. Snažil som sa ho zdržať čo najviac, však netrvalo dlho a jeho podozrievavosť a netrpezlivosť začali exponenciálne rásť.

Môj priateľ súhlasil s mojím návrhom zmeny prostredia zo svetlej záhrady na temnú miestnosť v jednej zo štyroch veží starého paláca. Miestnosť bola izolovaná. Konečne si môžem oddýchnuť a pracovať na obraze v bezpečí. Však ticho každú sekundu útočilo na moju zvedavosť a nemohol som len tak mlčať.

„Illustrissimus et reverendissimus, odpusťte moje, pre vás zbytočné otázky, ale nebojíte sa osudu, ktorý postihol za rovnakých okolností vášho nebohého otca, nech mu je zem ľahká, Výsosť?“ spýtal som sa nedočkavo po hodinách mlčania.

„Mnohí ľudia ma stále berú, ako vražedného maliara, čo bol aj dôvod, prečo už roky žijem izolovaný od verejnosti a nemaľujem,“ pokračoval som.

„Nevedel som, môj drahý priateľu, že ťa bude strašiť ešte roky post mortem minulosť, nebuď zbytočne poverčivý a uvedom si fakty. Nie si za jeho smrť zodpovedný!“

„Rád by som tomu veril.“

„Sine ira et studio, každý racionálne uvažujúci človek mi dá za pravdu, že jeho smrť nesúvisí s tvojim vrhaním farby na biele plátno, ale som rád, že si túto tému začal ty.“

„Nerozumiem,“ povedal som nechápavo.

„Tvoje nechápanie beriem za nanajvýš pozoruhodné, predsa si musel tušiť, čo sa skutočne dialo, čo bolo v hre! Nehodlám sa zaoberať mojou politikou minulosti, súčasnosť, to je to hlavné! Vládnutie môjho otca nemalo budúcnosť, jeho tupé nevypočítateľné kroky viedli ku koncu!“

„Bol som informovaný o tvojom fyzickom stave a tak som sa konečne rozhodol dať ti jedinou šancu zachrániť sa a povedať ti pravdu. Dal som ti možnosť vyváľať sa v zlate, ktorým by som ťa obdaril za tvoje posledné dielo, za opus magnum, ktorý by ťa ku koncu prepustil do večného raja, rovnako, ako môjho otca. Cítil som sa za tvoj stav po smrti môjho otca zodpovedný, nečakal som však, že otrávenie toho starého hlupáka poškodí aj teba,“ pokračoval naštvane.

„Prečo mi to hovoríš?“

„Nutnosť povedať ti pravdu. Testis unus, testis nullus,“ prehovoril s takým pokojom na tvári.

Nie je žiadnym prekvapením, ani tým najbláznivejším z nás, že moje argumenty na túto pochybnú ideu fixe sú nepodstatným zdrojom slov, pre každého sudcu, podplateného, či nie. Aj cez dnešné obrovské úspechy v pestrých vedných disciplínach, vedúcich do výšin poznania zákonov prírody, ktoré nám, ľudskej rase, dáva plnú vstupenku objavovať božie tajomstvá, však iróniou je, ako nám zároveň utekajú tie najzákladnejšie, teda elementárne hodnoty, poctivého životaspravodlivosť.

Tolko pestrých farieb, ktoré tak často vídame na oblohe vo forme dúhy, poctili moje oko, odrážajúc sa z neoceniteľného historického kúska, skrývajúceho sa v tejto veži, posledná zachovaná vitráž tohto mesta, od doby, úplného zničenia počas Veľkej vojny. Tento skvost však trpel malými nedostatkami, červenými fliačikmi, ktoré svojou entropiou zahŕňali celú miestnosť. Aká to je len škoda, že nenachádzam dosť času, na to, aby som mohol tento bohatý zdroj škvŕn zachytiť na obraz, ktorý by si jeho Výsosť zaslúžila.

Jeho skutočné vyobrazenie v posledných chvíľach života.

Aqua regia

Predo mnou stojí kreatúra nízkeho vzrastu, s veľkými červenými bielkami, na ktorých sú umiestené biele zreničky, ako by boli namaľované. Vyzerá to dosť čudne a cítim sa pri nej veľmi nesvoj(nie len kvôli jej očiam, ale aj kvôli enormnému množstvu zelenej tekutiny, ktorú vylučuje z otvoru, ktorý pripomína ústa). Jednoducho hnus. Nie je to moje prvé stretnutie s mimozemským životom, stretol som sa ešte s tvormi, vyzerajúcimi tak trochu ako zmenšení ľudia. Boli veľmi priateľskí a sem-tam rozumeli aj tomu, čo hovorím. Poznali medzinárodný jazyk zeme - angličtinu. Vďaka nej som sa naučil zopár neznámych slov v jazyku, ktorý, ako to oni nazvali, je „jazykom vesmíru“ podľa ustanovených zákonov a každá bytosť by ho mala ovládať. Dost' dlho mi trvalo, kým mi toto vysvetlili, pretože skákali z angličtiny, ktorej bolo aj tak ťažko rozumieť, kvôli zlej fonetike, do „vesmírneho jazyka.“ Nakoniec to dopadlo tak, že mi ako „debilovi“ museli kresliť význam niektorých slov. Ale pomohlo to, vďaka nim ovládam približne 42 neznámych výrazov, hneď som si spomenul na ono podivné stretnutie.

Ten malý nechutný sliz otvoril tú svoju papuľu a oprskal mi celý trup hnusnými slinami. Odskočil som od neho, celý znechutený som mal chuť ho odkopnúť, ale začal hovoriť:

„Caput hominis! Caput hominis! Caput hominis! Ea semi deus. Istud hominis est insígnia,“ chvilu sa odmlčal, zahľadel sa do mojich očí. Mal som pocit, ako by videl aj cez moju vesmírnu prilbu.

Opantala ma zvedavosť, pretože niektorým výrazom som rozumel. Podľa toho, čo ma naučili, tak neúplný preklad by vyzeral nasledovne: „Hlava hominis! Hlava hominis! Hlava hominis! Ty polo deus. Tento hominis je insígnia.“ Zvyšok som si nejako domyslel, preto mi naskakovala husia koža a ak mám byť úprimný, nečakal som to najhoršie, priam opak, čakal som pomocnú ruku.

Dlhé mlčanie nakoniec prerušil krátkymi, ale za to výstižnými slovami: „Aqua regia. Festina lente. In manus tuas, domine!“ zároveň mi podal do ruky malú ampulku s neznámou tekutinou. Bolo vidieť, že slová volí rozumne a chce mi pomôcť, preto nehovoril dlhé vety. Pričom ma zamrazilo, ako mohol vedieť, že mu nerozumiem? Veď mám helmu, ktorá mi zakrýva môj výraz tváre a počas celého rozhovoru mi pozeral priamo do očí. Taký očný kontakt robí problém niektorým ľuďom, ale nie o polovicu menšiemu mimozemšťanovi, ktorý si až vykrúca tučný krk len preto, aby mi pozeral do očí cez helmu. Pocit neistoty sa rapídne zvýšil, ak by som to zaznačil do grafu, tak teraz dosiahol z malej hodnoty na maximálnu behom troch viet a divného očného kontaktu. Cítim sa...ako by som stál pred ním nahý a on si ma celého premeriava, ale stále mám jeho oči zaryté do tých mojich a čaká, kedy si zoberiem ampulku. Veru by som bol radšej, ak by si ma obzeral nahého.

Pomaly si kľaknem a beriem si ampulku do ruky, stále udržiava očný kontakt. Zatiaľ si prekladám to, čomu som rozumel: „Aqua regia. Festina lente. Do tvojich rúk, domine!“

Zaujímavý výber slov, absolútne ničomu relevantnému nerozumiem. Mám tušenie, ako by rozumel mojím myšlienkam; z ničoho nič ukázal svojím mazľavým prstom na ampulku a druhým prstom na koniec púšte, kde nebolo nič, čo by stálo spomenúť za zmienku.

Oba prsty súčasne teraz ukazovali na ampulku, ktorú som pevne zvieral: „Aqua regia,“ vyslovil potichu, za to ale zreteľne.

Chvíľku som nechápavo naň civel, ale keď to zopakoval na tretíkrát, tak mi to doplo. Nezostáva mi nič iné, než mu len veriť.

„Multas gratias vobis ago,“ plynule mi slová vyleteli z pusu. Ak som to vyslovil správne, malo by to znamenať „Mnohonásobne ďakujem.“ Jeho jemný úškrn mi naznačuje, že túto frázu ovládam obstojne a pomaly som sa rozbehol na dlhú cestu. „Precamini et bonam fortunam,“ valí sa komótny, no za to hrubý hlas za mnou. To mi radšej nemal hovoriť, lebo túto vetu si budem určite opakovať celú cestu. Zaželal mi veľa šťastia, ale prečo? Má tam na mňa číhať niečo nebezpečné? Je to snáď len formalita? V to teda dúfam, keďže nemám žiadnu účinnú zbraň na boj. Snáď to povedal zo slušnosti...

„Preboha živého, koľko táto otravná, nechutná, sprostá cesta ešte bude trvať?! Pot sa zo mňa valí spod toho hnusne teplého skafandra, ktorý nemôžem dať dole kvôli prírodným podmienkam. Ako je možné, že je tu púšť, na ktorej je štyridsať stupňov Celzia, ale nie je tu dýchatelná atmosféra pre moju rasu? Neuveriteľné...“

Nohy ma bolia, som hladný, smädný, každá možná choroba ma chytá. Ak by som mal opísať najviac brutálny, najkrutejší a bezcitný spôsob smrti, pravdepodobne by to bolo „uchodenie sa k smrti za malou iskričkou nádeje od neznáameho zeleného tvora“. Nie! Definitívne by to bol najkrutejší spôsob smrti, síce tromfnúť by to mohlo ešte upálenie, alebo čakať na smrť na mieste, kde sa nemôžem ani pohnúť! To bol aj ten film inšpirovaný podľa skutočnej udalosti, zabudol som jeho názov, kde si hlavná postava odrezala ruku s tupým nožom asi po nejakom piatom dni, pretože ju mala zakliesnenú pod skalou. Ak tak nad tým uvažujem, ja by som to nedokázal. Toľko bolesti, utrpenia by som nezvládol. Radšej by som si podrezal krk. Mohlo by to viac bolieť, ale tá bolesť by bola iba dočasná a postupne by sa utíšila, až by som cítil len teplú krv stekajúcu po hrudníku. Koniec koncov by som sa dopracoval k stavu, kde by som necítil nič a prišiel by posledný sladký výdych života a s otvorenou náručou by som privítal smrť ako starú známu.

No tak tam nejdem, rozhodne nie! Schody do pekla a ja mám ísť po nich dobrovoľne? No zabudni! Bože, asi dve hodiny tu cestujem kvôli schodom, ktoré vedú do neznáma. Ak tam na mňa čaká nejaká ohyzdná, smrtiaca kreatúra, ktorá ma hneď roztrhá v zuboch ako malého červa, prisahám na môj hrob, že sa vrátim zo záhrobia za tým slizkým potkanom, ktorý ma sem naviedol a osobne ho obesím za jeho tučný krk!

„Obesenie! Bezpochyby by som sa obesil, ak by som bol v pekelnej situácii. To je tá najlepšia smrť. Ak sa mi zlomia väzy, nemusím sa s ničím trápiť, ale ak by to neočakávane nevyšlo a ja by som len visel, čakajúc na smrť, tak by som mal posledný rozhovor so sebou. Visel by som si a rozmýšľal, aj tak v poslednej dobe nič iné nerobím.“ Nádherné myšlienky mi zapratali mozog a ja som mal aspoň čo

robiť na ďalšie hodiny.

„Čo ak by som zvolil pád z nejakej vysokej budovy? To musí byť úžasný pocit! Svieži vánok by mi obklopoval strnisko a ja by som sa nechával unášať gravitáciou, rozmýšľajúc...rozmýšľajúc...no, o niečom by som asi rozmýšľal a potom... „BUM.“ Všetko by sa zrazu tak veľkolepo skončilo.

Pri týchto upokojujúcich myšlienkach som si ani neuvedomil, že kráčam po schodoch do záhuby. Môj pomätený mozog na to prišiel, až keď som videl absolútnu tmu a musel som zapnúť infračervené videnie. Schody a úzka chodba, nič zaujímavé. Snáď bude dole aspoň pripravené lano.

„Ak by som si mal vybrať posledné jedlo, čo by to bolo? Čo tak hr... Nie! Mám to! Nevybral by som si jedlo. Stačili by zápalky a jedna cigareta, iba jedna. Tá by dokázala zmenšiť moje trápenie, zahнала by myšlienky zúfalstva, zahнала by myšlienky na túto nekonečnú cestu. Bol by som spokojný aspoň na krátku chvíľku.“ Bohvieako som sa sem dostal, nepamätám si to. Koľko vôbec cestujem? Posledná vec, ktorú si pamätám, je nejaký zelený mimozemšťan, ktorý ma má čakať dole? Asi áno, načo by som asi tadeto išiel?

Zásoby kyslíka klesli na 15%?! Tak to je vážne super, čo by som mal robiť? Mám si dať dole helmu? Aj tak tie schody nemajú konca a už ani neviem, prečo som tu. Moja cesta narazila na slepú ulicu a ja nemám chuť pokračovať. Ale posledné záblesky nádeje zhasnú až s mojím posledným výdychom. Nádej si chcem udržať dokonca, nech sa stane, čo sa stane.

Na tlačidlá, symetricky umiestnené na spánkoch, zatlačím jemnou silou, pomaly zatočím doprava na vodorovnú polohu a helma je uvoľnená. Samozrejme, na zadnej časti hlavy je ešte poistka, kvôli bezpečnosti. Predsa len, tlačidlá sa môžu zatlačiť nejakou úmyselnou náhodou aj „samé“. Preto dávam obe ruky za hlavu a chytám chvost prilbice, ktorý vyzerá dosť smiešne a boli naň aj sťažnosti, ale menšia poistka sa nedokázala zrealizovať. Dúfal som, že zomriem aspoň s cigaretou, na všetko ostatné kašlem. A to som cigaretu nemal zhruba osem rokov, kvôli špeciálnemu tréningu...fajčiar sa proste nezaprie, raz fajčiar, navždy fajčiar.

Prilbica už-už zo mňa padá a pomaly mi padá aj kameň zo srdca, keď tu počujem pod nohou malé prasknutie. Pohnem nohu dopredu a ďalšie, tentoraz väčšie. Vzápätí dávam preč ruky a tlačidlá posúvam do zamknutej polohy. A rozhlídnem sa.

Vyprahnuté, suché, spráchnivené, zhnité kosti pokrývajú... „Podlaha!“

Vďaka môjmu zasneniu som si ani neuvedomil, že sa nachádzam na podlahe, konečne! Klaknem si, po niekoľkých minútach si ľahnem a vychutnávam zaslúžený oddych. Len si na chvíľu zdriemnem, stačí pár minút. Len...pár...min...

Pípanie smrteľného rizika prebudí moje krásne snenie, ako pripomienka v správny čas. Ostáva 10%, beriem to s pokojom – zomriem, budem spokojný, nezomriem a dostanem sa odtiaľto, budem o trochu spokojnejší.

Komótno zdvíham hlavu a podo mnou leží vyrytý text: „Aqua regia, huc“. Príkaz poslúchnem, neostáva mi nič iné a špeciálnu tekutinu nalejem do daného miesta a pozorujem šou.

Text sa vyplnil nádhernou farbou svetlomodrej, ako by vyžarovala jemne slabé

svetlo, vskutku len slabé. Moje nedokonalé oko si všimlo až teraz malú cestičku nad daným textom, ktorá sa vyplnila tekutinou. Je to niečo nádherné, dokázal by som to pozorovať celé hodiny bez prestávky.

„BUM!“ Enormné dvere, na ktorých sú vyobrazení astronauti, sa s hlasným buchnutím otvorili pred mojimi očami a ja som videl zázrak. Zistil som, prečo som tu a kam mierim. Skončil som tu vďaka pokazenej súčiastke a kvôli pomoci a oni mi rovno dali túto krásku! Nemôžem odmietnuť.

Vykročím k neznámemu typu vesmírnej lode s obrovskou štartovacou dráhou, už chápem, prečo tie schody išli tak hlboko, ale ostáva záhadou, prečo tu nie je dopekla výťah?

To nie je možné, na nej je anglický názov! „Pink Flower“ pokrýva celú bočnú stranu a mne to celé do seba zapadá. Nie som prvý človek na tejto planéte, ale to ma už nezaujímá, pretože moja existencia tu nepobudne ani o minútu dlhšie.

Konečne domov.

Karel Makovický (ZŠ a gymnázium Vítkov, příspěvková organizace)

Poslední archa

V nedaleké budoucnosti čelí celá Země velkým problémům. Lidská populace již přesáhla únosnou mez, a tak se rozhodly nejmodernější státy světa vyslat na Měsíc své posádky k vybudování první kolonie pro lidstvo. Po uplynutí dekad vyrostly na jeho povrchu celá města a dnes již poskytuje domov více než půl miliardy lidí. Nicméně ne každý Pozemšťan se může stát Lunáranem. Na Zemi začaly státy válčit o zdroje vody a paliva, propukly epidemie, na které se prozatím nepodařilo nalézt lék. Poslední členové elit, vyvolených, nastupují na paluby obrovských meziplanetárních lodí Seléne s jednosměrným lístkem na Měsíc. Po vzletu však došlo k nečekaným událostem.

Z rozhlasu se ozval hlas kapitána:

„Právě jsme opustili oběžnou dráhu Země a míříme ke Kolonii. Máme před sebou třiačtyřicet hodin letu. Předpokládané zakotvení ve 21:46 v kráteru Prinz. V případě zdravotních problémů kontaktujte ambulanci, která se nachází na každém podlaží. Všem pasažérům přeji příjemný a klidný let, kapitán lodi Seléne II – Javier Peréz, konec.“

Podívám se na sedadlo vedle sebe, kde sedí má sestra Lily. Její obličej nemá moc zdravou barvu. Vzlet trval naštěstí jen pár minut, za tak krátkou dobu se ale stihlo pár lidem udělat špatně. Stav beztlíže taky jejímu rozpoložení moc nepomáhá. Sedíme v buňce určené pro deset lidí. Jsou navrženy, aby v případě nehody mohli být zachráněno co nejvíce lidí – jak jsme měli šanci vidět ve video prezentaci před vzletem. Všichni jsme ještě stále zapoutaní a snažíme se uvolnit. To je však v těchto podmínkách dosti obtížné.

Před námi v sedadle sedí postarší pán s dlouhými vousy poslouchající poslední

přehled Zpráv ze světa. Vedle něj sedí malá holčička, podle věku mohu usoudit, že jeho vnučka. V ruce drží barevného plyšáka s velkýma očima.

Lily sahá pod sedadlo pro pytlík. Nervózně dýchá a jednou rukou drtí svým stiskem opěradlo sedadla.

Za námi sedí mladý manželský pár, se kterými jsme při nastupování mluvili. Max a Emily. Drží se za ruce a dívají se z okna. Vyhlednu také ven. Nádherný pohled na naši domovskou planetu, kterou v takovém spěchu opouštíme. Nádherný svět zářící všemi odstíny modré. Mraky, kontinenty, moře a oceány. Neskutečný pohled pro člověka.

Lily zvrací. Po chvíli nevolnost přechází a raději si do sluchátek zapíná hudbu a snaží se usnout. S výběrem písní jsem musel samozřejmě pomoci já.

Rozhodl jsem se na chvíli se prospat. Před cestou jsem musel zařizovat několik telefonů, aby přeložili sestru do naší lodi. Původně měla odcestovat s posledním letem, naléhala však tak, že jsem nátlaku podlehl a zavolal pár známým na příslušných místech. V posledních pár letech jsem zastával funkci atašé mezi Evropou a Asií, to mi umožnilo udělat si vlivné přátele. Mandátu mne zbavili před rokem. Do politiky se už nevrátím. Opravuji mobily u větší firmy v centru města. Předevčirem politik, včera technik, dnes už nikdo. Usínám.

Probouzím se náhle, když se mnou třese neznámý muž v uniformě. „Kapitán si vás přeje vidět na můstku.“ Po těchto slovech sjel pohledem směrem ke dveřím a rukou mě pobídl. „Mě? Jste si jistý?“ Muž přímým vyzývavým pohledem zopakuje větu. „Kapitán si vás přeje vidět na můstku, pane Goossene!“ Rozepínám pás a odrážím se ke dveřím. Není jednoduchá plout prostorem. Celá naše buňka poklidně spí. Na chodbě je podél stěny zábradlí, než si však člověk zvykne, trvá to. Za deset minut bezhlasého létání a ručkování z podlaží do podlaží, se dveře můstku konečně objevily. Důstojník zadal přístupový kód do panelu před vstupem. Dveře se otevírají. Vstupujeme do místnosti velké asi jako dva autobusy. Je zde možná dvacet lidí, všichni připoutaní s velkým množstvím počítačů a techniky před sebou. Muž na druhém konci kabiny se otáčí přes rameno k nám. Postupujeme vpřed. Po přiblížení rozeznávám na jeho rameni nápis kapitán. Důstojník ukazuje na židli po boku kapitána. Usedám vedle něj.

„Dobrý den pane Goossene. Mé jméno je Javier Pérez, jak jste už jistě zaslechl z úvodního hlášení. Asi jste překvapen, proč zrovna vás může potřebovat kapitán na můstku, mám pravdu? Prošli jsme celý seznam pasažérů. Nikdo však nemá dostatečnou kvalifikaci, aby nám pomohl.“ Zmateně se mi honí hlavou různé myšlenky. A když už mě nenapadá vážně nic, Javier znovu spustí: „Pustím vám krátké video, které jsme obdrželi od Kolonie.“ Bez dalších slov na obrazovce naskakuje zpráva.

Tady Hlavní středisko meziplanetárních letů Měsíční Kolonie. Osobní lodi Seléne II, ihned vypněte své motory a připravte se na sken a prohlídku vašeho plavidla. Letí k vám dva ozbrojené transportéry z kontrolní stanice. Pokud na zprávu nezareagujete a nezastavíte, budete považováni za invazní loď a zničení podle Lunáranské ústavy.

Po ukončení se zpráva znovu opakuje. Chvilí hledím na kapitána. Po chvíli se na mne také otočí a se znepokojeným výrazem řekne. „Vy jediný máte zkušenosti s komunikací mezi znepřátelenými stranami. Nyní jste jmenován zpět do funkce, velení na Zemi to schválilo, už jsem je předem informoval.“ Nevěřím tomu, co se právě děje.

Rozblikají se najednou kontrolky, jedna slečna hlásí kapitánovi: „Z pravé strany k nám míří rakety!“

„Cože?! Jak daleko?“

„10 kilometrů a blíží se. Budou tady za minutu!“

Další alarmy naskakují. Celý kokpit se snaží překřičet navzájem, ale je to marné. V dálce už jsou na monitoru vidět střely mířící k nám.

„Zničte je!“ - zavolá někdo ze zadu. „Prostě vystřelte také!“

„Nemáme čím,“ odpoví kapitán.

Rychle do konzole něco natukal, nasadil si sluchátka s mikrofonem a spustil: *„Dámy a pánové, všichni se ihned připoutejte. Toto není cvičení! Z pravé strany k nám míří 2 neznámá tělesa. Musíme provést úhybné manévry! Toto není cvičení!“* Po těchto slovech se sám chopil řízení.

„Musím zpět za Lily! Pustte mně!“

„Nejde to, sedíte připoutaný!“

Někdo zahlásil 100 metrů a 10 sekund. Alarm je nesnesitelný a bije na poplach rychleji, jak se střely blíží. Jedna obrazovka ukazuje zatáhnutí oken titanovým štítem.

„Střely nemění směr, takže nejsou naváděné,“ ozve se po levici kapitána.

„Prudce do leva!“ Kapitán strhává knipl, co to jen jde. Alarm se změnil v jednoduší tón. Přístroje ukázaly nulu. Najednou ticho. Prudký náraz a další alarm. Jedna raketa prolétá, druhá však zasahuje naše motory.

„Hlášení o škodách!“ řve kapitán a předává pilotování druhému pilotovi.

„Pane, byly zasaženy pouze trysky 4-7. Bohužel jsou poškozeny natolik, že nejsme schopni letu.“

„A co cestující?“

„Nedošlo k proražení trupu. Žádné úniky vzduchu. Podpora života stále běží. Zatím nebyly hlášeny žádné ujmy na životech až na pár zranění.“

„Dobře. Navažte kontakt se Zemí a poskytněte zraněným lékařskou péči. Zapněte Maják, aby nás mohl někdo vyzvednout. A vypněte ten zpropadený alarm!“ Kapitán se odmlčel.

Po chvíli ticha propuká bouřlivá debata, při které padá i několik sprostých slov. Já se do ní nezapojuji a jen se snažím porozumět situaci, jedna věc je však jistá - rakety byly vypáleny ze Země. Kapitán se snaží se Zemí navázat kontakt, ta však neodpovídá. V celém éteru je radiový klid. Žádná z lodí třídy Seléne neodpovídá na naše výzvy.

Najednou mě sevře úzkost a já se zvedám a mířím ke dveřím. Lily! Po delší cestě se konečně dostávám do naší buňky. Mezitím proběhlo hlášení z můstku. Lidé se začali vracet na svá místa a bylo vypnuto velké osvětlení, které nahradilo nouzové - červené. Lily seděla v pořádku na svém místě. Hned po mém příchodu mne objala

se slovy: „Kde si byl?“ Začal jsem jí líčit, co se stalo. Celá naše buňka si sesedla vedle mě a vyslechla moje vyprávění. Kromě již jmenovaných lidí sem došly i dvě kamarádky sedící úplně ve předu a jeden neznámý veliký muž již bez své ženy, která se po nárazu udeřila do hlavy a teď s obvazem leží na ošetřovně. Všichni se zatajeným dechem nevěřili stejně jako já tomu, co se stalo. Pak všichni sedíme na svých místech a jíme večeři, kterou nám přinesly stewardky.

Zanedlouho mne povolají opět na můstek. Celý kokpit vede vášnivý rozhovor o nastalé situaci, do kterého jsem zapojen. Asi hodinu panuje na všech frekvencích naprosté strašidelné ticho.

Až po dlouhé době dohadování, uklidňování cestujících a snahy navázat kontakt s kýmkoli v okolí se nám ozývá záchranný křížník Kolonie. Po skenu k nám ihned posílají záchranné čluny a techniky. Já se znepokojený, však s trochu lepší náladou setkávám s kapitánem Měsíčního křížníku 14, abych objasnil situaci a dojednal podmínky převzetí. Moje snaha byla úspěšná a po krátké době souhlasili s naším okamžitým přijetím na svou loď. Celou cestu pak všichni sdělovali své zážitky lékařům a záchranářům a vyzvídali, jak to vlastně vypadá na Měsíci. Všechny informace začaly totiž procházet cenzurou díky napjatým vztahům, jak jsem se později dověděl od velení lodi.

Po přistání na povrchu Kolonie jsme se dozvěděli znepokojivou zprávu. Několik hodin po našem odletu se dostali radikálové na odpalovací stanici s plavidly Seléne a zničily ostatní lodě. Chtěli zničit také naše plavidlo, naštěstí však vlivem závady na raketách nebyli úspěšní. Posádka meziplanetární lodi Seléne II se stala posledními pozemšťany, kteří našli útočiště na Měsíci.

Natália Marková (Gymnázium, Ul.17. novembra, Topoľčany)

Čakajúc na smrť

Mohutný kmeň sa s hukotom zrútil k zemi. Kúdole prachu vzlietli do vzduchu s jediným účelom vzdať poctu padlému bratovi tým, že pokryjú jeho kôru. Keď utíchol jeho posledný výkrik, všade navôkol nastalo ticho. Všetci prítomní s úžasom sledovali zánik tohto kolosu. Koniec jednej obrovskej kapitoly. Koniec éry.

***

Pred siedmimi dňami vydal krajský lesný úrad príkaz na výrub jedného, podľa nich, bezvýznamného stromu, v skratke, zavádzal pri výstavbe dedinskej infraštruktúry. Nikoho, samozrejme, nezaujímalo, ako starý náš strom je alebo aký názor majú obyvatelia. A tak sa stalo, že v ten osudný deň zaparkovala blízko stromu veľká dodávka, z ktorej vystúpili traja statní chlapíci. Mali na sebe oranžové monterky a zelené reflexné vesty. Z kufra dodávky vytiahli svoje pracovné pomôcky a šli si obzrieť terén a objekt svojho záujmu zblízka.

***

Keď prišli pod korunu stromu, zostali stáť v nemom úžase. Pred nimi sa vynímal minimálne 40 metrov vysoký obor. Jeho koruna bola tak hustá, že cez ňu neprenikol ani jeden slnečný lúč, jeho kôra bola zvráskavená ako tvár starca a bolo na nej vidieť, koľko si toho už náš starý drevený priateľ vytrpel. Najmladšiemu z drevorubačov blyso hlavou, aké musí mať asi obrovské korene, predstavoval si, ako siahajú až do hĺbky sto metrov. Vtom mu prišlo ľúto, keď si predstavil, že o pár hodín bude tento veľkolepý kus prírody minulosťou. „Tak čo, chlapi? Ideme na to?“ spýtal sa opálený muž s bradou a plešivejúcimi vlasmi. „Ešte počkaj chvíľu, Karol,“ odpovedal mu najstarší z nich vľúdnym hlasom. „Doprajme mu ešte posledný nádech, zaslúži si to.“ „Panebože,“ zafrflal Karol. „Čím skôr to spravíme, tým skôr sme doma.“

***

Strom sa vynímal v centre dediny a pomaly k nemu prichádzalo čoraz viac a viac ľudí. Každý si postupom času vytvoril nejaký vzťah k tomuto monumentu prírody. Starci spomínajú, ako sa pri ňom lúčili s rodinami, keď išli na front a ako sa pod ním opäť stretli. Mladí spomínajú na svoje lásky, ako sa schladili v jeho tieni, keď slnko veľmi páliło alebo ako unikli pred dažďovými kvapkami, keď neľútostne a bez náznaku únavy dopadali na ich mokré telá. Všetci pomaly prichádzali na to miesto s pocitom úzkosti a pýtali sa sami seba - naozaj sa to deje?

***

Po pár minútach odišli drevorubači po píľku. Po chvíľke sa vrátili a začali kriedou značiť nejaké čiary. Keď naštartovali pílu, niektorí dedinčania potichu zhĺkli, avšak nikto sa nepohol. Nikto nespravil nič na záchranu prírody. Nikto až na malého chlapca, tipoval by som mu tak štyri roky. Postavil sa pred kmeň a chrptom sa oň oprel. Karol sa iba usmial a svojimi mocnými pažami odsotil chlapca preč. Už nič nestálo ostrej čepeli píľky v ceste do živého dreva.

***

Nikto ani nedýchal. Nikto nič nespravil. Ľudia len stáli v nemom úžase a hľadeli, ako bol ich priateľ poslaný na smrť. Praskanie kôry znelo ako nárek tisícok ranených mužov na bojisku a ostrý zvuk píľky sa zarezával do uší ako neutíchajúci zvuk guľometu, ktorý vraždí nevinných mužov bez príčiny. Sem-tam sa ozval vzlyk a všade bolo počuť praskanie kmeňa. Piliny lietali vysoko do vzduchu a vietor ich zanesol do obrovskej diaľky. Po chvíli sa ozval nejaký nezrozumiteľný krik chlapcov a zvuk píľky utíchol. Mohutný kolos sa zakýval vo vzduchu a pomalým pádom sa začal rútiť k zemi. Keď dopadol, ten mohutný zvuk bolo počuť niekoľko kilometrov ďaleko. Ľudia pomaly odchádzali a drevorubači začali spilovať strom ďalej, aby sa dal odniesť. Len chvíľu potom, ako skončil život nášho priateľa, aj príroda sa rozhodla vyjadriť svoj smútok a začalo pršať. Pršalo dva dni. Dažďové kvapky pochovávali aj posledné zvyšky po našom priateľovi. A ja? Ja som sa narodil na dobrom mieste a niekto tam hore rozhodol o tom, že nemusím zbytočne zomrieť, hoci keď som sa pozeral na smrť svojho otca, časť zo mňa zomrela. A tak stojím

sám, stratený v čase a zabudnutí a čakám, kedy príde nejaké nariadenie na moju popravu.

1. miesto III. kategória

Simona Kirešová (Gymnázium Medzilaborce)

No Stars (Only Dark Skies That Hang Above)

“Hey. Tex, look.”

“What at?”

“At the corner over there. Try not to be obvious--”

He interrupts her, not even bothering to lower his voice, “That bloke?”

“What are you doing?” she hisses, voice quiet and her nails digging into his forearms. He can’t help himself but yelp.

“What are *you* doing?” he mirrors her stance unintentionally copying her body language. The distress creaks in his voice, mainly because Sigma’s nails are a lot sharper than they seem. One would think she lets them grow out into this dangerous weapon on purpose, secretly planning to leave a trail of dead bodies with torn and slashed throats in the streets.

Your wit knows no limits, she’d roll her eyes if he didn’t learn when to conveniently keep his mouth shut.

“I specifically *told* you to be inconspicuous in a *very* specific way. Being, y’know, specific about it and all,” she voices her thoughts just to be clear Tex got the memo this time. Then she adverts her eyes, squinting somewhere behind Tex. “I think it’s *him*.”

Tex briefly looks at the stranger Sigma is referring to. The stranger is sitting behind the table. His black leather jacket hides the wide shoulders, his hair is dark and long-ish. *A stubble*, Tex notices.

He seems like a normal guy, an ordinary worker spending his Friday evening in one of the best bars in the space station *Kappa 0-621*.

However, if you look at him more closely, and pay attention to the details, you won’t miss one fundamental fact - he doesn’t belong here. Him, his barely noticeable scars, the way he holds himself up. Though *Kappa* is visited by humans and non-humans from all corners of the galaxy, this guy is an outsider even in comparison to them.

No sign of any prosthetic. At all. It *can* be hidden under his clothes, of course.

Not like Tex’s bionic left eye he has been living with past seven weeks, since the accident in the museum. (*A good advice for you, kids: don’t play with fully functional ancient weapons.*)

On the other hand, Sigma has her right arm made of bioplatinum. She lost her real arm to an android with fried circuits. An unfortunate mistake, a malfunction, they said.

A conspiracy, she used to joke after the incident.

See, the universe isn't a very nice place. There's no person without a small piece of biometal of sorts inside them and there sure as hell is no person with scars. There are no scars after walking out of a hospital - everybody knows it.

He swallows. "You don't think it's--"

"The Architect," Sigma nods, confirming his worries.

"Impossible! It's just an old myth."

"Well, what if it's not?"

He shakes his head. "If the Architect is real..."

"I know," she gulps.

"You don't think he came here for our sun, do you?" he whispers quietly, his voice breaking at the end of the sentence. What a traitor.

Silence.

"Great," Tex mumbles after a heartbeat.

"I'd say I'd fight him. If it was anyone else," Sigma grumbles. "How would I be supposed to defeat an immortal genius?"

"Unsuccessfully?" he suggests.

By the looks of it, Sigma has perfected her *'I'll kill you'* stare. *Not fun being on the receiving end*, Tex thinks.

"Sorry?"

"Nah. You're right. Even though we might've saved the planet once, the Architect is too much for us."

"The world saving was a dumb luck, though," Tex muses.

"Exactly."

The Architect Myth is known to every resident on planet Earth. Nobody is sure where it came from. It is said to be found written in the walls of the Lost City. However, no historian was able to prove its origin.

According to the Myth, the Architect used to live on Earth five hundred years ago. The designer of the first space city. Some say he wasn't much older than a boy, the talented genius kid. Others, however, claim him to be an old man dedicating his life to the new era of architecture.

His name disappeared from the world, long buried in the dust.

One day, he visited another solar system, but the binary star system Centauri was too much for his eyes to see and his mind to bear. He went insane and stole its life. Billions of years the star had yet to burn were gone in an instant moment, all of the sudden belonging to the Architect, making him practically immortal.

The binary star went out and the half-mad Architect started his journey across the universe.

Even today some people claim to have met him. They claim he's burning from the inside, the Starfire slowly consuming him. He's hiding in the shadows, never fitting in. And here's a fun fact for you: the binary star in the Centaurus constellation has been missing past five centuries. *Maybe it's a mere legend. A made-up story to frighten the children*, they say.

If it wasn't for Sigma and Tex's insane world-saving adventure that opened their

minds and widened their perspectives to the infinite possibilities, they would reject the idea in a blink of an eye.

“Oh, stars,” Sigma curses under her breath.

“What.”

“Look for yourself.”

So he does. Dumbfounded, he can’t believe his own eyes.

The Architect stands up, looking exactly at Tex and Sigma, the fire in his silver eyes. Figure of speech, of course, otherwise it’d look quite unsettling. The white fire in his hand, however, is far from a metaphor.

Tex has never seen more beautiful thing in his entire life.

And dangerous, his brain supplies helpfully.

He’s mesmerized by the flames that seem to be dancing and glimmering in no recognizable pattern. The entropy of the starlight. The stranger holding this immense power seems to have almost a symbiotic relationship with the piece of a stolen star. *He treats it*, Tex observes, *as an extension of himself*.

Never in his life would Tex imagine witnessing this moment with his own eyes. *Probably one of my last*.

“Howdy,” he greets them, playing with the Starfire, voice like silk.

Tex’s blood runs cold.

Sigma is tense too, prepared to strike at any given moment.

Establishing an eye contact with Sigma and checking she has a spectacular visual on his Starfire, the stranger lets the flames fade.

Which is what prompts Sigma to start asking questions. “Who are you?!” Sigma growls at him. “The hell you think you’re doin’?”

Wow. Now that is some courage.

Or a death wish, he quickly changes his mind.

The corner of the Architect’s mouth twitches. “Not many people recognize me,” he sounds... amused? Nah, it can’t be! “Not nowadays, anyway.”

“And the ones that do?” she probes.

“Well. Nice chat is nice,” he shrugs. “There is a lot the history has forgotten. It’s always nice to revisit it. Also clearing up the half-truths and lies would be... nice.”

“Right, Mr. Nice. How much of it is actually bare truth?”

“On the scale of *nothing at all to maybe one tiny detail?*”

“One tiny detail,” Sigma repeats, raising an eyebrow.

“Well. The sun, kind of. However, the reason behind it, not so much, mind you.”

Tex allows himself to think: *We might actually survive an encounter with the Architect? What the hell.*

Who would think the Architect is a pretty chill dude.

“The name’s Sigma and this is my sidekick Tex, by the way.”

“Excuse you? A sidekick?” he speaks up, though he’s not at all surprised when she ignores him completely.

“Wade. Nice to meet you.”

“Likewise.”

“So, Wade...” Sigma smiles. “Tell me about the history.”

2. miesto III. kategória

Samuel Pavlík (Gymnázium, Ul. 17.novembra, Topoľčany)

What makes us human

I kept my eyes on the white-painted concrete floor in the tiny chamber biting down on my lower lip. I had reached the hardest part of my stay over here in the old abandoned building, remote enough from all cities and people. It was getting dark and I was unsure whether she was going to arrive that day or not. The building was situated above the valley where the city I came from laid and carried all those miserable, vain men. When I had left, I'd been certain, that I'd have never wanted to return there and keep on living the life I discovered was uniform and unreal.

The hour hand on the striking clock moved to eight and the bells over my head started ringing. I was surprised that the whole mechanism still worked and I turned my eyes to the top of the tower astonished from something what I had only read about before. I was enjoying the abstruse sound of the bells when I sensed a hand on my shoulder. It was her. She made it here after all. My heart began to beat calmly after the worries disappeared. 'They have already declared a search to find you,' she said while giving me a hug. 'Hopefully they didn't track you while you were coming here. It would ruin all of the effort we made,' I sighed. I noticed a reddened wound on her hand and realized it must have happened when Connor was attempting to remove the device from her forearm. 'I missed you so much,' I told her even though these words seemed completely uncustom to me. I noticed in her eyes that she was not sure how to reply, but I understood that she had received the antibody just a couple of days ago. 'I am very exhausted,' she replied. 'It took me several days to reach the hill and try to hide from the surveillance around the city,' she added touching her forehead. 'I prepared a bed for you.' I replied. 'There's not much food I gathered from the near grove but you should have some berries before you lay down,' I added while staring at her smooth, pale skin. I spotted how different it was to speak with her, grasping the feelings flowing through my veins.

When she prepared to go to sleep, I was explaining her how I felt after a few days of not being "harnessed" inside of my own body. I could see that she was just starting to understand my words. Of course we weren't supposed to be in this place. 'Good night Eden,' I told her before we both closed our eyes and fell asleep.

Eden and I had worked together for many years developing a better form of a substance, which was used to capture people's emotions. Emotions were considered undesirable. If people can feel anger, they are able to commit crime and do terrible things. That's why those in power had made a decision to change the early-childhood vaccination to "emotion tranquilizer." They were convinced that the world was about to change radically after this step was applied. So it did. Me and Eden got a job in the State Laboratory for Research and our purpose was to do

our best to create better version of the vaccination. We were both lied that we were helping our people to be healthier and this country to be better.

***

I heard some strange noise but it was just a couple of thrushes flying over my head. I saw that all of this was so new to me. The woods, the birds, even the impressions I was perceiving from this new experience were unfamiliar. I had learned about many of these things from books; read about many species I've never seen. 'I found some gooseberries,' I told Eden coming back to our shelter from my morning "walk and find something to eat." She opened her hand and I put some berries onto her palm. She didn't say thank you. We were not taught to show courtesy or do little things. The things which makes us human were neither used nor acquainted by my folks. I knew I didn't need to teach her any of it. I found myself very easy to understand the emotional flow. I found so much forbidden stuff to read, hidden from public. Those who made this decision and took control of the ongoing situation were my supervisors and I realized that I'm able to access lots of information. My curiosity had led me to impressive facts and I'd been illegally scrolling through "understanding of my own self." All the reports concluded that I, Alexander, born on January 30, 2198, was an individual whose genetic code was able to resist the potency of the "emotion tranquilizer" and curiosity which had been my guiding hand was a result of my body's resistance. At that point I realized, I had a job to develop a better form of *something* what could have killed the curiosity, a little part of the emotional flow which had not been taken away from me.

***

'Before I came here, I wasn't sure whether the antibody you created was going to work. Connor injected the emotion stabilizer and I didn't feel any change. When I was walking to the State Laboratory next day, I realized that the concrete under my feet looked bleak, the people... some of them were more attractive... the sun, giving me that positive feeling,' she described.

'Wasn't it great to discover all those little pleasures ?' I asked and smiled. 'It's fascinating,' she replied. 'Do you want me to tell you a story I found during my research how to overcome the emotion tranquilizer ?' I asked her with eyes focused on her brown irises and already felt her approval for some unknown reason. 'Humans are very unique. Birds or fish don't look up at the night sky and wonder what all the sparkly bits are; cats don't worry about what other cats think of them; snakes really do not enjoy laughing.' I explained to her being fascinated how profoundly these words felt and we started to see things differently by each moment. The sun set while we were talking about things which shook our past lives from foundation. Given enough time, we started to notice subtleties around us and caught ourselves observing the night sky as said in the story.

'Do you see all that beauty ?' I asked. 'I'm still overwhelmed by all the feelings crossing the point of my understanding, but yes, I can feel much more than I'm able

to see,' she responded. I liked her words. I liked her presence and how she looked at that moment. I'd never realized how lovely her hair looked. I'd never seen her in the way I did in the instance. 'I felt a strange sentiment taking over my limbs and warmth pushing me towards her. And that was the moment when I kissed her. She widened her eyes firstly, but reciprocated the kiss. I could feel the emotions like a liquid streaming through my body and sensed that she was experiencing this very moment in the same way. 'It feels better than my whole dull life,' she expressed. 'The links between us. The relationship we were having so many years and this moment just seems like I got to know you a couple of minutes ago,' I was full of excitement and eager to experience more of this "new me."

'How could they take all this joy away from us ?' she questioned the reality. 'The sameness of all human beings without any emotional life have created a safe ground for certain people in power to thrive,' I said angrily. 'It's just horrible that they sacrificed so much to satisfy the enforcement of law,' she said expertly. 'Where's the fun in doing what we are told ?' I replied and smiled at her. I took her hand and helped her stand up. We were running around the building where I settled days ago. All of this seemed like a dream which was never supposed to come true. Too vigorous to be real. We were experiencing things unknown to us before, mourning for all those down there, who live to die.

I opened my eyes hearing piercing sound and intense light making me blind. My vision and hearing were infatuated and my head dazed from the current happenings. I could see Eden being handcuffed. She was screaming my name and crying. 'Eden ! Eden !' I yelled back sensing a strong pain on my neck at the same time. I fell unconscious instantly.

***

'Mr. Alexander, you were caught beyond the point of access,' said the old woman in a judicial gown in front of me. 'You are sentenced to deletion of your memory,' she added. I was starting to feel desperate and painful. How could they find us ? Where was Eden ? What was going to happen to all the things I had found were a big lie ? The woman looked at me showing no emotions and put her finger at the fingerprint reader on her desk to confirm her decision. Two policemen were already taking me out of the hall.

They put me to the car and were driving to the State Laboratory, to experts who could delete my memory. Was this supposed to be the highest penalty they could give me ? Didn't they find out what I unrevealed ? I saw people on the streets through the car window. Something was different though. Some people were running. Some of them looked angry and others looked like they found out about what I had discovered months ago. The lie which laid over our world. At that moment, I thought Connor showed our findings to the public.

While I was thinking what made me feel different when they drove me to the laboratory, we reached the building already. The policemen opened the door and took me out of the small electric car. I saw two of my former colleagues awaiting next to the elevator. They fixed me to the bed in a white room with intense UV lights. They weren't going to delete my memories. They were going to kill me.

I saw a syringe in her hand. 'Don't worry Alexander. Nothing bad is going to happen.' I heard words which reminded me of myself just a couple of months ago. I noticed that a person was lying on the bed next to me. It was Eden. I started to cry. I felt helpless and could feel the woman injecting the syringe into my left arm. That moment felt infinite. So long, that me and Eden could become two flowers, waiting to be collected.

Before I surrendered, I felt love and hate. But most of all, I felt love. Now I know what makes us really human. Before I closed my eyes, I thought of Eden. Two corpses we were. Two corpses I saw.

3. miesto III. kategória

Katarína Jančeková (Gymnázium, Ul. 17.novembra Topolčany)

Emanation

(noun) an abstract but perceptible thing that issues or originates from a source

Jack's long lost track of time. He's been hanging from these chains for so long that it feels like his limbs are not attached to his body anymore. It feels terrible, with the metal cutting the skin of his wrists, his feet touching the floor but no longer supporting him, his head dropped between his shoulders. Like an out of body experience, conscience removed from his body.

All around him is just darkness. If he squints very hard - and he isn't going to waste energy on something as pointless as keeping his eyes open, much less forcefully - he can see the solid door keeping him in the two-meters squared cell, but it's so dark and dirty that it can be easily confused with the walls. Or by him it can, anyway. Then there's a loud thud. Jack frowns and raises his head to the door, just in time to see the orange vivid light going around the door like beautiful fireworks, sparkly and making the whole cell hot. And just like that, Jack sees it collapse forward. Jack stares. "What the..."

Stepping over the collapsed door is a boy, must be around his age, got that bright spark in his blue eyes that spits outraged and unaffected seventeen with the broad shoulders and gloved hands of someone who's lived far too much for his age. Jack

looks at him and then he squints so the image comes into focus, even if it hurts his head to do so.

He's so light-headed he doesn't understand the first thing the boy says, and when the boy reaches for his wrists over Jack's head, Jack doesn't feel the touch of his gloved hands or the weight of any weapons to cut the metal. He notices everything goes dark, and only as an after-thought that it's because he's closed his eyes again. "Are you," Jack starts, and then stops himself. He coughs, his neglected lungs mad at himself for spending so long in such a small place with next to no oxygen. "Do you work for mum? For the family?"

The boy in front of him chuckles, and then the chains are off, dropping to the ground loudly, enough that his ears hurt, but he doesn't complain.

Jack falls heavily, too, feet not ready to support him, but the boy catches him, one gloved hand around his waist and pulling him closer, the other hand doing something with where the chains were attached to, Jack can't raise his head to look.

"Something like it," the boy says with a smirk, and Jack stares back at him, head pounding. "Can you stand?"

He desperately needs to remember something. There's buzzing in his ears, making him dizzy all over again, the boy slowly slipping in and out of his focus of vision. Can he stand? He doesn't know. He can hear a voice and he needs to remember. What was it? What was he supposed to do?

They're standing in a different room; the lights are too bright here and hurting Jack's eyes. His head stopped spinning, but the boy still has his arm wrapped around his biceps, squeezing tightly.

"I need you to open a hole in this wall."

Jack blinks. "I can't just do that. I don't know what mum told you, but I only changed matter like twice, and by accident," he frowns, heart speeding up, the memories of those times making him too uncomfortable. He presses his lips together for a moment, afraid he'll ruin the plan, and shakes his head almost violently. "No, no, no. I can't. I just can't."

Sighing softly, he touches Jack's shoulder, looking him in the eye. "We don't have time for the you-can-do-this and I-believe-in-you pep talk, Jack. You do this, or we're both captured, and this time, we both die."

In panic, he scoffs. "No pressure."

The boy smirks, as if he likes that a lot. "Exactly."

Jack blinks back his eyes until they turn black and focuses on the right point of his mind, hands shaking. Then everything goes white.

***

Jack is back in the cell, this time not chained or hurting, but someone's there with him. He hears the sharp sound of a tongue hitting the roof of one's mouth. Tsk, tsk, tsk. A woman in all white is standing in the corner, systematically sweeping her hand over the holographic images of Jack in the simulation. "How many times do we need to go over this, Jack? I thought you've been getting better. We need you

to open your mind.”

Jack breathes in sharply and closes his eyes. He doesn't know what's real anymore. The pain in his head is making his every move difficult, so he only settles against the wall and digs his nails into his palms. They leave bloody half-moons in the soft skin.

He feels someone rubbing at his sweaty forehead and temples with a damp washcloth and he opens one eye to squint at the intruder of his personal space. It's only Laura. He lets out the breath he didn't realise he was holding and smiles up at her a bit. She leans down, so her hair is covering their faces and presses her lips against Jack's ear. "I will get you out of here. Soon, I promise."

Jack can only nod and smile again; he doesn't tell her that it's highly unlikely that they can get him out. He reaches one hand to grab at her soft wrist and press there, until he finds her pulse point.

He is an anomaly; a genetic manipulation that is enhanced in every single way that his creators ever wanted. He is resistant to illness, has an increased healing rate, and a metabolism that forces him to constantly eat to keep up his energy. His intelligence is bordering genius and his reflexes are fantastic. And he can change the world. Or his thoughts can, anyways. Change in the literal sense of the word – shape it according to his imagination.

Except, they can't figure out how to make him do it. He did it by accident when he was just a little boy – that's when they started suspecting something. Now his mind is being pushed to its limits, but he doesn't know if he can continue. And Laura. Laura is the only thing keeping him grounded, helping him to recognize the reality from the simulations. They've put him through hell, believing that affecting his physical capabilities will only help him stimulate his mind. However, what they don't know, is that he isn't even trying anymore.

~~~

They are sneaking away. They stay close to the walls, walking fast but not making much noise. Laura is leading the way and Jack only follows, believing if he doesn't do much, he will wake up. Pull himself out of the simulation. He stops. Laura continues, but after a few steps she turns to him. "What are you doing?" she asks in a sharp whisper.

"What's the point of going somewhere? This isn't real, anyway."

She stops in front of him and grabs his face with her both hands, forcing him to look at her. "Jack, this is real. Please, you have to trust me."

"You would say this in the simulation," he mumbles.

"Okay... would I have done this?" She brings his face closer to hers and presses a lingering kiss to his lips, taking his breath away and momentarily stopping the spinning in his head. When he opens his eyes, he can see her more clearly and knows he needs to at least try. Even if it's only in his head.

Taking a deep breath, he turns away from Laura, and at the wall. He raises his hands to chest level, and closes his eyes for a second. Jack thinks of that wall, visualizes it in his head with a hole in it, big enough that they can both flee. He feels his eyes start to roll back, opens his eyes but he sees nothing, or nothing like he

usually would, anyway. What he sees isn't the wall, but the dead energy around it that all inanimate things have. He sees Laura's energy, too, blue and vibrant. Jack ignores her, and focuses on the dead colourless wall and spreads his fingertips. Jack mutters, but he doesn't know what words come out. It doesn't make sense, because these aren't regular words. They're words from the soul, not from the mouth.

This is his unconsciousness taking action.

He brings his hands together. He hears something, but the noises are muffled and he trusts Laura to handle whatever needs handling while he does this, while he channels his energy flow with that of the wall. Jack needs to focus on this, and ignore whatever other energies are in conflict behind him.

Jack takes another deep breath, feels the air flood his lungs, and this time it doesn't burn. This time, it washes away all the pain. Pushing the thought aside, he abruptly separates his hands, space growing between them until he sees the dead colourless energy flow separate in front of him, too.

He blinks again, feels his eyes rolling back when he opens his eyes.

In front of him, there's a wall with a hole in it.

PROFESIONÁLNA A AMATÉRSKA ŠPIČKA
V KULTURISTIKE A FITNESS NA JEDNOM PÓDIU
OPĀT NA SLOVENSKU

generálny partner
Ti Tetras
translations

organizátor
MOZOLANI
THE FITNESS AUTHORITY

20. - 22. MAJ
DOXXBET ARÉNA
ŽILINA

MOZOLANI PRO CLASSIC 2016
BOJ O POSTUP NA MR. OLYMPIA

Men's Pro Bodybuilding 212 lbs
Women's Pro Bikini

IFBB DIAMOND CUP 2016
BOJ O 6 PRO KARIET

Kulturistika
Klasická kulturistika
Men's physique
Fitness, Bodyfitness
Bikiny fitness

MOZOLANI PRO CLASSIC 2016
IFBB DIAMOND CUP

OBSAH:

Úvod		5
Výsledky XVII. ročníka literárnej súťaže sci-fi poviedka 2016		6
Aneta Močková	Somnus narcobiosis	7
Magdaléna Martišková	Diery	15
Jana Jakábová	Osud je na mojej strane	18
Simona Gibalová	847	21
Lenka Hake	Rozhovor	24
Barbora Tomčejevová	Voľným pádom k Zemi	27
Adriana Balagová	Obeť má chuť víťazstva	30
Hana Dudíková	Minúty života	32
Noemi Kuliková	Neľudský	35
Milan Velecký	Mechanický hráč	38
Alžbeta Bujdošová	Teória	41
Adam Žember	Uviaznutí	45
Ján Fortiak	Betónový zradca	47
Dávid Drobný	Deň uvedomenia	52
Erik Matovič	Aqua regia	56
Karel Makovický	Poslední archa	59
Natália Marková	Čakajúc na smrť	62
Simona Kirešová	No Stars (Only Dark Skies That Hang Above)	64
Samuel Pavlík	What makes us human	67
Katarína Jančeková	Emanation	70

...KEĎ SI VYMÝŠĽAM...2017

Gymnázium J. B. Magina a mesto Vrbové
vyhlasujú XVIII. ročník
medzinárodnej literárnej súťaže SCI-FI – poviedka

Podmienky súťaže:

1. Súťaže sa môže zúčastniť každý autor (žiak alebo študent) s poviedkou napísanou **v slovenskom jazyku alebo anglickom jazyku**, ktorá nesmie byť do vyhlásenia výsledkov nikde publikovaná.

2. Súťaží sa v troch kategóriách:

I. kategória – žiaci základných škôl

II. kategória - študenti stredných škôl

III. kategória – sci-fi poviedky v anglickom jazyku študentov stredných škôl

3. Účastník môže poslať do súťaže iba **jednu prácu v rozsahu maximálne 4 strany** (30 riadkov po 60 znakov).

4. Príspevky posielajte e-mailom na adresu: ***ked.si.vymyslam@gmail.com*** vo formáte MS Word)

5. Práce prijaté do súťaže sa nevracajú.

Vyhlasovateľ garantuje, že práca nebude použitá v rozpore s autorským zákonom.

6. Ku každej práci je potrebné uviesť **meno, dátum narodenia, bydlisko, kategóriu a navštevovanú školu, presnú adresu školy i bydliska, telefonický kontakt a mailový kontakt**. Zároveň je potrebné v elektronickej forme poslať vyplnenú prihlášku, ktorej predloha je tu uvedená.

7. Príspevok, ktorý nevyhovie podmienkam, bude vrátený odosielateľovi do 14 dní. Po uplynutí tejto lehoty je príspevok považovaný za prijatý.

8. Vyhlasovateľ si vyhradzuje právo upraviť pravidlá súťaže. Aktuálne platné pravidlá sú uvedené na www.gvrbove.sk.

Prihláška do medzinárodnej literárnej súťaže:

Názov súťažného príspevku .....
Meno a priezvisko autora .....
Názov školy.....
Ulica..... PSČ.....
Mesto .....
Adresa bydliska.....
Ulica..... PSČ.....
Mesto .....
Dátum narodenia .....
Kontaktné tel. číslo: .....
Kontaktná e-mailová adresa: .....

Prehlasujem, že súťažná práca zaslaná do literárnej súťaže sci-fi „Keď si vymýšľam...“, nebola nikde verejne publikovaná. V prípade, ak by práca postúpila do finále súťaže, súhlasím s jej uverejnením.

.....
dátum

.....
podpis

Vyhodnotenie a ocenenia súťaže:

1. Práce posúdi odborná porota, ktorá navrhne vyhlasovateľom súťaže udeliť ocenenia autorom víťazných prác v každej kategórii

I. kategória:	1. miesto 100 €	II., III kategória:	1. miesto 150 €
	2. miesto 70 €		2. miesto 100 €
	3. miesto 50 €		3. miesto 70 €

2. Ak súťažné práce nedosiahnu požadovanú úroveň, odborná porota má právo navrhnúť vyhlasovateľom niektorú z cien neudeliť.

3. Víťazné práce budú uverejnené na www.gvrbove.sk, v dvojtýždenníku Hlas Vrbové a z vybraných prác bude zostavený zborník, ktorý dostane každý účastník súťaže.

4. Práce posielajte s označením: Literárna súťaž sci-fi na adresu:
ked.si.vymyslam@gmail.com

5. **Uzávierka súťaže je 15. decembra 2016** a jej vyhodnotenie, spojené so slávnostným odovzdávaním cien, sa uskutoční v apríli 2017 v aule Gymnázia Jána Baltazára Magina vo Vrbovom.

CARS IQ

CARS IQ

ŽILINSKÁ 112, 921 01 PIEŠTANY

ŠTK, AUTOŠROTOVIŠKO

AREÁL KIA, SMER NOVÉ MESTO NAD VÁHOM,
OPROTI LETISKU

OTVORENÉ 08:00 - 17:00

KONTAKT: 0905 545 026, 0905 545 027, 033/77 215 95

BODET **HORST**
THE LEADER IN TEXTILE INNOVATION

Zaujímá Vás spolupôsobenie v inovatívnej a dynamickej firme?

Ponúkame Vám novú perspektívu v stabilnej, medzinárodnej spoločnosti.

- 10 rokov na Slovensku
- viac než 600 zamestnancov
- viacero medzinárodných ocenení pre textilné výrobky

Ponúkame prácu v pletiarňi, úpravni látok, štepovni a šijacej výrobe.

Nemusíte sa obávať nedostatku praxe. Na dané pozície Vás ochotne zaučíme. Možnosť ubytovania.

Prihláste sa na
výberové konania,
kde prácu uvidíte
na vlastné oči.

Ďalšie informácie
radi zodpovieme na tel. kontakte:

033/7984609

033/7984607

praca@bodet-horst.sk

<http://www.bodet-horst.de>

J.Zigmundíka 1489
922 03 Vrbové
Slovenská republika

Beňovského glóbus 2016

23. septembra 2016 sa vo Vrbovom uskutoční po druhý raz udeľovanie oceňovania Beňovského glóbus osobnostiam, ktoré sa zaslúžili o popularizáciu vrbovského rodáka, kráľa Madagaskaru Mórica Beňovského.

Buďte pri tom! Spoznajte laureátov tohto prestížneho oceňovania a zažite nezabudnuteľné chvíle.

Mesto Vrbové, Mestský úrad, Štefánikova 15/4, 922 03 Vrbové

CHIROSAN ®
chránime zdravie ľudí

SEMIKRON

innovation + service

www.semikron.com, sales.sksk@semikron.com

**REALITNÉ
CENTRUM**

VÁŠ SPOĽAHLIVÝ PARTNER*

*pre bývanie

WWW.REALITYMGM.SK

BYTY, DOMY, POZEMKY ☎ Bezplatná linka **0800 110 100**

facebook

www.gvrbove.sk

Gymnázium J. B. Magina Vrbové, Beňovského 358/100, 92203 Vrbové
tel.:033/77 91 495 fax: 033/77 91 500, e-mail: gymvrbove@gymvrbove.sk, www.gvrbove.sk

Vydalo mesto Vrbové pre Gymnázium J. B. Magina Vrbové
v spolupráci s Rodičovským združením pri gymnáziu a Trnavským samosprávnym krajom
Zostavovateľ PaedDr. Ing. František Glos, PhD.

Redaktorka publikácie PaedDr. Jaroslava Kériová
Vrbové, apríl 2016. Grafická úprava Pavol Kostur. Text neprešiel jazykovou úpravou.

ISBN 978-80-972240-7-3

Keď si vymýšľam... je licencované podľa Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License.

ISBN: 978-80-972240-7-3

9 788097 224073 >